

Luk proudly presents

เทพ พิทักษ์ ขุนเทพ

By Luk
Illustration : K2ngtiao jian

{เทพพิทักษ์ขุนทัพ}

Part 1

ไอ้ข้าตลาด....

.
. .
. .
. .

“เก็บถุงเท้าไปด้วย..เสร็จแล้วขึ้นไปเอางานกูมาทำให้เสร็จ พรุ่งนี้กูไม่มีสิ่งมึงต้อง
รับผิดชอบ”

คำพูดจากปากชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่หุ่นนักกีฬา วิศวะปีโตรเลียมปีสองจาก
สถาบันชื่อดังของรัฐฯ

มีศักดิ์เป็นลูกชายของผู้มีอุปการะคุณของหนุ่มรุ่นพี่ปีสี่จากคณะเดียวกันมหาลัยเดียวกัน แม้ความ
สูงจะเลื่อมล้ำกันไม่มาก

แต่ความหนาแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ในขณะที่อีกคนเป็นถึงนักกีฬารักบี้ของสถาบัน แต่อีกคนกับ
สูงโปร่งกล้ำเนื้อพองาม

คงเพราะไม่ได้เล่นกีฬาหักโหมเหมือนอีกฝ่าย

แค่เอาเวลามาคอยดูแลรับใช้คนออกคำสั่ง กอปรกับเรียนอย่างหนักทั้งงานซึ่ง
เป็นของตัวเอง

แถมยังต้องทำให้คนอื่นด้วยต่างหาก แค่นี้เด็กกำพร้านามว่า ‘ขุนดอน’ ก็ไม่เหลือเวลาจะไปทำ
กิจกรรม

หรือเล่นกีฬาหาเหวอะไรอีกแล้ว

ขุนดอน...อยู่กับหลวงตาที่วัดต่างจังหวัดแถวภาคอีสานตั้งแต่จำความได้ พ่อแม่
หน้าตาเป็นอย่างไร

คือใคร นามสกุลอะไรไม่รู้เลยสักนิด เคยลองถามหลวงตาแล้ว ท่านบอกแต่เพียงว่าเก็บตนมาจาก
หน้าวัดตรงเนินดิน

ข้างกำแพง ทางภาคอีสานเรียกว่า ‘ดอน’ เพราะมีใครไม่รู้นำเอามาทิ้งไว้ตั้งแต่ตนคลอดได้ไม่ถึง
เดือนด้วยซ้ำ

ท่านจึงเก็บมาเลี้ยงพร้อมกับตั้งชื่อให้ว่าขุนดอน และให้ใช้นามสกุล 'เทพพิทักษ์ขุน' ซึ่งเป็นนามสกุลของชายหนุ่ม

ที่ออกคำสั่งตนเมื่อกี้ชื่อว่า 'ขุนทัพ เทพพิทักษ์ขุน' โดยทุกวันนี้ชาติกำเนิดของขุนดอนยังคงเป็นปริศนา

อย่างไม่มีทางหาความเป็นมาได้เลย

ตั้งกะจำความได้ มีแต่หลวงตานี้แหละเป็นเสมือนพ่อ ได้มีโอกาสเข้าเรียนโรงเรียนวัด

พร้อมกับรับใช้หลวงตาไปด้วย ทำให้ขุนดอนเป็นคนมีอุปนิสัยใจเย็น สงบเสงี่ยมเจียมตัว อยู่ในกรอบระเบียบด้วยดี

มาโดยตลอด จนอายุย่างเข้าสิบห้าเป็นหนุ่มรุ่นกระทอง หลวงตาผู้ซึ่งชราภาพมากก็เกิดอาพาธ ก่อนท่านมรณภาพ

ไม่ถึงสองวัน ครอบครัวตระกูล 'เทพพิทักษ์ขุน' โดยมีหัวหน้าครอบครัวซึ่งเป็นศิษย์ก้นกุฏิของหลวงตา

เติบโตจากการเป็นเด็กวัดมาก่อน คือคุณท่าน 'ขุนพรหม' ไปได้ดิบได้ดีเพราะศรัทธารายารวยมีสมบัติเกือกุล

ให้ทำธุรกิจจนกลายเป็นบริษัทใหญ่มีหุ้นในการลงทุนขุนเจาะน้ำมันทั้งในอ่าวไทย และอีกหลายประเทศ

ถือได้ว่าเป็นตระกูลเศรษฐีระดับต้นๆ ของประเทศเลยก็ว่าได้

ความสัมพันธ์ระหว่างขุนดอน กับขุนทัพนั้น ไม่ได้สวยงามราบรื่นเลยสักนิด ทั้งที่..นามสกุล

ก็เหมือนกัน เพราะนามสกุลนี้หลวงตาให้ตนใช้ ตั้งแต่ที่นำตนมาเลี้ยงนั่นแหละ แถมยังเป็นนามสกุลเดียวกับคุณท่าน

ขุนพรหมเช่นกัน เพราะจันขุนดอนจึงกลายเป็นคนของ 'เทพพิทักษ์ขุน' ไปโดยปริยาย

ปัจจุบันนี้ ถึงแม้นรับใช้กว่ายี่สิบคนจะให้ความเคารพขนตอน ประหนึ่ง
เจ้านายในบ้านตามคำสั่ง

ของคุณท่านขุนพรหมและคุณหญิงพิมาลา ที่รักและเอ็นดูขนตอนเหมือนลูกชายของตน พร้อมกับ
รับปากหลวงตาก่อน

ท่านมรณภาพว่าจะเลี้ยงดูขนตอนส่งเสียเล่าเรียนไม่ให้ต้องลำบากในฐานะลูกชายคนหนึ่ง นี่คือ
สาเหตุที่ทำให้ขนตอน

เข้ามาอยู่ในคฤหาสน์ของตระกูลเทพพิทักษ์ขุน

แมื่อก่อนหน้าขนตอนจะเคยพบกับคุณท่านขุนพรหมและขุนหญิงพิมาลา พร้อม
ด้วยคุณขุนทัพ

ก่อนนี้แล้วสมัยอายุเพียงสิบสองขวบ ในขณะที่อีกฝ่ายอายุสิบขวบ แต่เหตุการณ์ครั้งนั้นคือจุด
เปลี่ยนที่ทำให้ขุนทัพ

ไม่เคยญาติดีกับขนตอนเลยจนกระทั่งทุกวันนี้

ย้อนหลังไปเมื่อสิบกว่าปีก่อน รถเบนซ์สีดำคันหรู นำครอบครัวเทพพิทักษ์
ขุน

มากราบหลวงตาที่วัด วันนั้นขนตอนถูกหลวงตาเรียกให้ไปสวัสดีคุณท่านขุนพรหมและคุณหญิงพิ
มาลา โดยมีเด็กชาย

อายุไล่เลี่ยกับตนอีกคน นั่นก็คือคุณขุนทัพจ้องตนตาแป๋ว

การเจอกันครั้งนั้น เริ่มต้นด้วยดีเพราะตนได้รับหน้าที่ให้เป็นพี่เลี้ยงคอยดูแล
พาคุณขุนทัพ

ไปเล่นยังลานวัด ในขณะที่หลวงตาและพวกผู้ใหญ่อยู่คุยธุระกันต่อ ความเป็นลูกคนรวยคุณขุน
ทัพจึงมีของเล่นราคาแพง

นั่นคือรยณตรีทยุบังคับที่น่าติดตัวมาด้วย เป็นความสนุกสนานและความสุขครั้งหนึ่งเลยก็ว่าได้
สำหรับขุนดอน

ฟังจากเสียงหัวเราะของเด็กชายทั้งสองร่าเริงกันอย่างเต็มที่ในขณะที่เล่นรยณตรีทยุบังคับตรงลาน
กว้างของวัดด้วยกันนั้น

“เฮ้อๆๆๆ...พี่ดอน บังคับให้เลี้ยวซ้ายดิ ปล่อยชนกองทรายได้ไง ล้อมันก็ติด
ทรายดิ อ่อนวะ..

มา..มาทัพสอนซะเอง” นั่นคือคำพูดของคุณขุนทัพ ผู้กระตือรือร้นกับการสอนเพื่อนใหม่นามว่าขุน
ดอนเล่นรยณตรีทยุบังคับ

อย่างตั้งอกตั้งใจ

“ว้าวๆ! พี่ทำได้แล้ววิ่งฉิวไปเลย ดุติคุณทัพเหลือวจนหลังบิดยังกะรถแข่งเลย
..เจ๋งปะ?”

เสียงพูดบ่งบอกถึงความสุข เพราะเป็นครั้งแรกที่ได้เล่นของเล่นราคาแพงและไฮเทคของเด็กวัด
อย่างขุนดอนในครั้งแรก

“เจ๋งๆ ใช้ได้หัวดีสอนไม่ยากแฮะ” คุณขุนทัพ ผู้วางมาดทำตัวเป็นพี่เลี้ยงสอน
เด็กรุ่นพี่

อย่างขุนดอนก็พลอยปลื้มฝีมือการสอนของตนไปด้วย ทุกอย่างเหมือนไปได้สวยหากไม่เกิด
เหตุการณ์นี้ขึ้นมาเสียก่อน

“เฮ้ย!..ใจมึงโง่เด็กกำพร้า มีของดีไม่แบ่งพวกกูเลยนะ” มันคือหัวโจกเด็ก มัน

อายุสิบห้าเข้าไปแล้ว

แถมสมุนอีกเป็นพรวนกว่าหคคน ชื่อไอโจ้ลูกชาวบ้านแถวนี้ที่มักคอยหาเรื่องกลั่นแกล้งขุนดอนประจำ อาศัยพวกมากเข้าว่า

แม้จะตัวโตกว่าอายุมากกว่ามันก็ไม่สามารถกดขุนดอนให้เป็นสมุนในก๊วนได้ นั่นเพราะขุนดอนคือนักมวยเอกรุ่นเยาว์

ที่มักหลบหลว่งพ้อไปชกตามงานวัดประจำ ฝีมือชกมวยของขุนดอนเป็นที่รู้จักกันดีในย่านนี้ ไม่มีมวยเด็กรุ่นไหน

สู้ขุนดอนได้เลย แพ้น็อคตลอด จากไหวพริบลีลาสายตาและความคล่องแคล่วว่องไวเป็นเลิศ อาจารย์มวยอย่างคุณญ

หมายหมั้นปั้นมือให้ขุนดอนเป็นนักมวยเต็มตัว ถึงแม้จะหลบหลว่งตาสอนกันก็ตามเถอะ

ขุนดอนรู้ดีว่าหลว่งตาท่านรู้ แต่ที่ท่านไม่ห้ามคงเพราะเห็นว่าขุนดอนไม่ได้ทำตัวเหลวไหล

ที่ชกมวยเพราะหาเงินใช้ส่วนตัวตอนไปเรียน เพราะไม่อยากจะรบกวนหลว่งตาจนเกินไป กระทั่งหลว่งตามรณภาพ

ทำให้ชีวิตขุนดอนต้องหักเหเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ ถึงได้หยุดชกมวยไปโดยปริยาย แต่ไม่เคยหยุดซ้อมหากมีโอกาส

ในช่วงคาบว่าง ขุนดอนมักโดดไปซ้อมมวยที่ยิมของมหาลัยเป็นประจำ โดยไม่เคยให้ขุนทัพรู้สึกครั้ง เหมือนกับตอนแอบ

หลว่งตานั่นแหละ เพียงแต่รายนี้ร้ายกว่าหลว่งตาหลายร้อยเท่าถึงยอมให้รู้ไม่ได้

“มึงต้องการอะไรไอโจ้?” ขุนดอนยืนกร่างถามอย่างเอาเรื่องกับนักเลงรุ่นเยาว์

“ถ้ามึงไม่อยากจะให้ไอ้มันเจ็บตัวไปด้วย เอาเรถนั้นมาให้พวกกูเสียเถิดดี” เป็นการปล้นของเล่น

กันซึ่งๆ หน้า หากแม้นตอนมาเพียงลำพัง แทบไม่ต้องคิดว่าจะต้องทำยังไง ตนหลัวพวกมัน ทั้งเจ็ดคนไม่ อย่างมาก

ก็แค่เจ็บตัวแต่อย่างน้อยพวกมันก็คงไม่ต่างกับตนเหมือนกัน แต่เมื่ออยู่ในภาวะจำยอมเพราะห่วง ความปลอดภัย

ของคุณขุนทัพ ความคิดในตอนนั้นจึงทำได้แค่ว่า

“ถ้าพวกมันได้ธไปแล้ว จะไม่ยุ่งกับพวกกูงั้นดิ..พูดจริงนะ” ฟังดูเหมือน คนซี้ชลาด

ภาพการยอมแพ้โดยที่ไม่ยอมสู้ของขุนตอน คือความผิดหวังฝังลึกของขุนทัพที่ไม่มีทางลืม ได้ เพราะ...

“ไม่ได้นะ...ไปยอมมันทำไมพี่ตอน นี่มันรถของทัพนะ” เด็กน้อยวัยสิบขวบ ผิพรรณลูกคุณหนูเจ้า

กลับไม่ยอมที่จะยกรถยนต์วิหิตบังคับให้กลุ่มเด็กอันธพาลเอาไปง่ายๆสบายๆ ต้องผิดหวังอย่าง แแรงเมื่อ...

“ให้พวกมันไปเถอะ...เชื่อพี่” คำพูดเพียงประโยคเดียว ที่ทำให้ ความสัมพันธ์และความรู้สึกที่ดี

ของทั้งคู่เปลี่ยนไปทันที ขุนทัพหมดความศรัทธาเพื่อนใหม่ที่ตนเพิ่งรู้สึกดีด้วยเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ ผ่านมา ด้วยคำจำกัดความ

ตามความคิดของเด็กในเวลานั้นว่า ‘ซี้ชลาดตาขาว’ เบ้าตาสองข้างของใบหน้าหมดจดอย่างลูก คุณหนูคลอไปด้วย

น้ำร้อขึ้นมาวาววับ แต่เจ้าตัวกลับเม้มปากแน่นไม่ยอมให้มันไหลออกมาทำความขายหน้าให้ตนเป็น อันขาด กำลังยืนจ้องเขม็ง

มองภาพของเพื่อนใหม่เดินไปหยิปรถยนต์คันเล็กแสนรัก พร้อมกับกล่องบังคับยื่นให้กับไอ้เด็กโขง ที่ข่มขู่เอาไป

อย่างไมยอมด้นรนขัดขืน พอพวกมันได้ในสิ่งที่ต้องการก็พากันหัวเราะดีใจกันยกใหญ่

“ฮ่าๆๆๆ..ขอบใจหะ...ไม่นึกว่ามึงจะเชื่อ..พวกกูไปหละ” พุดจบพวกมันก็ยกโขยงกันเดินจากไป

ไม่เหลียวหลัง ทั้งให้เด็กน้อยลูกขุนหนูยืนกลั้นน้ำตากำมือแน่นจ้องตามของเล่นแสนรักไปอย่างเจ็บปวด ใจเสียตายของเล่น

คงไม่เท่าไร แต่เสียใจที่ถูกชิงของรักของตนไปต่อหน้าต่อตาโดยไม่ทำอะไรเลยต่างหาก ในขณะที่เพื่อนใหม่เจ้าถิ่น

ที่ตนน่าจะพึ่งพาได้กลับซี้ซลาดตาขาว เป็นฝ่ายตกลงรับปากยกของเล่นของตนให้หน้าตาเฉยเพียงเพราะซี้ซลาดกลัวเจ็บ

นั่นคือความคิดของขุนทัพ ก่อนจะหันหลังวิ่งกลับไปยังกุฏิหลวงตาไม่ยอมเหลียวหลัง

หารู้ไม่ว่าสายตาก็คนที่ยืนมองตามหลังพวกไอ้โจ้แดงกำ ข่มความรู้สึกกดดันจนเพลอกัด

گرامกรอด...พอหันมาเห็นเพื่อนใหม่ใจกว้างวิ่งหนีไปยังทางกุฏิหลวงตา ตนก็สาวเท้าวิ่งออกไปเหมือนกัน แต่หาใช่ทิศทาง

ไปยังกุฏิหลวงตาไม่ กลับเป็นทางที่พวกไอ้โจ้เพิ่งเดินรวมกลุ่มกันไปสดๆ ร้อนๆ

ขุนทัพไม่มีโอกาสรู้เลยว่า ในขณะที่ตนกำลังนั่งรถเบนซ์คันหรูเดินทางกลับไปพร้อมกับความรู้สึก

เจ็บปวดบอบช้ำไม่พุดไม่จาหน้าบึ้งอย่างไม่มีใครทราบสาเหตุ เพราะเจ้าตัวไม่ปริปากเลยสักนิด ทำให้คุณท่านขุนพรหม

และคุณหญิงพิมลาไม่เข้าชี้ถามให้มากความ เพราะรู้ว่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนเพียงคนเดียวเป็นคนหัวแข็งไม่ยอมคน

ติดเป็นนิสัย คงอยู่ในภาวะไม่สบายอารมณ์อะไรสักอย่าง

ในเวลานั้น คือเวลาเดียวกับที่ร่างของเด็กผอมแกร่งอีกคนกำลังตะลุมบอนกับเด็ก

กว่าเจ็ดคน

อย่างเอาเป็นเอาตาย ถึงกับหน้าตาแตกยับเลือดกำเดาไหลทะลัก แต่พวกมันทั้งเจ็ดก็ไม่แตกต่างกัน เผลออาจจะหนักกว่า

เสียด้วยซ้ำ บ้างก็เบ้าตาแตก บ้างก็นอนกุมหว่างขาหน้าตาบิดเบี้ยวร้องไห้ระงม บ้างก็ปากแตก เลือดอาบไม่ต่างกัน

สุดท้ายพวกมันถึงกับยกมือยอมแพ้ และคืนวิทยุบังคับให้กับขุนดอนในที่สุด

สภาพเลือดอาบหน้า เนื้อตัวฟกช้ำเสื่อผ้ายับย่นย้อมสีแดงจากเลือดกำเดา ดูจนแทบไม่เหลือ

เค้าโครงเดิม เบ้าตาแทบปิดแต่ยังพยายามถือวิทยุบังคับ ออกแรงวิ่งตามรถเบนซ์คันหุ่ที่เห็นอยู่ลิบๆ

จนหมดแรงล้มฟุบ ก่อนจะละเมอออกมาหวังให้คนในรถได้ยินบ้างสักนิดก็ยังดี

“คุณทัพ...ผมเอารถมาคืนให้...แล้ว” เสียงสุดท้ายก่อนที่สติจะดับวูบไปของขุนดอน

ภายในห้องส่วนตัวที่หุ่หุ่ระสรวกสะบายไม่มีที่ติ ด้วยอุปกรณ์อำนวยความสะดวกครบครัน

จากความกรุณาจากคุณท่านและคุณหญิง ขุนดอนค่อยๆ หยิบวิทยุบังคับสภาพดีที่ตนอุตส่าห์เก็บรักษาไว้

ออกมานั่งมอง พร้อมกับนึกถึงความเป็นมาของเรื่องราวแต่หนหลัง ตนรู้ดีว่าที่คุณทัพไม่ญาติดี

ด้วย แอมยังกลั่นแกล้งตนอีก

นั่นเพราะอะไร ดนเคยเอารถคันนี้ไปคืนให้คุณทัพแล้ว หลังย้ายเข้ามาอยู่ในคอนโดหลังนี้ในวันแรก แต่สิ่งที่ได้รับกลับมาจาก

เด็กหนุ่มวัยสิบสามปีซึ่งสูงใหญ่หน้าตาหล่อเหลาอย่างไม่มีที่ติ เป็นเพียงคำพูดที่แสนเจ็บปวดสั้นๆ ว่า

“หิ...เก็บไว้ประดับความซึ่ขลาดของแกเหอะ...ของพรรณนั้นฉันไม่ต้องการ..ขอบอกไว้อย่าง...ไม่ต้องเอา

มันมาให้ฉันเห็นอีกจำใส่หัวแกไว้ด้วยไอ้ซึ่ขลาด” สรรพนามที่เลือกขานของอีกฝ่ายกลับหลังคุณท่าน และคุณหญิง เพราะต่อหน้า

ทั้งสองท่านนี้คุณทัพจะเรียกตนว่า ‘ดอน’ เฉยๆ แต่ขุนดอนก็เข้าใจไม่ถือโทษโกรธคุณทัพแม้แต่น้อยเพราะเรื่องราวมันผ่าน

มากกว่าสามปีจนถึงมีโอกาสนำเอามาคืน มันนานเกินไปสำหรับที่จะบอกกล่าวให้อีกคนเข้าใจ เพราะไม่มีโอกาสที่จะได้พูด

ได้อธิบายอีกเลยในเมื่อคุณทัพในวันนั้น แตกต่างจากคุณทัพในวันนี้อย่างสิ้นเชิง ไม่เคยเปิดโอกาสให้ตนได้อธิบายใดๆ

นอกจากหัวเสียหงุดหงิดทุกครั้งที่เห็นหน้าตน

ไม่เหลือความเป็นมิตรให้กันสักนิด นอกจากการตอกย้ำให้ตนรู้ถึงฐานะตัวเองว่า มีงคือคนรับใช้ของกู...

“ไอ้ซึ่ขลาด’ คำว่าเพื่อนไม่เหลือให้กันอีกแล้ว เพราะมันด้วยความเจ็บเนื้อเจ็บตัวและบุญคุณที่ทำให้ตนสามารถ

อยู่อย่างสะดวกสบายไร้เรียนได้จนถึงทุกวันนี้ แม้จะต้องคอยรองรับอารมณ์ของคุณทัพตลอดเวลา ขุนดอนก็อดทน

โดยไม่เคยปรปักษ์บ่น ยิ่งสองสามปีหลังมานี้คุณท่านและคุณหญิงแทบจะไม่ค่อยได้อยู่เมืองไทย เพราะต้องเดินทาง

ไปงานต่างประเทศเสียเป็นส่วนใหญ่ ทำให้ขุนดอนและคุณทัตต้องอยู่ด้วยกันในคฤหาสน์หลังใหญ่เพียงลำพัง

นั่นยิ่งทำให้คุณทัตก้าวร้าวและกลั่นแกล้งขุนดอนหนักยิ่งกว่าเก่า....??????

Part 2

หน้ายัย!..เพราะหญิง?

.
. .
. .
. .

“พี่ทัตคะ ดินเนอร์จะคืนนี้”

ปิ่นแก้วดาวคณะอักษรที่หนุ่มๆ ต่างมองเหลียวหลังยัยกระแซะขุนทัตอยู่ริมสนามรักบี้ หลังจากโค้ชปล่อย

นักกีฬาเลิกเสร็จ ในขณะที่ขุนดอนเฝ้ากระเป๋าสัมภาระเดือนคณะวิศวะปีโตรเลียมปีที่แล้ว พร้อมกับมือที่กำลังเขียนงาน

ที่อาจารย์สั่งยึกๆ แทบไม่มีเวลาสนใจคนรอบข้าง แต่หูเจ้ากรรมยังดันได้ยินเสียงซุบซิบของเพื่อนๆ ทีมนักกีฬารักบี้ นั่นแหละ

ห่างไปด้านหลังไม่ไกลเท่าไร

“งานนี้ถ้าไอ้ทัตมันเล่นด้วย กูว่ามีเฮหะ..ล่าสุดน้องปิ่นดวงไอ้ชิตขาใหญ่ ศิลปกรรมเสียด้วย

ไอ้หาชิตมันคงยอมให้ไอ้ทัตหยามหยอก ยิ่งบ้ากั๊ตไม่เลือกถือว่าพ่อมันใหญ่เกรงใครชะที่ไหนเล่า มัน” คำพูดที่เข้าหู

อย่างไม่ต้องใจ ทำเอามือที่ขะมักเขม้นเขียนงานหยุดโดยปริยาย พร้อมกับคิ้วเข้มสรวลขมวดมุ่นทันที นึกห่วงอยู่เหมือนกัน

โดยเฉพาะไอ้พิชิตใช้ว่าขุนดอนจะไม่รู้ถึงกิตติศัพท์อันธพาลครองเมืองของมัน เล่นงานคนบาตเจ็บพิการไปแล้วไม่น้อย

แต่ก็พันผิดทุกครั้งเพราะอาศัยบาร์มีของพ่อซึ่งเป็นรัฐมนตรีกระทรวงใหญ่แถมตามใจลูกชายหัวแก้วหัวแหวน จนไอ้พิชิต

มันเป็นอันธพาลขวางโลกอย่างที่รู้จักกันไปทั่ว

"ไอ้ดอน..ไอ้ดอน..หุ่ดิงหรือไง? เรียกตั้งหลายครั้งเลือกไม่ได้ยินเอากระเป๋าสื่อผ้าตามกูมา"

พุดจบร่างสูงใหญ่อุดมด้วยกล้ามเนื้อแกร่งของนักกีฬาที่ต้องอาศัยพลังกำลังปะทะอย่างรักบี้ ขุนทัพคือมือดีของทีม

แถมหล่ออย่างไรที่ตีรวยระดับมหาเศรษฐีนามสกุลเป็นที่รู้จัก มักมีสาวสวยวิ่งเข้าหาอยู่ไม่ขาด

สุดหล่อขวัญใจสาวๆ เทพบุตรของพวกเขาเพื่อน แต่เป็นชาตานสำหรับขุนดอน ก้าวเดินด้วยท่วงท่า

สง่างามหายเข้าไปในห้องพักนักกีฬาเพื่ออาบน้ำ ซึ่งคนรับใช้ส่วนตัวอย่างขุนดอนย่อมรู้หน้าที่ด้วยความเคยชิน รีบกุสึกุจ

คว่ำกระเป๋าสัมภาระใส่อุปกรณ์อาบน้ำ พร้อมเสื้อผ้าเปลี่ยนของคุณชายขุนทัพก้าวตามหลังไปติดๆ

ภาพหนุ่มหล่อรูปร่างสูงใหญ่ ตามด้วยหนุ่มหล่อดีเต๋เดือนคณะวิศวะรุ่นพี่สี่ คอยรับใช้โดยไม่ปริปากบ่น

เป็นภาพชินตาของคนใกล้ชิด แม้กระทั่งนักศึกษาในมหาลัยต่างมองสองหนุ่มที่แบกความหล่อไม่ได้เหลียวแลกันสักนิด

ต่างกันคงคนหลังไม่ได้หน้าล้ำเหมือนคนแรก ความสูงแม้จะด้อยกว่าไม่มากแต่รูปร่างผิพอสวมควร คนตามหลังหุ่นนายแบบ

ในขณะที่คนนำหน้าหุ่นนักกีฬายามมองพานึกถึงรูปปั้นเทพอพอลโล่ซะทุกที

สาวๆ ต่างคลั่งไคล้ขุนดอนไม่น้อยกว่าขุนทัพ เพียงแต่ขุนดอนวางตัวเฉยประหยัดคำพูดเสียจน

ไม่มีใครกล้าเข้าไปสานสัมพันธ์ ถึงจะเคยมีสาวใจกล้าเข้าไปเสนอไมตรีชัดเจน แต่มักถูกขุนทัพฉกไปกินเสียทุกราย

จึงกลายเป็นว่าสาวที่เหลือคงได้แค่มองขุนตอนไปพรางปาดน้ำลายไปพรางไม่ให้หาก็เพียงเท่านั้น

ที่กล่าวมาทั้งหมดรวมทั้งแก้ง กวาง บ่าง ชะนีอีกจำนวนไม่น้อยที่คิดอยากลิ้มลองเนื้อนุ่ม

แต่ต้องผิดหวังไปตามกัน เพราะทั้งสองขุนไม่นิยมของแปลก แม้ไม่นี้กรังเกียดแต่ก็ไม่รับทดลอง ดังนั้นคงได้แต่

ปาดน้ำลายแทนยามเห็นสองหนุ่มเดินตามกันไป แถมเป็นแพ็คคู่อีกต่างหาก เห็นขุนทัพที่ไหนต้องเห็นขุนตอนทีนั้น

เพียงแต่คนหลังปฏิบัติตัวรับใช้คนแรกปานองค์กรับใช้ราชาก็ไม่ปาน

“วันนี้จะค้างคอนโดฯ มึงเอางานกูไปทำให้เสร็จพรุ่งนี้ต้องส่ง ไม่ต้องให้นิคมขับรถมึงขับแทน

บอกนิคมนั่งแท็กซี่กลับบ้านได้เลย” ขุนทัพสั่งเป็นชุด โดยไม่มองหน้าคนรับคำสั่งสักนิดว่าสนใจฟังหรือไม่ พูดในขณะที่

สวมเสื้อผ้าด้วยอย่างพิถีพิถัน

“ครับ”

ขุนตอนตอบรับอย่างสุภาพเหมือนทุกครั้ง เพราะทราบดีว่าตนอยู่ในฐานะอะไร เมื่อจัดการพับเก็บผ้าขนหนู

ที่ขุนทัพใช้นุ่งก่อนสลัดทิ้งหลังสวมกางเกงเสร็จ เก็บเข้ากระเป๋าพร้อมอุปกรณ์ต่างๆ ที่คุณชายวางทิ้งไว้จนเรียบร้อย

ก็รีบหัวกระเป๋าดูตามขุณฑัพที่ก้าวออกประตูไปก่อนแล้ว แต่ขุณฑองต้องเป็นฝ่ายชะงักหยุดทั้งระยะห่าง เมื่อเห็นปิ่นแก้ว

ตรงดิ่งเข้ามาควงแขนขุณฑัพก่อนเดินดีคู่แนบชิดท่ามกลางสายตาศึกษาที่มองตามตาไม่กระพริบ

เพราะทั้งคู่สวยหล่อสะกดตาปานนั้น

พอมาถึงรถขุณฑองรู้หน้าที่ทันที ตรงไปประสานงานขอฤกษ์จากนิคมคนขับ เพื่อทำหน้าที่ของตนตามคำสั่ง

“พี่คมไม่ต้องขับให้แล้วครับ คุณทัพให้ผมขับแทน ส่วนพี่เอาเงินนี้นั่งแท็กซี่กลับบ้านได้เลย”

ขุณฑองพูดกับคนรับใช้อย่างให้เกียรติ ต่างจากขุณฑัพที่เรียกแค่ชื่อเฉยๆ ไม่มีสรรพนามนำหน้า

หลังจากรอให้ขุณฑัพกับปิ่นแก้วขึ้นนั่งเรียบร้อย ก็ทำหน้าที่สารณัรฤฤโรปราคาสูงลิบลิ่ว

เคลื่อนตัวออกไม่รอช้า ก่อนไต่ยีนคำสั่งใหม่จากหลังรถตามติดไม่ทันไร

“ไปร้านxxx แถวทองหล่อ กุจะพาปิ่นไปทานอาหารอิตาเลียนที่นั่น”

“ครับ” คำขานรับติดเป็นนิสัย แม้จะฟังดูสุภาพสำหรับคนที่ไต่ยีน ไม่เว้นกระทั่งปิ่นแก้วที่แอบมอง

จากกระจกส่องหลังเพื่อสำรวจใบหน้าอันหล่อเหลาสดแสนร่าใจสาว ๆ ของคนขับจำเป็น แต่สำหรับคนออกคำสั่งพาลหงุดหงิด

ทุกครั้งที่ได้ยีน ยิ่งตอกย้ำความคิดว่าไอ้ขุณฑองมันซี้ชลาดไร้น้ำยา เป็นเต่าทอดหัวในกระดองยอมทำตามคำสั่งโดยไม่บิดพลิ้ว

ถึงกลับเผลอชักสีหน้าอย่างไม่รู้ตัว หากไม่มีหน้าอกหยุนนิมที่กำลังเบียดอัดดันแขนพร้อมกับมือ
เรียวสวยลูบไล้บนท่อนขาแกร่ง

ถึงอารมณ์ที่ขุนมัวให้กลับมาสนใจคนข้างๆ แทนแล้วละก็ ขุนทัพบงได้หน้าเข้มเข้าโหมดิ่งดูไป
แล้ว

ถึงร้านอาหารอิตาเลียนสุดหรู ราคาไม่ต้องบอกว่าเหมาะกับคนระดับไหน สารถึง
จำเป็นทำหน้าที่

เปิดประตูแทนคนขับรถได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ก่อนจะกลับเข้าไปนั่งในรถ หยิบเอาตำรา
ขึ้นมาอ่านฆ่าเวลารอเจ้านาย

หน้าตาเฉยชะงัน

หนุ่มหล่อสาวสวย เดินควงแขนเข้าไปในร้านเรียกสายตาขึ้นชมของพนักงานไปตาม
ระเบียบ

ขุนดอนหารู้ไม่ว่าขุนทัพบงจิตใจพิลึกที่ตนก้มหัวรับใช้ไม่พูดไม่จา ขุนทัพบงอยากให้ขุนดอนถามสักคำ
ว่าจะให้ทำอะไร

เพื่ออย่างน้อยตนจะได้เปิดโอกาสให้อัศวินลาดลองชิมอาหารอิตาเลียนกับเค้านั่ง แต่ดันเล่นไม่
พูดไม่จา

ไม่มองสบตาด้วยซ้ำทำหน้าที่จนตบเนียนมันส์ ถ้ามีจะรับใช้ได้อย่างยอดเยี่ยมขนาดนี้ กูจะได้จัดให้
คอยดูเหอะ

นั่นคือความคิดของขุนทัพบงที่มอดหมายอยู่ในใจ

ทั้งคู่ใช้เวลาทานอาหารหัวเราะต่อกระซิกกันร่วมสองชั่วโมง จึงได้ฤกษ์เช็คบิลพา
กันกลับขึ้นรถ

เพื่อไปหาความสำราญที่คอนโดต้อ ดิกริชของไวท์ชั้นยอดที่ต่างตีมกระตุนอารมณ์ก่อนหน้านี้ พาให้
ทั้งคู่รู้สึกร้อนวูบวาบไม่น้อย

ขุนดอนยังคงทำหน้าที่สารภีที่ดี พามาถึงคอนโดสุดหรูอย่างไร้ปัญหา แถมยังใช้ศักยภาพบริการ เปิดประตูให้อีกต่างหาก

พอเข้าห้องที่อยู่ชั้นสูงสุดเรียบร้อย ขุนดอนรีบแยกตัวไปยังโต๊ะหนังสือที่อยู่อีกโซนอย่างสงบ เสงี่ยมเฉยเมย

ไม่หือไม่อือตั้งหน้าตั้งตาป็นงานของขุนทัพอย่างเอาเป็นเอาตายไม่แสดงสีหน้าเลยสักนิด

ขุนทัพพาสาวสวยระดับเดือนคณะ เข้าไปเรียงสวาทในห้องส่วนตัวทันที โดยไม่
ขาดตามอง

อีกคนให้ขุนมัว กระทั่งนาฬิกาบอกเวลาเกือบตีสองขุนดอนเพิ่งอาบน้ำเรียกความสดชื่นให้ตนเอง
เสร็จ ก่อนจะเปลี่ยน

สวมเสื้อกล้ามสีขาวกางเกงขาสั้นสบายๆกลับมานั่งป็นงานของขุนทัพที่จวนเสร็จแล้ว โดยตั้งใจว่า
เสร็จเรียบร้อยก็จะหลับ

พักเอาแรงไว้ไปเรียนในวันพรุ่งนี้

จังหวะที่เก็บงานเข้ากระเป๋ายู่นั้น ประตูห้องที่ปิดไปตั้งแต่สามทุ่มกว่าก็ค่อยๆ
เปิดออกมา

ทำให้คนที่กำลังก้มเก็บงานทุกอย่างลงกระเป๋าดองเงยหน้าขึ้นมอง ก่อนจะหน้าแดงก่ำเมื่อเห็นคน
ที่เดินออกมาปิดประตู

ตามหลังเจียบกริบกลับไม่ใช่ขุนทัพอย่างที่คิดไว้แต่ต้น ดันเป็นปิ่นแก้วที่นุ่งเพียงผ้าขนหนูพันกาย
ผืนเดียวโชว์ไหล่เปลือย

ขาวเนียนมีรอยแดงจางๆ พอให้รู้ว่าผ่านเกมส์หฤหรรษ์มาก่อนหน้า ในขณะที่ช่วงขาเรียวสวยก็ร่น
สูงจนเห็นขาอ่อนวัยแวม

ขุนดอนรีบก้มหน้ากลับไปสนใจเก็บงานทั้งหมด ก่อนจะก้าวเฉียงเพื่อเดินไป
นอนยังโซฟายาว

เพราะคอนโดนี้มีห้องเดียว แต่กลับถูกรังไว้ด้วยแขนเรียวสวยที่รวบกอดจากด้านหลังแบบประชิด
ตัว

“อืมมม...จะรีบไปไหนคะพี่ดอน”

เสียงหวานหุกระซิบสั่นแบบแผ่นหลัง พาเอาร่างสูงสมส่วนหยุดอยู่กับที่ คอตั้งตรงแน่วนิ่งไม่ออกแวก

ก่อนคนถามจะได้ใจยับฝ่ามือลูบไล้ไปตามแผ่นอกแกร่งแน่นด้วยกล้ามเนื้อของอกหนุ่มที่สมบูรณ์สวยงาม แล้วค่อยขยับไล้ต่ำ

ลงยังหน้าท้องแบนราบเต็มด้วยซิกแพ็คเป็นลอนแข็งภายใต้เสื้อกล้ามตัวบาง ทันทีที่มีมือนี้มเลื้อยต่ำลงแตะขอบเอวกางเกง

มือหนาก็ตะครุบไว้แน่นไม่ยอมให้ขยับ

“พี่ว่าพอแค่นี้เถอะน้องปิ่น”

น้ำเสียงนิ่งเรียบที่เอ่ยออกมาไม่บ่งบอกอารมณ์ของคนพูด ยิ่งยั่วให้คนมันใจในเสน่ห์ของตัวเองอย่างปิ่นแก้ว

นี่ก็อยากเอาชนะรุ่นพี่รูปหล่อยั่วต่อมกระสันจนใจสั่นระริก ทำท่ายลุ่นให้ตบะแตกอยากรู้ดีกว่าภายใต้ใบหน้าสงบไร้อารมณ์

จะร้อนแรงเร้าใจเหมือนคนที่นอนหลับในห้องหรือเปล่า ซึ่งตนได้ปรนเปรอถึงใจหลับสบายตัวเบาไปแล้ว ก่อนรอจังหวะ

ย่องเงียบออกมาหวังลืมหิมรสชาติสุดหล่อซึ่งเป็นตำนานว่าไม่มีสาวคนไหนได้แหม่มมาก่อน ตนอยากได้ชัยชนะคนแรก

ที่กล้าพูดได้ว่าตำนานรุ่นพี่หน้านิ่งไร้อารมณ์เสร็จจนแล้ว เจ้าของขวัญใจสาวๆ มากมายจนเกิดเสียงลือเสียงเล่าอ้าง

ไปทั้งมหาลัย ถูกตบกินหัวกินหางเรียบร้อยแล้วถึงจะสะใจ

“ทำไมคะ หรือว่าพี่ไม่นิยมผู้หญิง”

เป็นคำพูดเชิงดูถูก ทั้งที่คนพูดอยู่เต็มอกกว่าผู้ชายคนนี้แมนทั้งแท่ง แต่เพื่อ
จดมุ่งหมายมันต้องกระตุ้น

ด้วยการหยาม เพราะผู้ชายส่วนใหญ่ยอมให้ผู้หญิงหมิ่นเชิงชายไม่ได้เป็นอันขาด

“ที...ถ้าน้องปิ่นจะคิดอย่างนั้นก็ตามใจ ปลอยพี่เถอะ” ขุนดอนยังคงใจเย็นตอบ
กลับด้วยน้ำเสียงนิ่ง

“แล้วถ้าปิ่นไม่ปลอย พี่ดอนจะทำยังไง?” สาวสวยก็ยั่วกลับอย่างมีชั้นเชิง

“คงดูไม่เหมาะะ น้องปิ่นมากับคุณทัพ” ขุนดอนพูดให้ปิ่นแก้ตัว

“ตอนนี้คุณทัพของพี่ดอนหลับไม่รู้เรื่อง ไม่ต้องห่วง ปิ่นว่าเรามาพูดเรื่องของ
เราดีกว่า”

ไม่ให้ขุนดอนตั้งตัว แขนเรียวกอดเอวอยู่ก็คลายออกก่อนจะพลิกตัวมายืนประจันหน้าเทพบุตร
หน้าตายที่ยิ่งเกลียดยิ่งใจสั่น

โดยเฉพาะสายตานิ่งสงบคมสวยไร้อารมณ์คู่นั้นด้วยแล้ว แขนเรียบบางเกี่ยวรอบคอแกร่งก่อนจะ
ออกแรงเหนี่ยวให้ศีรษะคนตัวสูง

ก้มต่ำเพื่อจะปิดปากหยักสวยได้รูปสีสดของหนุ่มหล่อรุ่นพี่ตำนานฤๅษีไร้ใจ อยากรู้ว่าปากนี้จะกระตุ้น
เลือดในกายสาว

ให้ร้อนระอุได้ขนาดไหน

“มึง!..ไอ้เหี้ยดอน มึงกำลังทำอะไร?”

เสียงขุนทัพดวาดลั่นด้วยความโกรธจนจับน้ำเสียงได้ชัดเจน ภาพที่คนถามเห็นคือ
หลังของขุนดอน

ที่มีแขนเรียบบางเกี่ยวคอแกร่ง กำลังโน้มต่ำแบบไม่ต้องเดาแล้วว่าทั้งคู่กำลังทำอะไรกันอยู่

“พี่ทัพคะ ช่วยปิ่นด้วย..พี่ดอนรังแกปิ่น”

สาวเจ้าเอาตัวรอด สะบัดพลั่ววิ่งเข้าไปชบอภินาพร้อมอันเสียงสั่นบีบน้ำตาลว่า
ตนถูกรังแก

แทบไม่ต้องรอฟังต่อ ร่างสูงใหญ่จับสาวเจ้าห่างจากตัวก่อนพรวดเข้าไปหาร่างสมส่วนพร้อมกำปั้น
หลุนๆ

อัดเสียเข้าโหนกแก้มหล่อเต็มแรงโดยไม่ยั้งมือ

“พลัก!..ไอ้ขี้ขลาดตาขาว ไอ้หน้าตัวเมียสันดานหมา มึงมันเหี้ยคิดแตกผู้หญิงของ
กูหรือไง

ผืนสูงเกินไปแล้วไอ้เด็กวัด” คำด่าหยาบคายดังสนั่นลั่นห้อง แม้กระทั่งต้นเหตุอย่างปิ่นแก้วยัง
ขวัญหนีเมื่อสัมผัสอารมณ์

โมโหร้ายของขุนทัพที่กระหน่ำหมัดต่อๆไม่ยั้งบนหน้าหล่อเหลาจนแตกยับเลือดอาบโซก คนที่โดน
ต่อยกลับไม่ได้ตอบ

เลยสักนิด ยอมให้ต่อยก่อนจะทรุดฮวบลงไปกองกับพื้น

ในขณะที่คนออกแรงชกสันมืออาบไปด้วยเลือด “ไม่รู้ว่ามือแตกหรือเลือดจาก
ใบหน้าหล่อที่ตอนนี้

มองแทบไม่เห็นเค้าหน้าเดิม นอกจากเลือดอาบเต็มไปหมด ในขณะที่เจ้าของใบหน้านอนหายใจ
รวรินหมดแรงยับ

“ปิ่นไปแต่งตัว พี่จะไปส่ง”

สั่งเสียงหวานๆ ไม่ต้องบอกเป็นคารบสอง ปิ่นแก้วรีบผลุบเข้าห้องทำตามอย่าง
เร็ว ภาพใบหน้าแตกยับ

เลือดอาบของขุนดอนทำเอาสาวขยาดจนแทบลมจับ “ไม่คิดว่าขุนทัพจะลงมือหนักถึงปานนี้

อนาถแกมสังเวชกับคนไม่รู้อิโหนอิเห่นแต่ต้องมารับเคราะห์เพราะมารยาหญิง บัดนี้

นอนหายใจรวย

ไม่ร้องสักเอ๊ะ ได้แต่สดับฟังเสียงประตูที่เปิดตามหลังสองหนุ่มสาวซึ่งพากันเดินออกไปไม่เหลียว
หลัง ปล่อยกระสอบทราย

ร่างมนุษย์ซึ่งรองรับโทษของตนนอนกับพื้นโดยไม่สนใจมองด้วยซ้ำ

“๗๗ ฉันก็เคยเสียใจไม่น้อยกว่าเธอ ฉันก็เจอเรื่องราวร้ายๆ เข้ามา ๗๗”

ริงโทรโทรศัพท์สายเข้าดังพอได้ยิน ปลุกเรียกร่างที่นอนหน้าแหกอยู่บนพื้นให้ลืมตาตื่น ขยับตัว
ลุกเดินไปหยิบโทรศัพท์

ที่วางไว้บนโต๊ะเขียนหนังสือ ก้มมองดูเบอร์พร้อมกับคว้าเข็มที่ออกอาการบวมเป่งขมวดมุ่น
อัดโนมัติ กดรับสายไปทันที

“ครับ” กรอกเสียงพูดสั้นๆ คำฮึดประจำตัว

“เหี้ยจริงมึง..นอนตายขึ้นอีตหรือใจรับสายช้าชิบ รีบเอางานมาให้กูได้ตีก่อน
แปดโมง

ห้ามเลทเด็ดขาดไม่จั้นมึงเจอกูซ้ำแน่” เสียงขุนทัพดังมาตามสาย คำสั่งเส้นตายที่ขุนดอนขานรับคำ
เดิม

“ครับ” ไม่มากไปกว่านั้น พร้อมปลายสายวางไปแล้วเช่นกัน ขุนดอนจ้องเวลา
ในโทรศัพท์

เจ็ดโมงสิบห้า เหลือเวลาไม่มากแล้วต้องรีบไป ก้าวเดินพาใบหน้ากระซอกใจสาวตอนนี้เกรอะกรังไปด้วยเลือดแดง

ตรงดิ่งเข้าห้องน้ำทำธุระส่วนตัวอย่างเร่งด่วน

แต่งตัวในชุดนักศึกษาเรียบร้อย คงไม่ต้องบอกว่าเสื้อผ้ามานะไหน ชุดสำรองมีไว้ที่คอนโด

สองสามชุด เพื่อฉุกเฉินเวลาขุนทัพพาสาวมาค้าง และขุนตอนต้องขับรถแทนก่อนจะนั่งทำงานเหมือนเหตุการณ์

ที่ผ่านมาเมื่อคืน เพราะงั้นจึงไม่ใช่ครั้งแรกสำหรับขุนตอน เพียงแต่ต่างกันเพราะเป็นครั้งแรกที่ถูกขุนทัพลงมือใส่

จนเลือดอาบก็เท่านั้น

ใช้ว่าตนปากหนักประหยัคำพูดมากไปหรือเปล่า ทำไมถึงไม่อธิบาย ลองมาเป็นขุนตอน

ซึ่งอยู่ในเหตุการณ์แล้วจะรู้ว่า ต่อให้ซักแม่น้ำทั้งห้ามาแก้ตัวคงไร้น้ำหนักอยู่ดี คำอธิบายจากปากขุนตอนเป็นของแสด

ที่ขุนทัพไม่ต้องการฟังไปเสียแล้ว เพราะงั้นระหว่างขุนตอนกับขุนทัพ จึงเป็นได้เพียงคนหนึ่งออกคำสั่งและอีกคน

คอยรับคำสั่งด้วยประโยคสั้นๆ เพียงประโยคเดียว 'ครับ'

ขุนตอนนั่งแท็กซี่มาถึงใต้อาคารด้วยเวลาฉิวเฉียดเส้นยาแดงผ่าแปด ถ้าไม่เร่งคนขับให้หาทางลัด

เพราะรถติดก็ไม่แน่ว่าจะถึงในเวลาเจ็ดโมงห้าสิบแปดนาที

จ่ายค่าแท็กซี่เสร็จร่างสูงสมส่วนก็ตรงดิ่งเข้าใต้ตึกคณะอย่างรวดเร็ว พกพาใบหน้าเขียวขำ

บางแห่งก็บวมเป่งบางที่ก็ปริแตกเจ้าตัวจัดการแปะพลาสติกเอาไว้ ที่เห็นๆ ก็มีตรงโหนดแก้มข้างซ้ายและหัวคิ้วข้างขวา

ส่วนที่ไม่แตกแค่ข้างบวมก็ปล่อยไว้ตามเดิม ใบหน้าตอนนี้เรียกสายตาสงใจจากบรรดานักศึกษาที่คุ้นเคยกับร่างสูงหล่อ

ดีกรือดีเดือนคณะหรือฉายาอะไรใจ ซึ่งบัดนี้ใบหน้าหล่อเราใจเหมือนกับไปพึดกับหมามาซะงั้น แต่ก็ไม่มีใครกล้าถาม

เพราะต่างรู้ว่า รุ่นพี่คนนี้โลกส่วนตัวสูง แทะไม่สร้างสัมพันธภาพกับใครเลยนอกจากตามรับใช้รุ่นน้องนามสกุลเดียวกัน

อย่างจงรักภักดี เพราะรุ่นสาวแท้สาวเทียมหลายนางต่างตาโตกุมอกเจ็บปวดใจไปตามกัน ยามเมื่อเห็นใบหน้าหล่อฟกเข้าไปทั่ว

“เกือบไม่ทันนะมึง รอดตัวไป..เอางานกูมา” คำพูดที่ปกติก็ห้วนสั้น แต่ตอนนี้ยังแฝงน้ำเสียง

ไม่พอใจติดมาด้วย พาเอาเพื่อนๆ ที่นั่งในโต๊ะหน้าเสียไปตามกัน แต่ก็ไม่มีใครกล้ายุ่งถามมาก ความไม่จุ่นจะประสพกับ

สายตาคมดของหนุ่มร่างใหญ่เข้าไป ทางที่ดีคือหุบปากมองดูเหตุการณ์เจ๊ยยๆ แค่นั้น

ยกเว้นคนใจกล้าบางคนที่ไม่หวั่นอารมณ์เหวี่ยงจากสายตาของขุนทัพอย่างหนุ่มคงกระพันซ์ หรือไฉ่คง

รุ่นน้องที่เห็นความอดทนอดกลั้นของขุนตอนเป็นไอ้ดอล แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะหนุ่มคงคือเพื่อนสนิทของขุนทัพ โดยครอบครัว

ของทั้งคู่คุ้นเคยสนิทสนมกันเป็นอย่างดีมานานต่างหาก เจ้าตัวจึงไม่นึกเกรงรังสีพิฆาตของขุนทัพสักเท่าไร

“พี่ดอน หน้าไปโดนอะไรมาพี่?” น้ำเสียงห่วงใยจริงใจของหนุ่มรุ่นน้อง เพียงพอ
แล้วที่จะเรียกร้อยยิ้ม

จากปากสวยที่บัดนี้มุมปากยังมวงคล้ำ ให้คลีโย้มบางเบาแต่ก็สะกดทุกสายตาให้มองตะลึงเพราะ
น้อยครั้งจะมีโอกาสได้เห็น

ฤๅษีไรใจ มีรอยยิ้มเกิดขึ้นบนใบหน้า ก่อนคำพูดจากปากที่สดแสนประหยัดจะเอ่ยเพียงสั้นๆ ว่า

“ทดลองความหนานะครับ” เป็นอันหมดคำถาม และคงไม่ได้ข้อมูลใดๆเพิ่มอีก
แล้ว เพราะทุกคน

ที่นั่งกระดิกหูรอฟังในที่นี้ต่างรู้ดีว่า คนตอบจะไม่พูดไปมากกว่านี้อีกแล้ว นอกจากใบหน้าไร้
ความรู้สึก

ที่ท้าทายให้ค้นหาอีกเท่านั้น

“ปะ!..พวกมึงขึ้นเรียนกัน” แล้วคนที่มีอิทธิพลต่อเพื่อนๆ ก็เอ่ยปากชวน พร้อมกับ
หยิบงานที่ขุนดอน

อดนอนบั่นให้เสร็จยันตีสองก่อนได้ของแถมติดหน้าชะยิบ หยิบติดมือลูกเดินนำออกไป
ทันที ตามหลังด้วยกลุ่มเพื่อน

ที่ค้นหาค้นหาเพราะอยู่ที่รักบี้อีกห้าชีวิต หนึ่งในนั้นคือคงกระพันซ์หนุ่มสำอางค์อารมณ์ดีรวมอยู่
ด้วย

และก็เป็นเวลาอิสระของขุนดอนที่จะนั่งทำอะไรต่อมิอะไรก่อนจะถึงคาบเรียน
ตัวเอง ในเทอมนี้

ถือเป็นเทอมสุดท้ายเหลือเวลาเรียนแค่ไม่ถึงสองเดือน ตนก็จะได้ออกภาคสนามเพื่อฝึกเป็น
เจ้าหน้าที่วิศวะปิโตรเลียม

สมบูรณ์แบบแล้ว เพราะเหตุนี้ต่างหากที่เป็นยาชูกำลังให้ขุนดอนมีพลังใจที่จะก้าวไปข้างหน้าโดย
มองปัญหาต่างๆ

ที่ใครๆพากันเห็นใจเป็นเพียงปัญหากรมองไม่เก็บเอามาคิดให้อารมณ์ขุ่นมัว

นั่งไต่กว่าครึ่งชั่วโมง ร่างกายเกิดอาการปวดจี๊ดขึ้นมา จึงลุกเดินไปยังห้องน้ำใต้ถุน
ตึก

จะด้วยความบังเอิญหรืออย่างไรไม่ทราบ ทำให้ต้องหลบจากบังมุ่มเพื่อหยุดฟังเด็กปีสามศิลปกรรม
กว่าสิบคน ยืนคุยกับเด็ก

ในคณะสองคนว่า

“มึงแน่ใจนะ ว่าเด็กกูไปกับไอ้เหี้ยนั่นเมื่อเย็นวาน” คำพูดที่ไม่ต้องเดาว่าหมายถึง
ใคร

และพูดถึงใคร เพราะคนถามคือไอ้พิชิตอันธพาลชื่อดัง ส่วนเด็กที่ว่าคงไม่พ้นปิ่นแก้วสาวเจ้าปัญหา
ที่พาตนหน้าแหกอีกเช่นกัน

“แน่ใจสิพิชิต ผมเห็นคนเดียวซะเมื่อไหร่ ใครเค้าก็เห็นกันทั้งนั้น เค้าไม่ได้แอบ
ดวงนี่นา

ออกจะเดินดวงอย่างเปิดเผยซะด้วยซ้ำ” คำพูดยืนยันหนักแน่นจากวิศวะรุ่นน้อง ทำเอาคนถาม
หน้าเขียวดาววาวโรจน์

“อีหานี่ร้านนัก ถึงว่าเมื่อวานกูติดต๋อไม่ได้ ถ้ากูยังไม่ปล่อยมืออย่าหวังจะไปดวง
คนอื่น รอกูเบื่อก่อน

ถึงมีสิทธิ์ งานนี้กูจัดเต็มทั้งคู่ให้สมอยาก ไอ้เหี้ยนั่นมันต้องโดนด้อยให้หมดมาดแมนไปเลย ไปกัน
พวกเรา”

ทั้งทวนให้คนได้ยืมรู้สึกขนหัวลุก ไม่ต้องนึกภาพตามก็พอจะมองออกว่าคนพูดมีจุดประสงค์อะไรใน
การแก้แค้น

ที่โดนหยามศักดิ์ศรี

ส่วนคนแอบฟัง กลับแวตวูบไหวไม่ปิดบังความรู้สึกว่างานเข้าขุนทัพอย่างแรง
ปัญหาใหญ่เสียแล้ว

ที่ต้องเจอคู่ปรับแบบไอพิชิต รายนันไม่เกี่ยงวิธีการที่จะใช้ ขอแค่สะใจที่ได้แก้แค้นเท่านั้น
พอ นั่นคือปัญหาขององค์กร

เทพพิทักษ์ขุนทัพต้องพลอยหนักใจอย่างมาก หากขุนทัพเป็นอะไรไป เท่ากับว่าผู้มีพระคุณจุ
บิตรมารดาอย่าง

คุณท่านขุนพรหมและคุณหญิงพิมลาคงใจแตกสลายเป็นเสี่ยงๆ

ปากหยักสวยได้รูปเฟลอเม้มแน่นเมื่อต้องใช้ความคิดเครียดขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว...??????

Part 3

ความกล้าเทพพิทักษ์?

- .
- .
- .
- .
- .

“ไฉ่ดอน บายนี้กูมีแข่งเชื่อมความสัมพันธ์กับมหา’ลัยxxx มึงเตรียมกระเป๋าสื่อผ้าลง
มารอใต้อาคารด้วย”

คำพูดของขุนทัพสิ้นสุดลงพร้อมสายตากมเข้มจ้องหน้าคนรับคำสั่งนี้ ขุนดอนสบตาตอบก่อนเสียง
ทุ้มนุ่มจะขานรับขึ้นว่า

“ครับ”

ตลอดหกปีแม่ฟังคำนี้จนชิน แต่ขุนทัพก็ยังไม่รู้สึกหงุดหงิดโดยไม่ทราบสาเหตุ ยิ่ง
มองเห็นหน้าหล่อได้โล้

ซึ่งหลงเหลือรอยข้างๆ ยิ่งพาลหงุดหงิดเข้าไปใหญ่ ทำไมมันถึงไม่ยอมพูดเหยื่อไรนอกจากครับ
ที่กับคนอื่น

ยังเห็นมันคุยกติ พอกับตนแล้วประหยัดคำพูดซะจริง...หิ..ซี้ตลาดตาขาวแล้วยังเสือกจ้องมอง
อีกนะมึง..อดสบถในใจ

ก่อนหันหลังเดินไปรวมกลุ่มกับเพื่อนพากันขึ้นตึกเรียนต่อ

ขุนดอนมองตามแผ่นหลังกว้าง ที่เดินด้วยท่วงท่าสง่างามของขุนทัพแล้วได้แต่ถอนใจ เมื่อไหร่ขุนทัพ

จะใช้สายตาเป็นมิตรเหมือนตอนสมัยเด็กมองตนบ้างก็ไม่รู้ เหตุการณ์ผ่านมารวมสิบปีเจ้าตัวไม่ยกโทษให้สักที คำขอโทษ

ที่เคยบอกไปกลับไม่ไยดี หรือวาระหว่างตนกับคุณทัพจะไม่มีทางญาติกันแล้วจริงๆ

คิดได้ดังนั้น ก็ได้แต่ถอนหายใจเนือๆ ก่อนจะก้าวขึ้นดึกอีกทางหนึ่ง โชคดีวันนี้เรียนแค่ช่วงเช้า

คาบบ่ายจึงไปบริการขุนทัพได้โดยไม่ติดปัญหา แต่ถึงแม้ไม่ว่างก็คงต้องไปอยู่ดี เมื่อสั่งมามีหรือจะอ้างเหตุผลเสี่ยงได้

นึกดูอีกทีคุณทัพรู้ตารางเรียนของตนอยู่แล้วด้วย ไม่งั้นคงไม่สั่งตนให้ไปรอก...

บายแก่ๆ ขุนดอนนั่งอยู่โต๊ะหินอ่อนใกล้สนามแข่งเพียงลำพัง พลงนิกทบทวนคนเดียว นับตั้งแต่

วันที่เกิดเรื่องขึ้น ปีนแก้วก็หายหน้าไปเลย ขุนดอนรู้สึกกังวลพิลึก ไม่อยากคิดว่าอาจเกิดเรื่องขึ้นกับเธอ ฟังจากคำพูด

อาฆาตของไอ้พิชิตที่แอบได้ยินโดยบังเอิญแล้ว คงไม่ได้หมายความว่าปีนแก้วตกอยู่ในอันตรายหรอกนะ สังเกตดูขุนทัพ

ก็ไม่ทุกซักร้อนอะไรด้วยซ้ำ คงไม่มีอะไรหรอกมั้ง

หรือเป็นเรื่องปกติของขุนทัพ จบกันที่เดียวไม่มีการผูกมัด หากเป็นเช่นนั้นจริง ทำไมวันนั้นถึงลงมือ

รุนแรงกับตนซะเต็มเหนี่ยว ถ้าไม่คิดจริงจังกับปีนแก้วยังมีอบบ้างก็ยังมีดี แต่นี่เล่นซะยังกะโกรธแค้น

กันมาเป็นสิบชาติ หรือเพราะ

รอโอกาสเอาคืนตนนานแล้ว แต่หาเหตุไม่ได้เลยอาศัยจังหวะนี้ระบายเสียทีเดียว

ขุนดอนคิดไปเรื่อยเปื่อย ในขณะที่บุคคลซึ่งมีอิทธิพลในความคิดกำลังวิ่งสัดกัน การรุกร้าของคุณต่อสู้

ก็ฟาร์กมืออยู่ในสนาม เสียงเชียร์ของคนดูทั้งสองสถาบันดังลั่นอัมจันทร์ แต่ไม่สามารถถึงความสนใจของหนุ่มหน้าหล่ออย่างกะ

นายแบบที่สร้างโลกส่วนตัวตรงม้าหินข้างสนามเพียงสายตามองเห็นได้เลยสักนิด

ขุนดอนไม่ได้สนใจเกมส์แข่งขัน เพราะเห็นขุนทัพแข่งจนชิน แพ้บ้างชนะบ้างไม่จำเป็นที่ตนต้องนั่ง

เชียร์เหมือนสมัยแรกๆ กำลังใจของพระเอกดาวเด่นได้รับจนล้นหลามจากสาว ๆ คุณคงคุงในอดีต หรือกระทั่งแฟนคลับปัจจุบัน

ต่างส่งเสียงเชียร์ให้กำลังใจขุนทัพลั่นสนาม เพราะจันขุนดอนจึงปลื้มตัวมานั่งใช้ความคิดวิเคราะห์ นั่นนี่โน่นไปเรื่อยเปื่อย

ตามประสาคนช่างคิดของเจ้าตัว

“ขอโทษนะคะพี่ดอน พวกปลายนั่งด้วยได้ไหมคะ?” สาวน้อยแสนสวยกับเพื่อนอีกสองคนดีกรีความสวย

ไม่ห่างกันเท่าไร เพียงแต่คนที่แนะนำตัวออกแนวสาวมั่นสวยเด่นกว่าเท่านั้น ขุนดอนมองหน้าสาว ๆ ด้วยใบหน้านิ่ง

พร้อมกับสายตามองภายใต้กรอบขนตายาวที่จ้องสาว ๆ ทำเอาแต่ละนางหน้าแดงไปตามกัน ผู้ชายคนนี้

มีเสน่ห์ร้ายกาจยิ่งนัก มาดสุ่มชวนหลงใหลน่าค้นหา แม้จะดูเก็บตัวอยู่สักหน่อยแต่กลับดึงดูดให้อยากทำความรู้จักนี่สิ

เพราะจันพวกเธอถึงลองเสียงเข้ามาคุยด้วย ไม่ผิดหวังจริงๆยิ่งมองใกล้ๆ คมยิ่งกว่าคมที่ตัดสินใจเดินเข้ามาทัก เมื่อเห็นฤๅไรใจ

อยู่ในโหมดส่วนตัวแต่ดันปล่อยพีโรโมนกระซกใจโดนกันเต็มๆ แคมองก็ใจเต้นไม่เป็นสำแล้ว

เทียบกับคนน้องที่ร่างกายสูงใหญ่แข็งแรงถึงจะหล่ออย่างเห็นแล้วใจละลาย แต่คนพี
ที่ใครต่างก็รู้คู่หูโอ

เทพพิทักษ์เจ้าชาย กลับหล่อนิ่งมาดสุขุมสร้างบรรยากาศรอบๆ ตัวให้น่าค้นหาจนอดใจไว้ไม่ได้

“เชิญครับ ตามสบาย” เสียงพูดอนุญาตเหมือนรางวัลสำหรับคนช่างฝัน ทั้งสามสาว
ไม่รอช้า

พากันเลือกนั่งตรงข้ามทันที

“ปลายคะ...แต้มคะ...ก็คะ” สามสาวแนะนำตัวตามกัน พร้อมกับยิ้มหวานให้เต็มที่

“ครับ ยินดีที่รู้จัก พี่..??” พูดไม่ทันจบ

“ขุนดอน เทพพิทักษ์..พวกเรารู้จักพี่ดีคะ ขออนุญาตเรียกพี่ดอนนะคะ” สาวก็ขิงพูด
ขึ้นก่อน

ขุนดอนได้แต่เก็บคำพูดสุดท้ายที่จะแนะนำตัวไว้แค่นั้น

“ครับ ตามสะดวกนั้นชื่อเล่นพี่” พร้อมกับตอบรับคำขอของสาวๆ ด้วยน้ำเสียงทุ้มนุ่ม
ที่แต่ละนางฟัง

แล้วใจหวิวไปตามกัน

“ทำไมพี่ดอนน่ะนี้ ไม่ดูพี่หัพแข่งเธอคะ” สาวแต้มพูดขึ้นบ้าง ดีจังสาวแต่ละนางต่อ
บท

โดยไม่แย่งขึ้นกันเลยสักนิด

“อืม..ไม่ละครับ พี่รอแข่งเสร็จ” ยังพูดสั้น “ไม่อธิบายมากตามนิสัย

“พี่ตอนพูดน้อยจังเลยคะ หรือว่าพวกเราเข้าชู้ไปหรือเปล่าไม่รู้เนอะ ว่าไม่” พูดจบ สาวปลายหันไป

พยักหน้าขอความเห็นกับเพื่อนในกลุ่มชงั้น แต่ละนางก็นั่งทำตาปริบๆ ตีหน้าเศร้ารับคำพูดเพื่อนได้อย่างรู้ทางกันเสียจริง

“ไม่หรอครับ พี่ไม่รู้จะพูดอะไร ขอโทษด้วยที่ทำให้เข้าใจผิด” ฤษีไร้ใจยังคงความเป็นสภาพบุรุษ

ทั้งที่ไม่มีเหตุผลต้องขอโทษด้วยซ้ำ ทำเอาสาวๆ ฉีกยิ้มกว้างตามกันอย่างไม่ปิดบังความรู้สึกที่ฉายชัดบนหน้าและแววตา

แต่ละนางว่าปลื้มสุดๆ

“โอ้ย..ไม่ต้องขอโทษหรอคะ พี่ตอนไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย พวกเราต่างหากกลัวจะมารบกวนพี่เสียอีก

อย่าคิดมากนะคะ..บลาๆๆ” กลายเป็นทั้งสามสาว ที่ผลัดกันพูดผลัดกันเล่าเรื่องต่างๆ เรียกรอยยิ้มทรมานใจสาวบนหน้าหล่อ

ของขุนดอนจนใครผ่านไปมาบริเวณนั้นอดมองดาด้าง เผลอจ้องลืมหันไปตามกัน ขุนดอนตอนฉีกยิ้มเปรียบดังขุนแผนโปรย

เสน่ห์ก็คงไม่ผิด ช่างมีพลังดึงดูดสายตาคนมองให้หลงใหลเสียจริง นี่แหละเค้าถึงว่าเสน่ห์ที่ติดตัวโดยไม่ต้องปรุงแต่ง

การพูดคุยหัวเราะร่าของหนึ่งหนุ่มสามสาวต้องยุติลง เมื่อเสียงหนึ่งขัดขึ้นโดยที่ไม่มีใครทันสังเกตว่า

คนพูดเดินเข้ามาตั้งแต่เมื่อไหร่ คงเพราะหัวข้อสนทนาของพวกเค้าสนุกจนลืมนสนใจสิ่งรอบข้างไปเลย ถือเป็นครั้งแรกที่

ขุนดอนได้หัวเราะปลดปล่อยความเป็นตัวเองออกมาอย่างไม่คิดอะไร จนเกิดความรู้สึกดีขึ้นในใจ

ต่อความสดในนารัก

ของสามสาวที่ช่วยให้दनผ่นคลายมากขนาดนี้

“ไอ้ดอน ญแข่งเสร็จแล้ว” ทุกคนหยุดการสนทนาลงโดยปริยาย ในขณะที่ขุนดอนส่งยิ้มจริงใจ

เป็นการบอกลาสาว ๆ แทนคำพูด ก่อนจะลุกขึ้นสะพายกระเป๋าเดินทางตามขุนทัพที่หน้าอกบุญไม่รับไปติด ๆ ไม่รู้ว่าแข่งแพ้

หรือชนะ แพ้มาหรือเปล่าถึงได้นำดาเคียดขนาดนั้น ในขณะที่สามสาวต่างส่งยิ้มแถมโบกมือลาขุนดอนทิ้งท้ายอีกต่างหาก

“หิ...มีความสุขจริงนะมึง นิ่งหม้อสาวที่เดียวสามคน” คำพูดแตกดัน ที่ขุนทัพเจตนาพูดใส่คนหน้านี้

ที่ยังเจอไปด้วยแ้วแห่งรอยยิ้ม ทำให้दनรู้สึกหงุดหงิดมากมาย ทั้งที่แข่งชนะแต่ไม่ยักดีใจเมื่อมาเห็นภาพขุนดอนระบายยิ้ม

จนเห็นฟันขาวสวยเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ ภาพใบหน้าเอ็นยิ้มที่มีให้กับสาว ๆ ตลอดเวลาซึ่งदनมองอยู่นานพอสมควร

มันชวนหงุดหงิดโมโหโดยไม่เข้าใจตนเองเหมือนกัน ทำไมไม่ชอบก็โมโหสิ อาจเพราะขุนดอนไม่เคยยิ้มเวลาอยู่กับตนเลย

ก็ว่าได้จึงรู้สึกไม่ค่อยพอใจ

คนที่ถูกแตกดัน ทำนึ่งไม่ต่อปากต่อคำ แถมยังเดินลืวนำไปยังห้องอาบนํ้าอีกต่างหาก

ปกติต้องเป็นฝ่ายเดินตามหลังไม่ใช่

“a her a from a friend to day” เสียงริงโทน ดึงความสนใจของขุนทัพให้ล้งโทรศัพท์ออกมา

กอดรับทันทีที่มองหน้าจอลแล้วรู้ว่าเบอร์ใคร

“ดีครับ” กรอกเสียงลงไปอย่างหล่อ

“พี่ทัพคะ มารับปิ่นด้วย ตอนนี้ปิ่นอยู่ชลบุรี พี่ช่วยมารับปิ่นหน่อยนะ ปิ่นกลับไม่ได้ไม่มีเงินเลย

กระเป๋าดังค์หาย ไม่กล้าโทรบอกที่บ้านกลัวโดนพ่อเล่นงานที่หนีมาเที่ยวโดยไม่บอกท่าน” เสียงปิ่นแกวที่อ่อนให้ขุนทัพไปรับ

ดังมาตามสายอย่างอ่อนหวาน

“อืม..ได้สิรอพี่ไม่เกินสองชั่วโมง เพิ่งแข่งเสร็จขอเวลาแป๊ป พี่จะรีบไป” ขุนทัพรับปากไป

ทำเอาปิ่นแกวดีใจขอบคุณยกใหญ่ก่อนทั้งคู่จะจบบทสนทนาลง จากนั้นจึงหยิบอุปกรณ์ที่ขุนดอนเตรียมไว้ให้เดินเข้าห้องน้ำไป

โดยไม่มองหน้าคนเตรียมสั๊กแอะ

ขุนดอนเองไม่รู้ว่าขุนทัพเป็นอะไร บทจะอารมณ์เสียก็ไม่มีปี่มีขลุ่ย แต่เพราะตนชินกับอารมณ์ของ

ขุนทัพมานาน จึงไม่ใส่ใจอาศัยนั่งแทนจะได้ไม่เกิดปัญหา

ขุนทัพอาบน้ำแต่งตัวเรียบร้อย ทั้งคู่ก็พากันเดินตรงมาที่รถสปอร์ตคันหรู ซึ่งวันนี้ขุนทัพให้ขุนดอน

เป็นสารที ขณะที่ขุนดอนกำลังจะไขกุญแจรถเพื่อทำหน้าที่คนขับนั้น

“มึงไม่ต้องขับแล้ว เอากุญแจมากูขับเอง ส่วนมึงกลับบ้านได้ กูมีธุระไปทำต่อ” คำสั่งของขุนทัพ

ที่บอกมา ไม่ได้ทำให้ขุนดอนทำตามในทันที เจ้าตัวยังคงยืนจ้องหน้าคนสั่งนั่ง

“คุณทัพ จะไปไหนครับ” คำถามของขุนดอน เล่นเอาขุนทัพชะงักไปชั่วครู่ เป็นครั้งแรกในรอบสิบปี

ที่ขุนดอนตั้งคำถามกับตน รู้สึกแปลกใจพิกลถือเป็นครั้งแรกที่ขุนดอนกล้าตอบกลับเป็นคำถาม แทนที่จะก้มหน้ารับคำสั่ง

และพูดแต่คำว่า ‘ครับ’ เพียงอย่างเดียวเหมือนเช่นเคย

“ทำไม? มึงเกิดสนใจอะไรเข้า ปกติไม่เคยถามพูดเป็นอยู่คำเดียว กูจำเป็นต้องรายงานตั้งแต่เมื่อไหร่หิ”

ขุนทัพกลับเป็นฝ่ายปั่นหน้าขริม ขมึงคาดใส่ขุนดอนแกอาการแปลกๆ ที่เกิดขึ้นอย่างไม่ทราบสาเหตุเสียเอง แต่นั่นกลับยิ่งทำ

ให้ประหลาดใจเข้าไปใหญ่ ในเมื่อคนที่โดนต่อว่า กลับดีมีนตอบกลับหน้านิ่ง

“ผมสนใจทุกเรื่องแหละครับ เพียงแต่ที่ไม่พูดเพราะกลัวคุณทัพไม่ชอบให้จู้จี้จ้าน” คำตอบตรงๆ

ที่บอกกลับมา ทำเอาหน้าที่ปั้นดของขุนทัพแดงก่ำลามกระทั่งใบหู แม้แต่เจ้าตัวยังรู้สึกร้อนหน้าไปหมด ให้อาย

บทมันจะพูดขึ้นมา ดันเลือกมีสำบัดสำนวนเสียอีก อารมณ์ที่ตั้งท่าจะตั้งแง่เข้าใส่แต่แรกมลายหายไปโดยปริยาย

จึงบอกไปอย่างไม่ปิดบัง

“กูมีธุระ จะไปรับน้องปิ่นที่ชลบุรี เลยให้มึงกลับไปก่อน เพื่อกูจะไปต่อกับน้องเค้า ไม่อยากให้เกิด

เหตุการณ์แบบวันนั้นอีก” ขุนทัพบอกไปตามจริง

“ถ้าผมขอร้อง ไม่ให้คุณทัพไปจะฟังผมไหม?” เอ๊ะ! วันนี้ไอ้ดอนมันมาแปลก

ชะมัด นอกจากจะพูด

มากจนเป็นเรื่องประหลาดไปแล้ว ยังมีความกล้าต่อรองห้ามตนไม่ให้ไปอีก

“ทำไม มีเหตุผลอะไรถึงห้ามกู อย่างบอกว่ามึงคิดอะไรกับน้องปิ่นบอกกูมาห้ามปิ่น แล้วกูจะพิจารณาเอง

ว่าควรเชื่อมึงหรือไม่” ขุนทัพบอกกลับไป อยากฟังเหมือนกันว่าขุนดอนมีเหตุผลอะไรที่ห้ามไม่ให้ตนไปรับปิ่นแก้ว

“เหตุผลอาจจะไม่มี ผมแค่ไม่อยากให้คุณทัพยุ่งเกี่ยวกับเธออีก คนนี้ผมขอ” ขุนทัพหรีดจ้องหน้า

ขุนดอนนิ่ง พยายามสะกดกลืนความรู้สึกที่กำลังปะทุขึ้นมาในอก แสดงว่าขุนดอนชอบปิ่นแก้ว มากสินะ ถึงได้กล้าขอให้ตน

เลิก ยุ่งเกี่ยวขึ้นมาตื้อๆ ชะงัน ที่เรื่องผู้หญิงมันกลับไม่ซับซ้อนให้มันได้อย่างนี้สิวะ ดีแหละเมื่อมึง กล้าขอมาแบบนี้กูจะจัดให้

ดูสิมึงจะกล้ามากกว่านี้ไหม?

“กูเปลี่ยนใจแล้ว มึงกลับขึ้นไปนั่งเลย ไม่ต้องกลับแล้วบ้าน” ขุนทัพเปลี่ยน คำสั่ง พร้อมกับแบมือขอ

กัญแจรงจากขุนดอน ท่าทางที่มองมาด้วยสายตาเอาเรื่องหากตนไม่ยอมทำตาม จึงทำให้ขุนดอน ได้แต่หุบปากยอมส่งกัญแจ

ให้โดยดี ก่อนทั้งคู่จะขึ้นไปนั่งคู่กันโดยไม่มีใครพูดอะไรอีกเลย จากนั้นขุนทัพก็ขับรถปานจะ เหาะ ไม่รู้เกิดบ้าไรขึ้นมาขับปาด

ซ้ายแข่งขวาเหมือนระบายอารมณ์ชะงัน นับเป็นครั้งแรกในรอบสิบปีอีกเช่นกัน ที่ขุนทัพเป็น คนขับให้ขุนดอนนั่ง ปกติหน้าที่

สารถึงขุนดอนมักรับบทนี้ประจำ แต่หากต้องให้มานั่งในสภาวะที่คนขับเล่นไม่กลัวตายแบบนี้ ขุน ดอนคิดในใจขอขับเองซะดีกว่า

บรรยากาศระหว่างทางไปยังชลบุรีนั้น เต็มไปด้วยอารมณ์คุกรุ่นภายในรถ คนหนึ่งขับหน้าดยังกะใครไป

ดาฟล้อแม่เจ้าตัวก็ไม่ปาน ในขณะที่อีกคนก็นั่งหล่อเป็นฤๅษีตบะแข็งไม่สะทกสะท้านไรสักอย่าง แปลกดีพิลึก

ขุนทัพพารถคันงามมาจอดยังจุดหมายคือรีสอร์ทเจียบสงบ ตรงหน้าบ้านเดี่ยวหลังหนึ่ง เพราะโทรถาม

ปิ่นแก้วถึงเลขบ้านมาแล้ว ก่อนจะหยุดรถแล้วเปิดประตูก้าวออกไป ขุนดอนรีบก้าวตามลงไปติดๆ

รีสอร์ทหลังนี้ดูห่างไกลหลังอื่นพอสมควรที่สำคัญเจียบได้อีก ทำให้ขุนดอนเกิดสังหรณ์แปลกๆ

แต่เพื่อป้องกันอันตรายที่อาจเกิดกับขุนทัพ จึงทำให้เร่งฝีเท้าก้าวตามขุนทัพขึ้นบันไดไปติดๆ ก่อนจะพากันไปหยุดรอ

อยู่หน้าประตู โดยที่คนนำยังหน้าเขม็งดูดูหงุดหงิดไม่หาย

“ก๊อๆ..ก๊อๆ น้องปิ่นพี่มารับแล้วครับ” ขุนทัพเคาะประตูเรียก พร้อมกับบอกปิ่นแก้วให้รู้ว่าตนมารับ

เจ้าตัวแล้ว รอไม่นานประตูก็เปิดออกโดยปิ่นแก้วยื่นหน้าชี้ด ก่อนจะฉีกยิ้มหวานชักชวนให้คุณทัพเข้าไปข้างในก่อน

“พี่ทัพเข้ามาข้างในก่อนสิคะ รอปิ่นเอากระเป๋า ก่อน” พุดจบเธอรีบหันหลังเข้าไป โดยขุนทัพก้าวตามหลัง

เธอไปติดๆ จังหวะที่ร่างขุนทัพพ้นประตู ก็มีผู้ชายแปลกหน้า เจ๊อไม่เบสบอลขึ้นสุดแขนกะดีท่ายทอยของขุนทัพโดยเจ้าตัว

ไม่ทันระวังเลยสักนิด เพราะไอ้คนทำมันหลบอยู่หลังประตู แต่ทุกอย่างอยู่ในสายตาคนระวังหลังอย่างขุนดอนเต็มๆ

เพราะตนตามหลัง ดังนั้นผู้พิทักษ์ขุนทัพจึงไม่มีทางยอมให้เจ้านายเจ็บตัวเป็นอันขาด

“คุณท้าวพระวัง!”

สิ้นเสียงร้องเตือนของขุนดอน พร้อมกับเจ้าตัวกระโดนถีบแบบมวยไทยจนไอ้คนเตรียมฟาดกระเด็นติดผนัง

เสียงดังสนั่น ไม้ที่ถืออยู่หลุดมือไปไกล

“โครม! กรีดดด!”

ตามด้วยเสียงกรีดร้องของปิ่นแก้ว ที่ปิดหน้าวิ่งชุกอยู่ข้างเตียง พร้อมกับชายฉกรรจ์ไม่ต่ำกว่าสิบคน

ที่หลบอยู่ภายใน บัดนี้โผล่หัวออกมาจากทั้งในห้องน้ำ และที่คอยแอบอยู่หลังประตู ก็พุ่งเข้าซัดตะลุมบอนกับขุนทัพ

และขุนดอน แต่โอกาสไม่เป็นของพวกมันแล้ว เมื่อขุนทัพรู้ตัวจากเสียงร้องเตือนของคนคุมหลังให้ เจ้าตัวจึงไหวตัว

เอี้ยวหลบ พร้อมกับพล่อกำลังมหาศาลจากโครงร่างสูงใหญ่กาย่าก็วาดรวดเร็วฉับนាំทั้งเตะทั้งต่อยใส่คู่ต่อสู้

อย่างเขี้ยวชาญและคล่องตัว จนสี่ห้าคนที่กรูมรุมกระเด็นกระดอนคนละทิศละทางปานลูกโป่งถูกปล่อยลม

สลับแบบไม่ต้องนับกันเลยทีเดียว

กลับมาดูหุ่นนายแบบที่สมบูรณ์ด้วยกล้ามเนื้อครบเครื่องแม่ไม้มวยไทย ทั้งศอกทั้งหมัดบวกเข้าแถมเตะ

ตามอีกต่างหาก เล่นเอาห้าคนที่เหลือสลบเหมือดไปทีละคน เพราะคนที่เรียนรู้มวยไทยมาจนชั่วของตั้งแต่เด็กอย่างขุนดอน

รู้จุดหลับลับจุดตายคู่ต่อสู้เป็นอย่างดี จึงเน้นในส่วนนั้นเป็นพิเศษ

สิ่งที่ขุนดอนแสดงออกมานอกจากจะทำให้ขุนทัพหายใจไม่ลงแล้ว ยังอดทั้งไม่ได้ เพราะในความคิดของ

ขุนทัพตลอดมาขุนดอนคือไอ้ชีขลาดตาขาว มันช่างตรงข้ามกับหนุ่มหล่อมานักมวยเอก ที่
ท่าทางคล่องแคล่วกระฉับกระฉ่ง

สวยงาม ล้มคู่ต่อสู้ห้าต่อหนึ่งให้สลบไปที่ละคน แต่ความคิดของขุนทัพก็พลันหยุดลงเมื่อได้ยิน
เสียง

“คลิก! พวกมึงหยุดพระเอกกันได้แล้ว ไม่งั้นหัวอีนี้อันนี้กระจุย” เสียงชั้นนกปิ่น พร้อมกับ
คำพูดที่ดังมา

ทำให้ทั้งคู่หยุดมือในขณะที่ไอ้พวกนั้นต่างนอนระเนระนาดภายในเวลาไม่ถึงสิบนาที

ภาพของปิ่นแก้วที่สะอื้นให้น้ำตาไหลปานจะขาดใจ ตัวสั่นงันกเหมือนลูกนกตก
น้ำ ในขณะที่ปิ่นจ่อ

ตรงศีรษะโดยไอ้พิชิตจ้องมายังทั้งคู่ดาไม่กระพริบ

“มึงต้องการอะไร?” ขุนทัพทวาดถามมันเสียงห้วน เป็นสิ่งที่ตนเกลียดนักหนากับ
การที่

ผู้ชายใช้ผู้หญิงเป็นตัวประกัน

“ความจริงกูกะใช้อีร่านี่ ล่อมึงมาให้พวกสมุนกูอัดตุต โทษฐานที่มึงกับอีหานี้สวม
เขาให้กู

แต่มึงเล่นพวกมันซะอ่วมแบบนี้ กูเปลี่ยนใจแล้วตอนนี้กูต้องการอะไรที่มันเด็ดกว่านั้น

ถ้าจำไม่ผิดไอ้หน้าหล่อที่ตามมึงมาด้วยคือไอ้ขุนดอนพี่มึงสินะ จะเกิดอะไรขึ้นถ้าพี่
น้องล่อตุตกันเอง

แล้วกูอัดคลิปเผยแพร่ให้คนดูกันทั่ว คงสะใจพิลึกกับนามสกุล ‘เทพพิทักษ์’ ของพวกมึงได้ดัง
กว่าเก่างามน่าไม่น้อย

สรุปพวกมึงเอาเข้าไปแตกกันคนละสองเม็ด ห้ามตักตัก” พุดจบมันโยนซองสีชาวยุทธยาแคปซูลสี
เม็ดดกกลงแทบเท้าของ

ขุนทัพ พร้อมกับสั่งให้แบ่งกันกินคนละสองเม็ด

“หิ..ทำไมไม่ต้องทำตามมึง คิดว่าลูกป็นนั้นจะจัดการพวกกูทีเดียวสองคนหรือเปล่า
ละ ไหนมึงบอกกูดี”

ขุนทัพกลับยืนจ้องหน้ามันปล่อยรังสีอำมหิตจนไอ้พิชิตอันธพาลเล่นพวกถึงกับหน้าถอดสีไป
ทันที แต่มันกลับตั้งตัวได้เสยยะยิ้ม

ชั่วร้ายก่อนตอบกลับม่าวา

“ใครบอกกูจะจัดการกับพวกมึงด้วยป็นนี้ ถ้ามึงไม่กลัวกูเป่ากะโหลกอีร่านนี้ ก็ลอง
ไม่ทำตามดูสิ

จากนั้นกูให้พ่อช่วยโยนความผิดเป็นมึงสองคนทำกูเรื่องราวว่ามึงกับพี่มึงชิงรักหักสวาทแย่งอีहांนี้กัน
จนเกิดโศกนาฏกรรมขึ้น

มึงคิดว่ากูทำได้ไหมละ ที่สำคัญเบอร์โทรที่มึงกับอีนี้ติดต่อกันดันเป็นสายล่าสุดสินะ หลักฐานทุก
อย่างพร้อม กูเพียงแต่

สร้างสถานการณ์ให้เป็นพวกมึงแทน คิดว่ากูทำได้ไหม ไม่มีใครเค้าสงสัยกูหรอก ในเมื่อก่อนหน้านี้
มึงเปิดตัวอีนี้แบบไม่แคร์

สายดาใครในมหาลัย หิหิ..งานนี้กูลองหนได้ชั่ววู” มันพูดพร้อมกับสายดาเจ้าเล่ห์แสนอุบาทว์ที่
อธิบายความคิดชั่วร้าย

มาอย่างไม่กระดากปาก เล่นเอาขุนทัพกำหมัดแน่น แต่สำหรับขุนดอนยังยืนจ้องไอ้พิชิตนิ่งตาไม่
กระพริบ ไม่รู้คิดอะไรอยู่

ส่วนป็นแก้วกลับสะอื้นหนักกว่าเดิมจนตัวสั่น ก่อนจะพรวดป็นสะอื้นอย่างคนกลัวตาย

“พี่ทัพช่วยป็นด้วย อย่าให้มันทำอะไรป็น ฮือออออ...มันลักพาป็นมาแล้วบังคับให้
หลอกพี่ ไม่จั้นมันจะให้

ไอ้พวกนั้นรุมโทรมป็น ก่อนจะฆ่าหมกศพ ป็นกลัวมาก พี่ช่วยป็นด้วย ฮือออออ” เสียงร้องไห้คร่ำ
ครวญของป็นแก้ว

แลดูเวทนาอดสูใจจะมัด หน้าตาที่เคยสวยงามเต็มไปด้วยคราบน้ำตาเลอะไปหมด ภาพของผู้หญิงที่ยืนตัวสั่นร้องไห้ตัวโยน

ทำเอาทั้งคู่ถึงกับกั๊กกรามกรอด เพราะโดยนิสัยพื้นฐานแล้ว ทั้งขุนดอนขุนทัพไม่ชอบการรังแกผู้หญิงเป็นที่สุด ไม่ว่าผู้หญิง

คนนั้นจะเป็นคนเช่นไร แต่ขึ้นชื่อผู้ชายรังแกผู้หญิงมันก็น่าตัวเมียชิงหมาเกิดดีดีนี่เอง

ขณะที่ไอ้พิชิตกลับพยักพเอ็ดให้ทั้งสองคนกินยาที่มันโยนให้ พร้อมกระแทกปากกระบอกปืนลง

บนศีรษะของปืนแกวจนหน้านิ้วเป็นการขู่ว่าจะไปในตัว ทำเอาขุนดอนที่ยืนสำรวจเหตุการณ์อย่างระมัดระวัง ซึ่งเห็นสมุนมันนอนสลบ

หายใจรวรินตามข้างฝากระกระกะ

คงเหลือแต่ไอ้หัวโจกเด่นคนเพียงลำพัง ที่อาศัยปืนเป็นเครื่องทุ่นแรงจีผู้หญิงเป็นตัวประกันอยู่ตรงหน้า

แต่มันเสี่ยงเกินไปที่จะพุ่งเข้าซาร์ต เพราะทั้งคู่อยู่ห่างกันเกินไป โอกาสที่จะถึงตัวมันก่อนที่จะลั่นไกใส่กะโหลกของปืนแกวนั้น

แถบจะไม่มีหวัง ทางเลือกสุดท้ายคือยกมือขึ้นบีบไหล่ของขุนทัพแทนคำพูดเกี่ยวกับความคิดตน ก่อนเป็นฝ่ายก้มลงไปหยิบ

ซองยาขึ้นมาแกะเสียเอง

ขุนทัพมองการกระทำของขุนดอนแบบอึ้งๆ ทั้งที่บริเวณหัวไหล่ยังอุ่นฝ่ามือของคนตรงหน้าไม่หาย

กำลังใจที่ส่งให้ช่วยผ่อนความกดดันของอารมณ์ที่กำลังปะทุให้กลับมามีสติขึ้นอีกครั้ง ก่อนจะได้ยินขุนดอน

เอ่ยปากพูดขึ้นบ้างว่า

“ถ้ากูสองคนยอมกินยาตามที่มึงต้องการ กูขอให้มึงปล่อยผู้หญิงไปซะ ดกลง หรือไม่ว่ะ” ข้อต่อรอง

ของขุนดอนที่บอกกับมัน ทำเอามันยึกยัมชั่วร้าย ในขณะที่ขุนทัพคิ้วขมวดมุ่น เพราะไม่คิดว่าขุนดอนจะกล้าเอาตัวเอง

เข้าเสี่ยงกินยา ทั้งที่รู้ว่ายาที่มันส่งให้กินให้ผลด้านใด หรือว่าที่ตนเข้าใจว่าขุนดอนชอบปิ่นแก้ว นั้นเป็นข้อพิสูจน์ที่ยืนยัน

ได้แล้วจริง

“ได้ไม่มีปัญหา พอยาออกฤทธิ์มึงทั้งคู่ก็ไม่มีปัญญามาออกแรงทำร้ายกูได้หรอก นอกจากจะใช้แรง

ไปทำเรื่องอย่างว่าเสียมากกว่า กูจะเป็นคนนั่งดูพร้อมบันทึกภาพประวัติศาสตร์ของพวกมึงเอาไว้เอง ไม่ต้องห่วงมึงกินยาเสร็จ

กูจะปล่อยอีนี้ไปทันที” เมื่อมันบอกมาแบบนี้ ขุนดอนก็ไม่ลังเลตัดสินใจแะยาทั้งสองเม็ดหย่อนใส่ปากแล้วกลืนลงไปทันที

ก่อนจะอาปากให้อัฟฟิซิดมันเช็กดูว่าตนได้กลืนยาลงคอไปแล้วแบบไม่ต้องอาศัยน้ำตามเลย พร้อมกับยื่นยาสองเม็ดที่เหลือ

ให้ขุนทัพโดยไม่พูดอะไรอีก

การกระทำของขุนดอน ห่างไกลกับคำว่าไอ้ขี้ขลาดตาขาวในสายตาตลอดสิบปีของขุนทัพ

อย่างหน้ามือเป็นหลังมือ จนไม่ต้องมีคำอธิบายใดๆ อีก ที่ผ่านมามันเข้าใจขุนดอนผิดมาตลอด หน้าซ้ำขุนดอนยังใจเด็ด

ตัดสินใจไม่อึดอดเลยสักนิด

เมื่อเป็นเช่นนี้ ขุนทัพจึงจัดการแะยาสองเม็ดที่เหลือแล้วหย่อนใส่ปากกลืนลงคอตามไปในที่สุด

เมื่อทั้งสองคนแสดงให้เห็นแล้วว่าทำตามสิ่งที่ไอพิชิตมันต้องการ จึงเรียกร่องกลับทันทีว่า

“พวกกูทำตามที่มีงสั่งแล้ว ปล่อยผู้หญิงไปได้หรือยัง” ขุนทัพเป็นฝ่ายทวงสัญญาจากมัน

ไอพิชิต หันปากกระบอกปืนมาจ่อยังทั้งคู่พร้อมกับผลึกปืนแก้วจนเขมาให้ขุนทัพรับร่างเธอไว้ได้ทันก่อนจะล้มลงไป

“เฮ้...กูปล่อยมันแล้ว หากมีงยังให้มันอยู่ในนี้ไม่เกินห้านาที คงได้ตายคาอกพวกมีงแทน

รู้หรือไม่ยาที่พวกมีงแตกเข้าไปคนธรรมดาโดนครึ่งเม็ดยังน้ำแตกเป็นสีบรอบ นี่เพราะกูเห็นว่าพวกมีงถึกกันทั้งคู่เลยจัดให้

ยกกำลังสองทนต์ก็ให้มันรู้ไป เพราะงั้นถ้าไม่ยากให้อีร่านนี้คงเหลือองตายเพราะพวกมีงแล้วละก็ ทางที่ดีใส่หัวมันไปเร็วๆซะ”

มันพูดในขณะที่ปากกระบอกปืนยังจ่อมาที่ทั้งคู่หนึ่งอย่างระวังตัวแจ ทั้งขุนทัพและขุนดอนเริ่มรู้สึกร้อนรุ่มจากท้องน้อยก่อน

กระจายไปทั่วร่างกายแล้วเพราะฤทธิ์ยา แสดงว่าที่มันบอกคงไม่โกหกยานี้แรงมากจริงๆ ก่อนจะเป็นภาระมากกว่านี้

ขุนทัพเลยบอกปืนแก้วไปพร้อมกับส่งกุญแจรถที่ขับมาให้เธอ

“น้องปืนเอารถพี่ขับไปจากที่นี่ด่วน ไม่ต้องกลับมาอีก รีบไปเดี๋ยวนี้” ยัดกุญแจใส่มือเธอเสร็จก็ดันหลัง

ให้เธอรีบออกประตูไปให้ไว เพราะตอนนี้เริ่มรู้สึกเหงื่อซึมออกฝ่ามือแล้ว แต่พยายามเก็บอาการไม่ให้ไอพิชิตมันรู้ว่ายา

มันเริ่มออกฤทธิ์ให้แล้ว

“ปืนขอบคุณพี่ทั้งสองมาก ระวังตัวด้วยนะคะ” พูดจบเธอรีบวิ่งออกประตูไม่เหลียว

หลัง พร้อมกับเสียง

สตาร์ทรถที่ดังตามมาติดๆ ก่อนจะเคลื่อนออกไปจากบริเวณที่ได้ยินอย่างรวดเร็ว เมื่อคนที่ เป็น
ภาระไม่อยู่ให้กังวลแล้ว

ทั้งขุนดอนและขุนทัพหันมองตากันแบบไม่ได้นัด

ทั้งคู่สบตากันนิ่งแทนคำพูด ในขณะที่ขุนทัพส่งสายตาแทนคำขอโทษและขอบคุณ
ในสิ่งที่ขุนดอน

ช่วยเหลือตนวันนี้ แต่ขุนดอนมองตอบอย่างหวังใยในอาการของฤทธิ์ยาที่กำลังปะทุขึ้นอย่าง
รวดเร็ว

เพราะตนก็รู้สึกได้ไม่ต่างกัน

เพื่อไม่ให้เข้าทางของไอ้พิชิต ขุนดอนตัดสินใจพุ่งเอาตัวกระแทกร่างใหญ่โตของ
ขุนทัพจนกระเด็น

ไปติดฝา พร้อมกับจังหวะที่ไอ้พิชิตยังคงตะลึงงันกับการกระทำที่ขุนดอนพุ่งเข้าจู่โจมขุนทัพแทนที่
จะเป็นมันเอง ทำให้นาทีนั้น

ไม่ทันระวังเพราะมัวแต่อิงอยู่ เปิดช่องให้ขุนดอนเตะเข้าเต็มข้อมือที่ถือปืนอย่างเต็มแรงเพียงชั่ว
กระพริบตา จนปืนที่มันถือจ้อง

ปากกระบอกใส่พวกตนนั้น บัดนี้กระเด็นหลุดมือไปตกข้างฝาหัวเตียงห่างไกลอันตรายเรียบร้อย

ขุนดอนไม่ปล่อยโอกาสให้หลุดลอย ทั้งหมดทั้งเก้ากระหน่ำเข้าใส่ไอ้พิชิตไม่ถึง
สองนาที มันก็ลงไป

นอนแน่นิ่งหลับสนิทอยู่กับพื้นไม้ไผ่ดังตามพวกสมุนมันไปอีกคน หันกลับมามองขุนทัพที่มันนี่ดา
แดงกำเหงื่อซึมขมับ

จ้องตนอยู่ก่อนแล้วเช่นกัน จึงเอ่ยปากพูดขึ้นทันทีว่า

“ปะ...คุณทัพรีบไปจากที่นี่” ไม่รอช้าขุนดอนรีบก้าวร่นอย่างรวดเร็ว พร้อมกับการ

เต้นของหัวใจ

และความร้อนที่พุ่งสูงขึ้นต่อเนื่อง ยิ่งต่นออกแรงจัดการไอ้พิชิตยิ่งเร่งปฏิกิริยาของตัวยาก็เร็วขึ้นอีก ขุนทัตพรรีบตามมาติดๆ

ทั้งคู่ตรงไปยังส่วนบริการด้านหน้าของรีสอร์ท พอไปถึงในสภาพที่เหงื่อท่วมทั้งคู่แถมตาแดงก่ำ หายใจหอบ เพราะตอนนี้ฤทธิ

ยากำลังเล่นงานทั้งสองอย่างไม่ปราณี แต่ยังไม่ที่ สุดพออดทนกันได้ อยู่ คิดว่าหลังจากนี้อีกไม่กี่ นาทีคงสาหัสน่าดูชม

ต้องหาทางระงับพิษของยาโดยเร็ว

ขุนทัตพรตรงเข้าไปติดต่อพนักงานพร้อมกับยื่นบัตรเครดิตที่พกมา บอกด้วยความรวดเร็วว่า

“เปิดห้องสูท ให้ผมด่วนตอนนี้” พนักงานรีบตรึงไปด้วยหน้าตาตื่นๆ แต่ก็อดยั้งเขิน กับดวงตาแดงก่ำ

ของคอนรูปหล่อร่างกำยำสูงใหญ่ตรงหน้าที่ฉ่ำหวานจนหยาดเยิ้มบอกอารมณ์ให้รู้ว่าอยู่ในความต้องการไหนจนเดาได้ไม่ยาก

แต่ก็ไม่อยากทำให้คนหล่อหงุดหงิดรีบจัดการเปิดห้องรูดการ์ดเสร็จสิ้นโดยใช้เวลาไม่ถึงห้านาที ก่อนยื่นกุญแจให้พร้อมกับชี้ไป

ยังบ้านเดี่ยวติดทะเลทางฝั่งตรงข้ามกับทางที่ทั้งสองจากมา

ขุนทัตพรไม่รอช้าเข้าไปกระซอกข้อมือขุนดอนพาเดินตรงไปยังบ้านพักที่เพิ่งเปิดหมาดๆ ทันที ขุนดอนก็แทบ

จะไม่เหลือแรงที่จะถามมากแล้ว ตอนนี้ต้องการน้ำเย็นราดตัวให้หายร้อนด่วนจี๋ ทั้งคู่หนึ่งจูงหนึ่งเดินตามกันไปยังบ้านหลังที่ว่า

โดยไม่แคร์สายตาพนักงานที่มองกันตาค้างกับความหล่อหลอกของทั้งสองหนุ่มและท่าทางที่บ่งบอกว่าเกิดอาการอะไรกัน

ก็ทั้งสีหน้าแววตาที่ฉ่ำเยิ้มตาแดงกำขำของทั้งสอง ไม่รวมหูเห่หน้าตาแม่แต่คอที่แดง
เถือกปานดำลึงสูกนั้นอีก

อดเขินตามหน้าแดงด้วยไม่ได้ อัจฉาที่หนุ่มหล่อกลับต้องมาเป็นคู่กันหมด ผู้หญิงอดอีกตามเคย..
เฮ้อ!...เสียงถอนหายใจ

ของพนักงานสาวสวยทั้งท้าย??

Part 4

ค้นหาครอบงำ?

.
. .
.

ท่าทางไขกุญแจอย่างทุลักทุเลเพื่อเปิดประตูของขุนทัพ

แทบเรียกได้ว่าเหมือนคนลงแดงเลยก็ว่าได้ มือหนาออกอาการสั่นจนเห็นชัด ในขณะที่
ผิวขาวแดงเถือกทั่วทั้งตัว

สำรวจคนที่ยืนติดกัน แทบไม่ต่างกันเลยสักนิด ปากได้รูปเม้มแน่นสนิทคงพยายามฝืนทนข่ม
ความรู้สึกบางอย่างไว้อย่าง

สุดความสามารถเช่นกัน

หากเหลือบตาลงต่ำเจาะจงบริเวณเป้ากางเกงของทั้งคู่ จะเห็นว่าส่วนนั้นโป่งนูนตัน
กางเกงขีบแทบแตก

นี่คงเป็นผลพวงจากฤทธิ์ยาปลุกกำหนดที่รุนแรงสาหัสสากรรจ์เขี้ยวละ

พอประตูเปิด ทั้งคู่ต่างพุ่งพรวดเข้าไปข้างในทันที โดยไม่ลืมหูลืมตาแม้แต่
หน่า เชื้อว่างานนี้

คงใช้เวลาอันค่อนข้าง ไม่นานว่าฤทธิ์ยาจะหมดหรือเปล่าไม่รู้ ยิ่งสภาพร่างกายร้อนรุ่มแทบแตกเป็น
เสี่ยงๆ ใจสั่นกระตุก

รู้กระหน่ำตลอดเวลา แถมความต้องการปลดปล่อยอารมณ์อย่างว่กกับสูงขึ้นแทบไม่เหลือสติยับยั้ง
ั้งใจอีกแล้ว

ขุนดอนกำลังจะพุ่งเข้าในห้องน้ำ แต่ต้องชะงักกะทันหันเมื่อขุนทัพจับแขนกระซอกจนร่างสมส่วนเข้เข้า

ปะทะอกอย่างเสียจังหวะเพราะไม่ทันระวัง ที่ไม่ล้มเนื่องจากแขนแข็งแรงรวบกอดไว้ไม่ให้เสียหลักต่างหาก

“ดอน มึงรู้ใช่ไหม ว่าเราต้องแก้ไขยังไง”

เสียงทุ้มพราที่พยายามกัดฟันพูดออกมาอย่างฝืดฝืน ตาหวานฉ่ำที่จ้องหน้าหล่อปานรูปสลักของขุนดอน

ไม่กระพริบ ไม่ต้องสื่อความหมายในคำพูดเลยด้วยซ้ำ ว่าคนพูดหมายถึงอะไร

“อืม..ตามผมมา”

ขุนดอนไม่ตอบ แต่กลับดันอกแกร่งออกห่างตัว แล้วฉวยข้อมือขุนทัพจูงกึ่งลากเข้าไปในห้องน้ำทันที

จะว่าเป็นความคิดที่ไร้เดียงสาของขุนดอนก็ได้ คงเพราะเจ้าตัวไม่เคยมีประสบการณ์โดนยาปลุกมาก่อน

ก็ใช่อีก สิ่งที่ขุนดอนทำคือเปิดน้ำเย็นจากฝักบัวดันร่างขุนทัพเข้าไปยืนใต้ละอองน้ำที่สาดกระจายเพื่อช่วยลดอารมณ์ที่

กระฟือโหมให้เบาบางลง

ในขณะที่दनรับเปิดก๊อกตรงอ่างกรักน้ำใส่หน้าไม่ยั้ง กระทั่งผมเผ้าเสื้อผ้านที่สวมอยู่เปียกโชกไปหมด

แต่ขุนดอนคิดผิดถนัด นอกจากไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้นแล้ว ยังกระตุ้นความต้องการทวีสูงขึ้นไปอีก

เมื่อเสือนักศึกษาชาวบางของขุนทัพเปียกน้ำจนแนบเนื้อ เผยสัดส่วนของมัดกล้ามเนื้อที่แข็งแรง

สมชายออกมาจนชัดเจน จุดสีอ่อนตรงราวนมยิ่งเด่นชัดเข้าไปใหญ่ ในขณะที่ขุนดอนก็ไม่

ต่างกัน แม้กล้ามเนื้อจะไม่หนาแล้ว

เหมือนขุนทัพแต่หาได้ขาดความงดงามของสรีระอย่างบุรุษเพศพึงมีเลยแม้แต่น้อย

ตรงกันข้ามกล้ามเนื้อส่วนพองามที่ประดับด้วยเม็ดทับทิมสีชมพูอ่อน จนมองทะลุผ่านเนื้อผ้าบางที่

แนบเนื้อ ทำให้ดูเชื้กซี่เข้าไปใหญ่ หน้าท้องแบบราบไร้ไขมันส่วนเกิน

ต่างฝ่ายต่างจ้องมองกันผ่านกระจกบานใหญ่ ซึ่งขุนดอนยืนกักน้ำใสหน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย ในขณะที่

ขุนทัพเองดันมองสรีระส่วนในเนื้อผ้าของขุนดอนอย่างไม่ปิดบังความต้องการ กระทั่งสายตาของทั้งคู่สบกันโดยบังเอิญ

ปากสอได้รูปของขุนดอนขบเม้มจนแตกได้กลิ่นคาวเลือด เพราะสะกดกลืนความรู้สึกเอาไว้มิได้

ขณะที่ขุนทัพไม่ทนเก็บอาการเลยแม้แต่น้อย สายตาที่จ้องมองจำเริญโดยไม่สนใจด้วยว่าคนถูกมองจะรู้สึกอย่างไร

ก่อนขุนทัพจะใช้มือแข็งแรงฉีกทิ้งเสื้อตัวบางกระเด็นออกจากร่างตนเอง ด้วยพละกำลังมหาศาล

แล้วจัดการถอดเข็มขัดดึงกางเกงทั้งชิ้นนอกขึ้นในหลุดจากท่อนขาแกร่งสมบูรณ์ไปด้วยหมัดกล้ำม เผยท่อนเนื้อใหญ่โต

ที่ตั้งผงดมกหัวหงิกๆ ส่วนปลายแดงกำมีน้ำสีใสปริ่มเย้มออกมาตลอดเวลา

มือหนารวบจับท่อนเนื้อร้อนก่อนรูดสาวโดยไม่สนใจอีกคนจะรู้สึกยังไ้ ภาพการช่วยตัวเองให้ปลดปล่อย

จากความทรمانของขุนทัพ ส่งผลต่อความรู้สึกของขุนดอนให้หมดความยับยั้งชั่งใจอีกต่อไป ไม่ถึงนาทีเสื้อผ้าเจ้าตัว

ก็หลุดออกจากร่างไม่เสียเวลาคิดเลยด้วยซ้ำ แล้วจึงลงมือจัดการกับตนเองเช่นกัน

ทั้งคู่ต่างเร่งมือขยับสวาทกันกายแกร่งของตนรัวถี่กระชั้น ไม่ถึงอึดใจน้ำขาวขุ่นก็พุ่งกระฉูดออกจากปลาย

ท่อนลำตามกันติดๆ แม้จะหายใจหอบแต่หาได้บรรเทาอารมณ์ที่เฟื่องปลดปล่อยไปหมดๆ ให้เบาบางลงได้ กลับส่งผลสะท้อน

ให้มันทะยานพุ่งขึ้นไปอย่างไม่สิ้นสุด สายตาของทั้งคู่มองสบกันโดยไม่ตั้งใจ ต่างคนต่างไม่มีคำพูดใดๆ หลุดออกมา

สุดท้ายวงแขนแข็งแรงก็รวบดึงเอาร่างสมส่วนของขุนดอนเข้าประชิดก่อนประกบปากบดจูบอย่างเร่าร้อน

สติสัมปัญญะทั้งหลายรวมถึง สำนักชั่วดีต่อการยังคิดไม่หลงเหลืออีกต่อไปแล้ว

ยามเมื่อร่างกายร้อนผ่าวของทั้งคู่แนบติดกัน ปากที่เม้มแน่นจนห่อเลือดเผยออกให้ลิ้นหนาสอดเข้าไป

เกี่ยวกระหวัดกวาดต้อนพันล้นนุ่มอย่างเอาเป็นเอาตาย ในขณะที่ขุนดอนก็ตอบโต้ได้อย่างเผ็ดร้อนพอกัน มือไม้ของทั้งคู่ต่าง

ตะโบลูบบีบขยี้ไปทั่วกายแกร่งของอีกฝ่ายอย่างไม่ลดละ

ก่อนที่มีอรอนจะวกกลับมารวบจับกันกายของกันและกันอย่างรู้หน้าที่ สวารูดปรนเปรอให้กันอย่างเมามันส์

ท่ามกลางเสียงครางกระเส้าที่สอดประสานอย่างเร่าร้อน

“ซี้ดด!!..อืมมม..อ่าาา!!”

อารมณ์กำหนดซึ่งชักนำไปตามธรรมชาติของความต้องการทางร่างกาย ทำให้ทั้งคู่ปลดปล่อยออกมา

อีกระลอกอย่างไล่เลี่ย แต่ก็ไม่สามารถช่วยให้ความต้องการที่เหลืออยู่ลดลงเลยแม้แต่น้อย

อารมณ์กลับคุกรุ่นต่อเนื่องร้อนระอุปานภูเขาไฟที่คอยการระเบิดลาวาออกมา ส่งผลให้ฝ่ามือหนาของขุนทัพ

ซึ่งเต็มไปด้วยน้ำรักรของขุนดอนวักอ้อมไปยังบันท้ายกลมทันทึ่ ก่อนป้ายมือลงยังช่องทางสวนตัวของร่างสมส่วนที่รับการ

จูบอย่างเร้าร้อนโดยไม่สามารถหักห้ามใจต่ออำนาจดำฤทธาที่ถูกควบคุมด้วยฤทธิ์ยา ความเหนียวลื่นของน้ำรัก ช่วยเบิกทาง

ให้นิ้วแกร่งสอดแทรกเข้าไปในช่องทางอุ่นร้อนได้ไม่ลำบาก แม้จะฝืดฝืนและส่งผลให้คนที่ถูกระทำกระดูก่างเกร็งก็เถอะ

แต่ก็ไม่ได้มีอาการต่อต้านคงเพราะสติส่วนตัวแทบไม่หลงเหลือแล้วตอนนี้

หนาซ้ำในความเจ็บกลับมีความรู้สึกเสียวแปลบเหมือนโดนไฟฟ้าช็อตกระตุ้นให้หยุดการต่อต้านไปในตัว

นิ้วซึ่งรุกคืบจึงดันเข้าจนสุดก่อนจะขยับคว้านเข้าออกเป็นจังหวะต่อเนื่องอย่างเร้าร้อน ในขณะที่ปากของทั้งคู่ยังคงบดจูบ

ไม่มีหยุด เมื่อเห็นว่าช่องทางที่เตรียมไว้ พร้อมรับวัตถุที่มีขนาดใหญ่กว่าเป็นสิบเท่าได้แล้ว

ร่างหนาล้ำของขุนทัพก็จับพลีกร่างสมส่วนของขุนดอน ในขณะที่ปากร่อนก็ทำหน้าที่พรหมจูบชุกไขว้ไปทั่ว

ลำคอขาวและลาดไหลลื่นแม้กระทั่งแผ่นหลังที่เกร็งสวยเป็นมัดกล้ามเนื้อก็ไม่เว้น

สำนึกส่วนตัวของขุนดอนรีบหนีเหลือเกินเหมือนร่างกายตอนนี้ไม่ใช่ของตนเสียแล้ว เพราะมันไม่สามารถ

ควบคุมไว้ได้อีก กลับตอบสนองการกระทำของขุนทัพโดยไม่มีการต่อต้าน ไม่ว่าฝ่ายไหนจะชักพาไปทางไหน มีแต่ส่งผลให้

ภาวะอารมณ์แห่งตัณหาราคะได้รับการเติมเต็มไปเสียแทบทั้งสิ้น

เพราะมันจึงไม่มีปัญญาต่อต้านกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นเลยแม้แต่แต่น้อย ดูเหมือนสติของทั้ง

คู่ต่างแทบไม่

หลงเหลือกันไปแล้ว นอกจากทำทุกอย่างไปตามสัญชาตญาณเท่านั้น ขุนดอนเหมือนจะกลับมามีสติเพียงชั่วคราว เมื่อรับรู้ถึง

ความเจ็บปวดจากร่างกายที่ตึงแน่นแทบฉีกออกเป็นเสี่ยงๆ กับสิ่งแปลกปลอมที่มีขนาดใหญ่ทั้งร้อนทั้งแข็งดันแทรกเข้ามา

ภายในส่วนลับที่ไม่เคยถูกรุกล้ำมาก่อน

“อริกกก!!..”

เสียงร้องทรมานหาได้หยุดยั้งการดันแทรกของท่อนเนื้อมึนหิมาลงได้ แต่กับกระตุ้นให้คนกระทำทะลวงสิ่งนั้น

ดันพรวดเข้าไปทีเดียวแบบไม่ยั้ง คงเพราะอารมณ์ที่ร้อนระอุไม่เป็นตัวของตัวเองของขุนทัพด้วยเช่นกัน มุ่งมั่นที่จะไปให้ถึง

ฝั่งฝันจนไม่เหลือสำนึกในการผ่อนปรนให้กับคนที่ไม่เคยผ่านการถูกกระทำแบบนี้มาก่อน

ช่องทางสีพีชปริแตกเลือดซึมออกมาอย่างไม่ต้องแปลกใจ ในขณะที่แท่งลำยาวใหญ่ก็เสียดเข้าไปจนจมมิดเช่นกัน

“อืม!..โอ้ย!” เสียงหนึ่งบ่งบอกถึงความพึงพอใจอย่างยิ่งยวดที่ได้ฝังร่างเข้าไปจนมิด ซึมซับความอุ่นร้อนที่

โอบกระชับรัดแน่นภายในจนเกือบถึงปลายทางอยู่รำไร ในขณะที่อีกคนแทบสลบไปกับความเจ็บจุกเหมือนมีมือไร้สภาพมาจับ

ขาฉีกแยกออกจากกัน ภายแกร่งทรุดสวบไม่เหลือแรงยืนอีกต่อไป

แต่กลับไม่ถึงขั้นตามทีคาด เมื่อท่อนแขนแกร่งรวบประคองกอดเอวสอบไว้แน่น ก่อนจะค่อยผ่อนให้

ร่างทั้งคู่ทรุดลงไปพร้อมกัน โดยที่ส่วนเชื่อมประสานไม่แยกออกจากกันเลย เมื่ออยู่ในท่าเบสิคพร้อมแล้ว ซึ่งมีฝ่ายหนึ่ง

ประกบซ้อนทับบนแผ่นหลังได้รูป และอีกฝ่ายคว่ำร่างบนพื้นอย่างไร้ริ้วแรง สงครามแห่งตัณหา
ก็เริ่มโหมกระแทกอัดเข้าใส่

ช่องทางเร้นลับที่มอบความรู้สึกให้คนเดินเครื่องปานทองแดนสวรรค์

ความจกแน่นซึ่งมาพร้อมกับความเสียวซ่าอย่างไม่ทราบสาเหตุต่อเนื่องทุกครั้งที่สวน
แข็งซึ่งร้อนรุ่ม

เสียดเข้าไปในร่างเสียดสีผิวนุ่ม จนขุนดอนหลุดเสียงครางลั่นปานสัตว์ใหญ่ผสมพันธุ์กันในฤดู
ติดสัตว์

“อ่า..โอวว..ซี้ดดด!!..อืมม!!”

ไม่รู้เสียงใครเป็นเสียงใคร ต่างครางแข่งกันอย่างไม่มีกัก ในขณะที่บันเอวแข็งแรงก็
โหมกระแทกลงยัง

เนินเนื้อแน่นคู่แฝดที่รองรับจนเกินเสียงกระทบกันของหนั้นเนื้อดังสนั่นลั่นในห้องน้ำ

“ป๊าป๊า..พืบบบ!!..ซี้ดดด!!”

การขยับแต่ละครั้งทำเอาใบหน้าคนข้างใต้เหยเกอย่างไม่สามารถบังคับความรู้สึกไว้ได้
เมื่อร่างกายที่เจ็บปวด

ต่อการกระทำเริ่มแรก กลับตอบรับและส่งผ่านความรู้สึกซ่าเสียวอย่างมากมายจนท่อนเนื้อส่วนตัว
ซึ่งกำลังเสียดสีกับพื้น

กระเบื้องสีขาวสะอาดในห้องน้ำกระตุกเกร็งพ่นพิษกระจุดน้ำรักรออกมาอีกรอบ

การถึงจุดไคลแม็กซ์ของขุนดอน ส่งผลให้ขุนทัพซึ่งถูกแรงบีบรัดจากช่องทางซึ่งแก่น
กายตนสอดประสาน

อัดกระแทกอยู่ในตอนนี้ เสียววูบจากท้องน้อยยันไขสันหลัง ถึงกับกัดกรามกรอดเหงื่อหน้าซู้ด
ปากและปลดปล่อยกระตุกพ่น

น้ำรักเข้าไปในร่างขุนดอนเช่นกัน

“อา...ซี้ดดดด!!”

แรงกระตุกของทั้งคู่ผ่อนคลายลง ในขณะที่ท่อนเนื้อของทั้งสองกับไม่ยอมอ่อนตัวเลยสักนิด แถมความต้องการ

ที่ร้อนเรายังไม่ยอมหมดสิ้น แทบไม่ต้องพักกันเลยเมื่อขุนทัพลอนท่อนเนื้อยาวใหญ่ออกจากตัวขุนดอน ในขณะที่ลำท่อน

วาวกลับไปด้วยน้ำรัก ก่อนจะพลิกร่างขุนดอนอุ้มขึ้นพาดบ่าพาไปยังเตียงใหญ่กลางห้องอย่างไม่ลำบากสักนิด

จากนั้นบทรักที่เร้าร้อนรุนแรง ก็เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง แถมดันต่อเนื่องครั้งแล้วครั้งเล่า ในขณะที่สำนึกของทั้งคู่

ยังคงถูกรอบงำด้วยฤทธิ์ยาปลุกซึ่งรุนแรงมากมาย หากไม่ได้รับการปลดปล่อยอาจส่งผลให้เส้นเลือดในสมอง

ถึงกับแตกตายเอาได้

เพราะจันอารมณ์ที่ได้รับการปลดปล่อยติดต่อกันอย่างไม่หยุดหย่อน แม้จะสูบพลังชีวิตของหนุ่มหล่อทั้งสอง

ไปมากโข แต่ก็ไม่ถึงกับทำให้สภาพร่างกายที่แข็งแกร่งอย่างนักกีฬาซึ่งต่างฝึกฝนกันเป็นประจำต้องบอบช้ำปางตายเท่าไร

แย่ที่สุดคงแค่หมดแรงนอนยาวไม่ตื่นข้ามวันข้ามคืนกันไปเลย นอนหลับพักยาว เพื่อช่วยให้ร่างกายสามารถฟื้นตัว ทั้งสองจึง

จะกลับมาปกติอีกครั้ง แต่ที่แน่ๆ สำหรับขุนทัพคงไม่เท่าไร แต่ขุนดอนนี้สีอาการหนักหนาสาหัสขนาดดู เพราะช่องทางพิเศษ

บวมแดงปริแตกเลือดซึมขนาดนั้น

นี่ถือเป็นการแทนคุณที่ยิ่งใหญ่เหลือแสนสำหรับผู้ซึ่งได้ชื่อว่า ‘เทพพิทักษ์ขุนทัพ’

การที่ต้องตกเป็นฝ่ายรองรับค้นหาที่ต่างขาดสติยังคิดทำไปตามอารมณ์ซึ่งต้องการปลดปล่อยเพียงอย่างเดียว

หากร่างกายของคุณไม่แข็งแรงพอละก็ มีหวังต้องไปนอนโรงพยาบาลกันเลยทีเดียว

ที่เห็นตอนนี้คงเหลือลงไปเลยเหมือนกัน ไม่ต่างกับโดนรมโทรมเลยมั้ง ดีหน่อยที่คนกระทำมีเพียงคนเดียว

แต่เมื่อต้องรองรับอารมณ์ติดต่อกันสิบครั้ง

ถือว่ามากเกินไปสำหรับครั้งแรกของคนที่เป็นฝ่ายถูกกระทำ คาดว่าหมดจากพิษยาของคุณ คงต้องถูกพิษไว้

รู้มั่วอย่างไม่มีทางเลี่ยง

ขณะนี้ทั้งคู่ต่างหมดแรงหลับเป็นตายไม่รู้เรื่องราว แคมอยู่ในสภาพกายนั่นกลมกลืน น้ำกามคาวคลั่งคลบ

อบอวลไปทั่วทั้งห้อง ไม่อยากคิดว่าสุดท้ายแล้ว ก็เป็นอย่างที่ไอ้พิชิตตั้งใจให้เกิด ต่างกันตรงที่ไม่มีใครสามารถบันทึกภาพ

ประวัติศาสตร์นี้เอาไปเผยแพร่อย่างที่มีนัยต้องการก็เท่านั้น..??

ข้ามคืนจนล่วงเข้าหกโมงเย็นของอีกวัน ร่างสูงใหญ่ซึ่งมีอีกคนหนุนแขนซุกหน้า ซึ่งกายเปลือย

ต่างกายกอดกันอยู่นั้น ไม่ต้องบอกว่าทั้งคู่ผ่านสมรภูมิมะไรกันมา

ขุนทัพค่อยๆ กระพือเปลือกตาขึ้นช้าๆ เผยดวงตาคมภายใต้คิ้วเข้ม ยังฉายแววอ่อนล้าหลงเหลือให้เห็น

เจ้าตัวขมวดคิ้วมุ่น ก่อนจะไข่มือข้างที่เป็นอิสระขึ้นคลึงขมับให้หายมึน ช่วยให้รู้สึกดีขึ้นกว่าเดิมหน่อย แล้วจึงสำรวจหาสาเหตุ

ของความหนักอึ้งตรงแขนจนชาห็นับ ถึงรู้ว่ามึนศีรษะทุยสวายของใครบางคนใช้หุ่นต่างหมอนนอนหลับไม่ไหวดัง

เมื่อรวบรวมสติลำดับเหตุการณ์พอจำขึ้นมาได้บ้าง จึงตัดสินใจใช้มือซ่อนศีรษะของขุน
ดอนวางลง

บนหมอนแทน ก่อนจะบีบไล่เลือดลมตรงแขนให้หายอาการเหน็บชา พอเริ่มรู้สึกดีขึ้นค่อยหันไป
สำรวจคนที่หลับไม่รู้เรื่อง

บัดนี้หน้าแดงกำคิ้วมวดมุ่นอยู่ตลอดทั้งที่ตาปิด

เมื่อพิจารณาถี่ถ้วนเริ่มรู้สึกผิดปกติ รีบใช้หลังมือแตะหน้าผากถึงกับสะดุ้ง ชักมือกลับ
อย่างรวดเร็ว ร่างตรงหน้า

ตัวร้อนยังกะไฟ โดนพิษไข้รุมเล่นงานเข้าแล้ว ความเป็นห่วงบอกความรู้สึกผิดต่อการกระทำที่
เกิดขึ้น เพราะตนเป็นต้นเหตุ

จนทำให้ขุนดอนต้องมาร่วมชะตากรรมรับเคราะห์อย่างไม่สามารถแก้ไขอะไรได้

ขุนทัพขยับลุกจากเตียง คว่าเอาผ้าขนหนูเล็กซึ่งทางริสอร์ทเตรียมไว้บริการลูกค้า พุง
เข้าห้องน้ำอย่างรวดเร็ว

เพื่อขุบน้ำเย็นพอหมดกลับมาจัดการเช็ดตัว เพื่อลดไข้ให้ขุนดอนด่วนจี๋ ทำทางผลุบเข้าผลุบ
ออกของขุนทัพระหว่างห้องน้ำ

กับเตียงไม่ต่ำกว่าห้าหกรอบ คนทำพิธีพิถันอย่างมากมายมัวระวังไม่ให้คนหลับอยู่ถูกรบกวนจน
รู้สึกตัวตื่น

ระหว่างทำความสะอาดก็ถือโอกาสสำรวจร่างกายของขุนดอนไปด้วย ถึงกับหน้าเสีย
เมื่อเห็นคราบเลือด

แห่งกรั้งที่ติดอยู่ตามง่ามขาแกร่ง โดยเฉพาะบริเวณช่องทางสีพีชบัดนี้บวมซ้ำจนเห็นชัด บ่งบอก
ถึงความรุนแรงในการกระทำ

ของตนเป็นอย่างดี ความรู้สึกผิดกระแทกกลางแสงหน้า เล่นเอาแน่นหน้าอกจุกไปเหมือนกัน

เมื่อจัดการทำความสะอาดร่างกายของขุนดอนเสร็จไม่ลืมห่มผ้าให้ต่างหาก ขุนทัตพจึงหันมาจัดการกับตัวเองบ้าง

รีบอาบน้ำชำระล้างคราบขาวออกจนหมด ในใจลึกลับบอกไม่ถูกกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พยายามหยุดความคิดฟุ้งซ่านซึ่งกำลัง

รบกวนตัดออกไปก่อน เสร็จแล้วนุ่งผ้าขนหนูพันแค่ท่อนล่างตรงมากดโทรศัพท์ภายในโทรหานิคม คนขับรถส่วนตัว

ให้จัดการเป็นธุระเรื่องเสื้อผ้า พร้อมกับกำชับให้ไปรับเอาหมอบประจำตระกูลมาที่รีสอร์ทด่วน

สภาพตอนนี้ไม่สามารถออกไปไหนได้ เสื้อขาดรุ่งริ่งกางเกงยีนส์เปียก ขึ้น โทรศัพท์มือถือในกางเกงพัง

เพราะโดนน้ำ ของขุนดอนก็ไม่ต่างกันนัก ขณะนั้นคงไร้สติทั้งคู่ไม่คิดว่าที่ไอพิชิตพูดเตือนไว้เรื่องความแรงของยา

จะออกฤทธิ์รุนแรงถึงปานนี้

ระหว่างที่รอนิคม ขุนทัตพจัดการสั่งอาหารและเครื่องดื่มมากินแก้หิวเพราะร่างกายประท้วงแล้ว เล่นไม่มีอะไร

ตกถึงห้องมาตั้งแต่เย็นวานกระทั่งตอนนี้ ในขณะที่ยังคงคอยเอามืออังหน้าผากตรวจอาการของคน ที่หลับไม่รู้เรื่องอยู่เป็นระยะๆ

อย่างกังวล ตนขอยาแก้ไข้พร้อมสังฆาวตม์อ่อนๆ มาให้แล้วเช่นกัน กะปลุกขุนดอนขึ้นมากินรองท้องคอยทานยาลดไข้แล้ว

จึงปล่อยให้หลับนอนต่อ ร่างบนเตียงตัวยังคงร้อนเหมือนเดิมดีขึ้นไม่มาก คงเพราะได้รับการเช็ดตัวลดไข้ไปบ้างแล้ว

ที่เหลือต้องรอหมอมาตรวจอย่างเดียว

ขุนทัตพรู้สึกละอายใจต่อทิลีและการกระทำที่ผ่านมาของตนเองมาก เพียงเพราะความฝังใจในวัยเด็ก

ที่ทำให้ปิดกัน ไม่เปิดโอกาสให้ขุนดอนได้อธิบาย ทั้งที่ขุนดอนพยายามจะชี้แจงให้ตนฟังแล้วก็ตาม แต่ตนกลับปิดกัน

ไม่ยอมรับฟังทำเดี่ยวเพราะเอาแต่คิดไปเองว่าขุนดอนพยายามแก้ตัว ถึงได้ใช้ความรู้สึกผิดหวังเสียใจของคนที่เก็บไว้

เป็นอาวุธทำร้ายจิตใจขุนดอนมาโดยตลอด จากนั้นไปคงถึงเวลาที่ต้องไถ่โทษที่ได้กระทำกับคนบนเตียงบ้างแล้วละ

แต่ก็ไม่มั่นใจว่าขุนดอนจะรับความปรารถนาดีของตนไว้หรือเปล่า ต้องรอดูว่าจะเป็นอย่างไร..ขุนดอนจะรับสภาพกับการถูก

ทำลายศักดิ์ศรีได้หรือไม่ นั่นคือปัญหาให้คิดหนัก..???

Part 5

การถูกปฏิเสธที่เจ็บปวด?

- .
- .
- .
- .

บ่ายแก่ของวันใหม่

คือกำหนดเวลาที่ร่างสมส่วนแข็งแกร่งเริ่มรู้สึกตัวฟื้นขึ้นมาด้วยสภาพอิดโรยทีเดียว ใบหน้าหล่อปามรูปสลักสิงาข้าง

ซีดเขียวจนเห็นได้ชัด แต่ถึงแม้จะดูไม่สดใสเหมือนเคย กลับไม่สามารถลดทอนความสง่างามของเจ้าตัวลงได้แม้แต่น้อย

กลายเป็นภาพใบหน้าที่มีเสน่ห์ไปอีกแบบน้อยครั้งจะได้เห็น

ขุนดอนพยายามย่นตัวลุก กลับต้องเผลอขีดปากโดยไม่ตั้งใจ ส่งผลให้ปลุกคนที่หลับอยู่ข้างๆ เพราะไม่ทัน

สังเกตให้ตื่นโดยอัคนมัติ

“ตอนตื่นแล้วเธอ..เดี๋ยวอย่าเพิ่งรีบลุก” น้ำเสียงซึ่งแฝงแววห่วงใยอย่างไม่เสแสร้ง ทำให้ใบหน้าหล่อของคน

ถูกถามมีอันต้องย่นหัวคิ้วอย่างนึกแปลกใจ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรกลับยอมทิ้งตัวลงนอนตามเดิม เพราะตอนนี้ร่างกายของตน

เจ็บราวไปหมดยิ่งกว่าชกมวยแล้วถูกคู่ต่อสู้สกรัมยับเสียอีก

เมื่อเห็นว่าขุนดอนไม่ได้โต้ตอบ กลับยอมลงนอนอย่างว่าง่าย ใบหน้าคมเข้มของขุนทัพ เผลอยกยืม

ออกมาจนได้ ไม่รู้ทำไมพอขุนดอนอยู่ในโหมดฤดูไร้ใจหรือเจ้าชายหิมะตามฉายาที่แอบได้ยินคนอื่นเรียกขาน ได้มาเพราะ

เจ้าตัวประหลาดคำพูดเหลือเกิน ตอนนี้นักสืบไม่รู้สึขวางหูขวางตาชวนหงุดหงิดเหมือนทุกครั้ง แต่กลับรู้สึกว่าคุณตรงหน้า

ดูหึงและน่ารักไปซะงั้น

“มึงยังไม่มีอะไรตกถึงท้องเลย เดี๋ยวกูช่วยประคองไปห้องน้ำทำธุระให้เรียบร้อย ค่อยออกมากินข้าว

ทานยาตามหมอสั่ง” ขุนทัพกลับเป็นฝ่ายพูดเป็นต่อยหอย ทั้งที่แต่ก่อนไอ้นิสัยจะมานั่งสาธยายรายละเอียดปลีกย่อยแบบนี้

กับคนตรงหน้าไม่มีวันเสียหรือก ที่ทำให้ประหลาดใจเข้าไปใหญ่ก็ไอ้ตรงน้ำใจที่หยิบยื่นให้ เป็นพระจัดการกอดประคอง

พาร่างส่วนที่ความสูงไล่เลี่ยกันต่างกันก็ตรงความกำยำหนาแน่นที่เห็นชัด พยุงขุนดอนลุกออกจากเตียงตรงไปยังห้องน้ำ

แบบไม่วางฟอร์มเลยสักนิด ขุนดอนเองก็โอนอ่อนผ่อนตามไม่หือไม่อือแม้แววดาจะมีความสงสัยต่อพฤติกรรมที่ดูละเอียด

หลังเท้าเป็นหน้ามืออยู่ไม่น้อยก็ตาม คงเพราะสภาพร่างกายตนตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมานั่งคิดหาคำตอบ ดีที่สุดคือทำ

ตามอย่างเดียวเพราะขณะนี้ปวดเหยี่ยวอย่างมาก

ขุนทัพปล่อยขุนตอนจัดการกับตัวเองตามลำพังหลังส่งคนป่วยเฉพาะกิจถึงที่หมาย
เรียบร้อยแล้ว จึงได้

รีบกลับจวนโอรสสั่งข้าวมืดใหม่ เพราะถั่วเก่าเย็นชื้นขึ้นอีกจนไม่เหลือสภาพให้อยากทานแม้แต่
น้อย ของตัวเองก็สั่ง

สปร่าเกิดดีมาทานด้วย ขณะนี้เวลาปาเข้าไปเกือบบ่ายสาม ถือว่าขุนตอนหลับยาวข้ามวันข้ามคืนกัน
เลยทีเดียว หากไม่ได้

น้ำเกลือของอาหมอที่เดิมให้ก่อนกลับ พร้อมกับยาที่ลูกๆ ช่วยกันป้อนคนป่วยซึ่งสติแทบไม่
เหลือ เจ้าตัวคงจำไม่ได้ด้วยซ้ำ

ว่าหมอมารตรวจเช็คอาการและทำอะไรกับร่างกายตนบ้าง ไม่อย่างนั้นคงไม่มีทางได้ฟื้นมาได้ดีแบบ
นี้หรอก เพราะตอนนั้น

อาการของคนป่วยไข้นั้นสูงมาก แลมร่างกายยังบอบช้ำอย่างหนักจนอาหมอต้องถามความจริงว่า
เกิดอะไรขึ้น เนื่องจากอาหมอ

คุ้นเคยกับทั้งคู่เป็นอย่างดี เห็นกันมาตั้งแต่เด็ก สำหรับพวกเค้าแล้วอาหมอรักเอ็นดูเหมือน
ลูกหลาน พอรู้ที่มาที่ไปแกก็ไม่

ติดใจจัดการรักษาขุนตอนอย่างละเอียดกระทั่งนิคมส่งอาหมอกลับไปนั่นแหละ

นิคมบอกรถที่ปิ่นแก้วเอาไปนั่น ตอนนั้นตนไปตามมาจอดที่บ้านแล้ว ส่วนปิ่นแก้วก็
ได้เก็บหลักฐาน

ที่ตนถูกบังคับข่มขู่สารพัดจากพวกไอ้พิชิต ด้วยการอัดเสียงในโทรศัพท์มือถือเพื่อใช้เป็นหลักฐาน
เล่นงานไม่ให้มันมายุ่งวนวาย

กับตนอีก คดีนี้คงจบลงด้วยเส้นสายของพ่อมันตามเคย ดีหน่อยก็คงไม่กล้าเข้ามาวนวายกับ
ปิ่นแก้วนั้นอีก เพราะต่อให้ปิดคดี

ลงได้แล้วยังขึ้นกลับไปวนวายข่มขู่โจทก์ไม่เลิกรับรองเส้นใหญ่แค่ไหนหากสื่อเล่นด้วยคงได้เจ๊งกัน
เป็นแถว เพราะเรื่องนี้

หายห่วงไปได้เลย

ขุนดอนเปิดประตูห้องน้ำมา ด้วยสภาพหยดน้ำเกาะพรราวทั่วแผงอกขาวมีหมัดกล้ำมพองาม ชิกแพ็คเรียงตัวสวย

ห้วนมสีชมพูสด ผมเปียกน้ำพอมาดูยุงเหยิงเข้กซี่ได้อีก เมื่อออกมาหยุดยืนนั่งตรงหน้าคนมอง ห่างไม่ถึงสามก้าว เล่นเอา

คนจ้องถึงกับอึ้งไปเลยเหมือนกัน เจ้าตัวคงไม่รู้สึว่าตอนนี้อกซ้ายของขุนทัพเหมือนมีลูกดิ่งโยโย่ เต้นดิ่งดังไปมา ยังดีหน่อย

ที่หน้าคมเข้มเก็บอาการเอาไว้ได้

“แหม! ทำไม่ถึงไม่เข้ดตัวให้แห้ง เพิ่งฟื้นไข้เดี๋ยวกี้ไขกลับอีกหรอก” น้ำเสียงแสดงอำนาจเหมือนเคย

มีดำหนิแกมดูอย่างไม่พอใจ เจตนาบอกกับคนหน้าหล่อปานรูปสลักที่ใช้ดาคมสวยจ้องมองนิ่งไม่พูดไม่จา จนในที่สุดก็ยอม

ส่งเสียงทุ้มหล่อเอ่ยปากถามขึ้นเป็นครั้งแรกว่า

“เสื้อผ้าของผมละครับ” ขุนดอนก็ยังคงเป็นขุนดอน พุดกระซิบไม่เย็นเยื่อ

“กูให้อากลับไปซัก มึงใส่ชุดที่นิคมเอามาให้สืออยู่ในตู” ขุนทัพบอก พยายามเง้ไม่มองร่างที่พยักหน้ารับ

แล้วเดินผ่านตนไปยังตู้เสื้อผ้าน้ำตาเฉย กลืนสบูกลืนแชมพูที่เจ้าตัวอาบน้ำมาหมาดๆฟุ้งกระจาย จนเปลอสุดเข้าไปเต็มปอด

อย่างไม่รู้ตัว จู่ๆใบหน้าหล่อคมก็ขึ้นสีเรื่ออย่างไม่มีสาเหตุ โชคดีที่เสียงเคาะประตูช่วยลดบรรยากาศประหลาดๆ ซึ่งกำลัง

กระแทกหน้าอกของขุนทัพอยู่ตอนนี้ให้ลดลงไปมากเลยทีเดียว

“ก้อกๆ อาหารมาส่งครับ” บริกรรมส่งอาหารตามที่ตนสั่ง ขุนทัพจึงก้าวไปเปิดประตูเมื่อ

เห็นแล้วว่าขุนดอน

นุ่งกางเกงสามส่วนกับเสื้อยืดคอวีสีขาวเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“ขอบใจมาก” เปิดประตูถอยหลบให้บริการนำอาหารมาวางลงบนโต๊ะริมผนัง ไม่ลืมหยิบกระเป๋าสตางค์

ดิงแบังค์ร้อยส่งให้เป็นรางวัล ซึ่งผู้ให้บริการยิ้มรับหน้าบานพร้อมกับยกมือไหว้แล้วรับหันหลังเดินออกประตูไป ไม่ลืมเก็บถ้วย

จานขามของเก่าติดมือไปด้วย พร้อมปิดประตูล็อกลูกบิดให้เสร็จสรรพ

“แต่งตัวเสร็จแล้ว มากินข้าวเลยจะได้กินยา” เป็นคำเชิญที่ติดจะออกคำสั้นๆ เพราะเป็นความเคยชิน

ของคนพูดที่มักออกคำสั้นกับคนตรงหน้าเป็นประจำ

ขุนดอนไม่พูดตอบ จัดการผึ่งผ้าขนหนูเรียบร้อยแล้วเดินมานั่งเก้าอี้เพื่อทานอาหารโดยไม่อึดอัด ท่าทาง

การเดินทางซึ่งขุนทัพเพิ่งสังเกตว่าขุนดอนเดินชัดๆ แต่กำลังพยายามฝืนให้เป็นปกติ ทั้งที่ดูยังงังก็ไม่เนียน ยิ่งทำให้คนคิดหน้าขึ้นสี

จนหูแดงไปด้วย เมื่อรู้ว่าสาเหตุที่เป็นแบบนี้เพราะฝีมือตนทั้งสิ้น

บรรยากาศกินข้าวร่วมกันอย่างไม่เป็นทางการครั้งนี้ กลายเป็นต่างคนต่างกินเงียบได้อีกเหมือนไม่มีใคร

เอาปากมา นอกจากสายตาคมภายใต้ขนคิ้วเข้มที่ลอบสังเกตสีหน้าท่าทางของเพื่อนร่วมโต๊ะเป็นระยะๆ หาได้พบความผิดปกติ

อะไรมันในหน้าหล่อเหลาสีงาข้างเลยแม้แต่หน่อย นอกจากปากบางได้รูปที่กำลังเคี้ยวข้าวกลืนอย่างคนมารยาทดี แถมสายตา

ไม่ได้สนใจรอบข้างเลยด้วยซ้ำ ก้มหน้าก้มตากินอย่างเดียว ถึงจะออกอาการนิ่งแบบนี้ แต่พอขุน

ทัพได้มีเวลาสำรวจอย่างถี่ถ้วน

กลับต้องยอมรับอย่างไม่ปฏิเสธเลยว่า คนตรงหน้าไม่ว่าอยู่ในท่วงท่าแบบไหนกลับดูดีได้อย่างน่าทึ่ง ทั้งที่ไม่มีรอยยิ้มเลยสักนิด

ไม่มีอาการหลกหลิกแม้แต่หน่อย แต่กลับมีพลังดึงดูดบางอย่างทำให้ไม่สามารถละสายตาจากใบหน้าหมดจดหล่อเหลาสีงาช้าง

ได้เลย ที่ผ่านมาเพราะลัทธิของตนปิดหูปิดตาจึงไม่เคยใส่ใจสังเกตละเอียดแบบนี้มาก่อน ทั้งที่ได้ยินเสียงเล่าลือถึงความฮือฮา

ของขุนดอนตลอดมา แต่เพราะคนตรงหน้าเหมือนเงาตามตนไม่เคยห่าง จึงแทบไม่มีเวลาส่วนตัวเปิดโอกาสให้ใครได้

สานสัมพันธ์พิเศษเช่นคนทั่วไป กลายเป็นเจ้าชายหิมะหรือฤๅษีไร้ใจที่ยากแก่การแตะต้องไปโดยปริยาย จนกลายเป็นตำนาน

ให้แก๊ง กวาง ปาง ชะนี ต่างหลงใหลยากลุ่มลองกันยิ่งนัก

ขุนทัพสะดุ้งโหยง รีบเบือนสายตาหลบแทบไม่ทันก่อนทำเป็นเจตักสປาเกิดดีซึ่งเส้นเริ่มเย็นเข้าปาก

อย่างเนียนๆ เมื่อจุ๋คนทีตนกำลังมองจนเพลันตันเหลือบดาคุมสวยขึ้นสบกับตนกระหันหันชะงันแถมจ้องกลับไม่มีหลบ

อีกต่างหาก กลายเป็นครั้งแรกเลยก็ว่าได้ทีขุนทัพต้องเป็นฝ่ายหลบเสียเอง เล่นเอาหน้าร้อนฉาไปหมดจนเก็บอาการไม่อยู่

เมื่อรู้สึกว่โดนจับได้ทีตนเพลอมองนานไปหน่อย หูเหอหน้าดาลามแดงไปทั่วแม้จะพยายามเนียนทำเฉยมากแค่ไหน

ก็ยังเห็นได้ชัด ทำเอาขุนดอนถึงกับย่นคิ้วหรือดาคุมอย่างนี้กสงสัยต่อพฤติกรรมของขุนทัพ ก่อนจะหันไปตักข้าวต้มกินต่อ

จนหมดชาม โดยยังคงไม่พูดอะไรเหมือนเดิม

“อะยา กินหมดนี่แหละ” ขุนทัพลุกขึ้นไปหยิบยาบนหัวเตียงมาส่งให้ขุนดอน เมื่อเห็น

คนตรงหน้าท่านชั่ว

อืมแล้วร่วมห่านาที่ แต่ยั้งนั่งนิ่งเหมือนคิดอะไรคนเดียว

“ขอบคุณครับ” คำตอบรับสั้นๆง่ายๆ ก่อนจะรับเอาเข้าไปแคะกินดื่มน้ำตามเรียบร้อย ทุกการกระทำของ

ขุนดอนกลายเป็นตริ้งให้ขุนทัพมองไม่กระพริบเหมือนมีแรงดึงดูดมหาศาลจนไม่สามารถเบือนสายตาดูหนีได้ ทำไมขุนทัพรู้สึก

ขุนดอนทำอะไรก็ดูดีไปหมด ทั้งที่ใบหน้าสีข้างขาวซีดไม่ขึ้นสีผาดเหมือนเคยด้วยซ้ำ

“หน้าผมมีอะไรประหลาดหรือครับ?” ขุนดอนอดถามไม่ได้ ยอมเอ่ยเสียงเรียบขึ้นมา และนั่นก็ทำให้ขุนทัพ

ออกอาการเก๋อขึ้นอย่างไม่มีสาเหตุ เหมือนเด็กทำความผิดแล้วถูกจับได้ แต่พอตั้งสติก็กลับมามีมาดเข้มอย่างเนียน

“เปล่า! คุณกำลังคิดว่าถึงเวลาแล้วที่เราสองคนต้องเปิดใจคุยกันเสียที” ถือโอกาสเปิดประเด็นขึ้นก่อนเลย

เพราะตอนนี้ตนกับขุนดอนควรจะหันหน้าคุยกันอย่างเปิดเผย

“ครับ คุณทัพจะคุยกับผมเรื่องอะไร?” น้ำเสียงที่ถามกลับเรียบนิ่ง ทำเอาขุนทัพรู้สึกหงุดหงิดพิลึก เหมือน

ขุนดอนไม่มีอะไรติดค้างในใจ ดิ้นขึ้นมาแล้วทำเหมือนกับเรื่องราวที่ผ่านมาไม่มีผลอะไรเลยสักนิด ยังหน้านิ่งไร้ความรู้สึกได้อีก

ทำเอาขุนทัพกลายเป็นคนคิดมากซะเอง

“ก็ทุกเรื่อง ระหว่างกูกับมึงตอนนี้กูคิดว่าเราควรคุยกันจริงๆจังๆเสียที” ขุนทัพยังคงใจเย็นตอบกลับไป

“เรื่องของผมกับคุณทัฟ ทำไมครับเชิญคุณทัฟพูดมาได้เลย” กลับเป็นขุนดอนที่น่าเสียดายคงปกติไม่ทุกซั่วน

ไม่กระตือรือร้นไม่อะไรสักอย่าง เริ่มจดชนวนอารมณ์ของขุนทัฟขึ้นมาตะหงิดๆ เข้าแล้ว

“เรื่องแรกก็ต้องขอโทษมึงด้วย ที่มีอคติต่อมึงคิดว่ามึงเป็นคนขี้ลาดตาขาว การกระทำของมึงวันนั้นทำให้กู

ต้องกลับมาทบทวนใหม่ ที่ผ่านมากูไม่ยอมฟังคำอธิบายของมึงเพราะคิดว่ามึงหาเรื่องมาแก้ตัวตอนนี้กูเข้าใจดีแล้ว” ขุนทัฟ

อธิบายชะยาว ถือว่าเป็นการพูดที่ยาวมากระหว่างทั้งสองคน

“ครับผมไม่เคยโกรธอะไรคุณทัฟ ตัดความไม่สบายใจตรงนี้ไปได้เลย” ขุนดอนยังคงตอบได้หน้านิ่งตามเคย

เหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่ทั้งที่ขุนทัฟเปิดใจคุย กลับทำเหมือนไม่สนใจซะงั้น

“แต่ก็ขอใบนะที่มึงไม่โกรธกู ทั้งที่ผ่านมากูหาเรื่องแกล้งมึงประจำ” ขุนทัฟยังคงญาติดียอมรับผิดเพื่อสร้าง

ไมตรีและความรู้สึกใหม่ที่ดีหวังให้ช่วยละลายกำแพงระหว่างกัน

“ทำไมต้องขอใบผม ทุกวันนี้ผมต่างหากที่ต้องขอขอบคุณ ถ้าไม่มีครอบครัวของคุณทัฟผมคงไม่มายืนจุดนี้

ได้หรอกครับ” ขุนดอนกลับพูดด้วยประโยคที่เกี่ยวกับบุญคุณแทน ทำให้สีหน้าคมเข้มหล่อกระซกใจเริ่มออกอาการโมโหขึ้น

มาแล้ว มันใช่สาระที่ตนต้องเคลียร์ที่ไหนไ้เรื่องบุญคุณหาเหวอะไรรันั้น ไม่ได้อยู่ในหัวตนเลยสักนิด

“ช่างเถอะเรื่องนั้นจบไปถือว่าเราเข้าใจกันแล้ว มาพูดเรื่องปัจจุบันดีกว่า กูทำกับมึงแบบนี้

แล้วต้องรับผิดชอบ

เพราะกูเป็นคนพามึงมาเจอเรื่องบัดซบนี้ เลยคิดจะรับผิดชอบในการกระทำของตัวเอง” ขุนทัพ
แ่นอกอย่างลูกผู้ชายยอมรับผิดชอบ

ต่อสิ่งที่เกิดขึ้น พร้อมกับเอ่ยปากหนักแน่นว่าจะรับผิดชอบต่อการกระทำของตน

“โทษนะครับ ผมไม่เข้าใจว่าคุณทัพจะขอรับผิดชอบอะไร” ขุนดอนก็ยังใช้น้ำเสียงทุ้ม
นิ่ง พร้อมกับแววตาคม

ใส่อ้อ ถ้ามึงไม่เหมือนแกล้งโง่ให้มีพิธีเลยสักนิด

“ก็กูทำลายศักดิ์ศรีของมึงไป ก็ต้องรับผิดชอบสิวะ! ทำไมวันนี้มึงพูดเข้าใจยากจริง ที่
เมื่อก่อนมีแต่ตอบรับครับ

อย่างเดียว พอวันนี้เลือกถามเยอะจริงมึง” ความอดทนหมดลงแล้ว ที่ยังระงับอารมณ์ไม่ไหวหรือ
เสียงดังใสเหมือนที่ผ่านมา

เพราะมันมีความรู้สึกบางอย่างแทรกเข้ามาจนทำให้ชะงักหยุดนิสยส่วนนั้นเอาไว้ ทั้งที่ยังไม่รู้ว่าเป็น
เพราะอะไรเหมือนกัน

ขุนทัพยังคงไม่มีคำตอบให้กับตัวเอง

“ถ้าเป็นเรื่องนี้ คุณทัพไม่ต้องเก็บมาคิดเลยครับทุกอย่างที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความต้องการของ
ใคร แต่มันเป็นภาวะ

จำยอม สิ่งที่ผมเสียไปมันก็ไม่ได้เกิดจากการบังคับ เราทำไปเพราะสติเรากำลังอยู่ใต้การควบคุม
ของฤทธิ์ยา ผมคงไม่ต้องให้

คุณทัพมารับผิดชอบต่อการกระทำที่เกิดขึ้นหรอกครับ” ขุนดอนปฏิเสธอย่างมีเหตุผล แม้เหตุผลที่
กล่าวมาจะเป็นเรื่องจริง

แต่กลายเป็นว่าสาदन้ำมันเข้ากองไฟโดยไม่ตั้งใจเข้าให้

“ไอ้ดอน มึงจะจงหองพองชนมากไปแล้ว กุลงทุนคุยกับมึงก็มากเกินไปแล้วนะ ไข้ว่า

มึงจะโอหังปัด

ความหวังดีของกูทั้งอย่างไม่ใส่ใจ มึงก็รู้คนอย่างกูเคยแคร่ที่ไหน นี่เพราะเป็นมึงหรงกูกูถึงได้ยื่นโอกาสนี้ให้ มึงพูดมาตรงๆ

เลยดีกว่าว่ามึงจะให้กูรับผิดชอบหรือไม่” กลายเป็นขุนดอนกลับมาเป็นฝ่ายงตออารมณ์เฝ้าเข้าอย่างไม่มีปี่มิขลุ่ยของขุนทัพแทน

ไม่รู้ว่าเป็นนายเกิดเพี้ยนอะไรขึ้นมาถึงเข้าชี้ให้ตนรับปากยอมให้รับผิดชอบในการกระทำเช่นนั้น

“ครับถ้าจันทพลลองบอกผมมาก่อนสิว่า ถ้าผมยอมให้คุณรับผิดชอบคุณทัพจะรับผิดชอบอะไร?” เมื่อเห็น

ว่าขุนทัพเริ่มจะออกอาการนักร้องใส่ขุนดอนก็ยอมถอยลงให้ ลองฟังดูว่าต้องการรับผิดชอบอะไร
ยังงี้

“มึงก็มาเป็นแฟนกูซะสิ กูได้มึงเป็นเมียแล้วจะต้องให้พูดอีกหรือไงว่ารับผิดชอบอะไร?”
ขุนทัพหยุดปากไว้ทัน

ไม่ต่ออีกนิดว่าโจจริงมึงก็บุญเท่าไรแล้วละ ใบหน้าคมเข้มยังคงเขม็งดูดำหนิที่ขุนดอนไม่เข้าใจ
อะไรให้ง่ายขึ้น ช่างตรงกันข้าม

กับคนฟังอย่างมาก ที่บัดนี้ใบหน้าสีข้างซึ่งขาวซีดกลับออกอาการขึ้นสีเพียงชั่วพริบตา หลังได้
ยินคำว่ามึงมาเป็นแฟนกูซะสิ

กูได้มึงเป็นเมียแล้ว สะท้อนกองอยู่ในหัวไปมาจนทำเอาหน้าแดงกำลัมไปถึงหูไม่เว้นแม้แต่ลำคอ
ขาวจนเห็นได้ชัดเพราะไม่

สามารถเก็บอาการไว้ได้เลย ขุนทัพเองก็ตกใจที่เห็นหน้าตาของขุนดอนแดงเอาแดงเอา ในขณะที่
เจ้าตัวเม้มปากแน่น ก่อนจะ

ค่อยคลายออกแล้วบอกกลับมาอย่างใจเย็นว่า

“ผมขออุกอาจสักครั้งเถอะ ทำไมความคิดของคุณทัพถึงได้ได้แก่จิ้งจอก ผมกับคุณเรา
เป็นผู้ชายทั้งคู่

จะมารับผิดชอบให้ผมไปเป็นแฟนคุณทำไม แล้วคุณท่านกับคุณหญิงอีกล่ะถ้าหากพวกท่านทราบเรื่องนี้เข้า จะผิดหวังแค่ไหน

ในเมื่อคุณคือทายาทเพียงคนเดียว ที่สำคัญผมไม่ได้ต้องการให้คุณมารับผิดชอบอะไรผม ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเพราะเหตุการณ์

บังคับ คราวนี้เข้าใจขึ้นบ้างแล้วใช่ไหมครับ?” ขุนดอนทิ้งท้ายด้วยการถอนหายใจเบาๆ แต่นั่นเหมือนเป็นการปิดประตูปฏิเสธ

อย่างไรเยื่อใย ขุนทัตพอยากกระซากร่างตรงหน้ามาบดปากแดงสดนั้นให้หายโมโหซะจริง สู้ให้ขุนดอนพูดสั้นๆ ว่า ‘ครับ’

เหมือนที่ผ่านมาคงดีไม่น้อย เท่ากับว่าคนตรงหน้ายอมให้ตนดูและรับผิดชอบได้ นี่อะไรพอได้พูดก็เล่นเอาชะงักไปเลย

ไฉ่ปัญหาที่หยิบยกขึ้นมาอ้างนั้น ใ้ว่าตนจะไม่คิดระหว่างที่เจ้าตัวหลับตนคิดมาทั้งวันทั้งคืน กระทั่งพอได้พูดคุยกับอาหมอลถึง

ตัดสินใจโทรทางไกลไปแล้วความจริงให้พ่อกับแม่ท่านรับทราบทั้งคู่ บอกถึงความตั้งใจที่ตนตกลงจะรับผิดชอบต่อคนตรงหน้านี้

ยอมรับว่าพ่อกับแม่เองท่านตกใจไม่น้อย กับเหตุการณ์ที่ได้ฟังจากปากตน แต่พวกท่านก็ผ่านร้อนผ่านหนาว

มามากมีสติที่จะไม่ต่อว่าหรือแม้แต่จะคัดค้าน เพราะพวกท่านเล็งดูพวกตนมาอย่างมีเหตุผล ฝึกให้รู้จักคิดหัดตัดสินใจด้วย

ตนเองภายใต้เหตุผลมารองรับ เมื่อตนชี้แจงให้ทราบอย่างไม่ปิดบัง ท่านก็ไม่ได้ว่าอะไรเลย ส่วนเรื่องที่ผู้ชายจะเป็นแฟนกัน

พวกท่านยอมรับได้อยู่แล้ว ในเมื่อเดินทางเป็นว่าเล่นเห็นโลกกว้างมาขนาดนั้น ท่านเป็นคนหัวสมัยใหม่ไม่ได้มีอคติในเรื่องนี้

เลยด้วยซ้ำ เพียงแต่พวกท่านทั้งท้ายว่าทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของคนตรงหน้าด้วย ห้ามใช้การบังคับข่มขู่ทุกอย่างต้อง

เกิดขึ้นด้วยการยินยอมพร้อมใจของทั้งสองฝ่าย เพราะคำสั่งของพวกท่านนี้แหละทำให้ตนต้องมานั่งคุยอย่างเปิดอก แต่กลายเป็น

เป็นตนถูกปฏิเสธหน้าหงายไม่เป็นท่า คนอย่างขุนทัพไม่เคยต้องง้อใครมาก่อนนี่อะไรกันการยอมให้คนแรกในชีวิตแต่กลับโดน

ปฏิเสธมันเหลือจะทนรับไหวจริงๆ

“เรื่องพอกับแม่มีงไม่ต้องเอามาเป็นข้ออ้าง บอกกุมคำเดียว ว่ามึงตกลงจะเป็นแฟนกับกูไหม?” ดัดบท

ไม่ต้องการยัดเยียด ก่อนที่ตนจะโมโหจับคนตรงหน้าบีบคอให้ตายคามือไปเสียก่อน

“ผมยังยืนยันคำเดิม เราทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นแค่นั้นก็พอแล้วครับ” คำตอบที่กลับมา แม้จะคาด

เดาไว้อยู่ก่อนแล้ว แต่ยังคงกระแทกใจของขุนทัพอย่างแรง จนไม่สามารถทนนิ่งอยู่ในห้องได้อีกต่อไป ร่างสูงใหญ่ลุกพรวด

เปิดประตูห้องก่อนกระแทกประตูปิดตามไม่เหลียวหลัง ขุนดอนจะรู้ไหมว่าการปฏิเสธของตนในครั้งนี้ ทำให้คนถูกปฏิเสธ

เสียใจเสียหน้าเสียความรู้สึกมากแค่ไหน ไม่มีใครสามารถบรรยายความรู้สึกในใจของขุนทัพได้ด้วยซ้ำ ว่าเจ้าตัวปวดร้าวยิ่งใด

เพราะตัวของขุนทัพเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกันทำไมการปฏิเสธอย่างไรเยื่อใยของขุนดอน ถึงทำให้ไม่รู้สึกโล่งที่ต้องไม่ทนมา

มีแฟนเป็นผู้ชาย ทำไมถึงไม่รู้สึกเช่นนั้น ทำไมการที่ไม่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของตนถึงทุกข์ทรมานแบบนี้ ขุนทัพ

ยังหาคำตอบให้ตนเองไม่ได้ว่าเพราะอะไร ทางที่ดีที่สุดคือหนีออกมา ก่อนที่จะเหลืออดกระโดนบีบคอคนหน้านี้ให้ตายคามือ

ไปเสียตรงนั้น

ส่วนภายในห้องหลังบานประตูกระแทกปิดอย่างแรงเมื่อร่างใหญ่ลุกพรวดพลาดออกไปอย่างฉุนเฉียวนั้น

กลับยังมีหนุ่มหน้าตาหล่อเหลานั่งอยู่ที่เดิมไม่ขยับเขยื้อน ใบหน้าเรียบนิ่งยังคงเฉยชายกเว้น ดวงตาคมสวยที่ไหวะริกวาวรีน

ไปด้วยน้ำหล่อหน่วยแต่ไม่ยกหยดร่วงออกมา คงเพราะเจ้าของกำลังสะกดกลั่นอารมณ์บางอย่างไว้ อย่างเต็มที่ จะมีใครเข้าใจ

หัวอกของขุนดอนได้ดีเท่าเจ้าตัวแล้วคงไม่มี ขุนดอนยอมรับว่าไม่มีใครหรอกที่ไม่รู้สึกเศร้าเสียใจที่ ศักดิ์ศรีของลูกผู้ชายคนหนึ่ง

ถูกทำลายย่อยยับไม่มีขึ้นดี แม้จะรู้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งคู่ตกอยู่ภายใต้อำนาจของยากิ ตาม เพราะตนขบคิดเรื่องนี้ตั้งแต่ทำ

ธุระส่วนตัวในห้องน้ำจนได้ข้อสรุปและทำใจไว้แล้ว

จะมีใครรู้สึกเข้าไปอีก ที่ตนยอมเป็นฝ่ายถูกระทำตั้งแต่ต้นจนจบ เพราะไม่อยาก เป็นคนทำลายศักดิ์ศรี

ของเจ้านาย ว่ากันตามจริงแม้สติจะเหลือน้อยแต่สัญชาตญาณแห่งนักล่ายังคงมีเหมือนกัน หากจะ พลิกกดขุนทัพบ้างก็ไม่ใช่

เรื่องที่ทำไม่ได้ แต่เป็นเพราะสามัญส่วนลึกย่ำในหัวยุตตลอดว่าทำแบบนั้นไม่ได้ห้ามทำโดย เด็ดขาด ไม่จันตนจะกลายเป็นคน

อกตัญญูเลวชาติไปในทันที แล้วยังจะมีหน้าไปพบกับหลวงตาได้อีกหรือ ยังมีหน้าเจอคุณท่าน และคุณหญิงได้อย่างไร

เพราะสำนึกดีที่มีต่างหากทำให้ต้องยอมเป็นฝ่ายถูกระทำครั้งแล้วครั้งเล่า กระทั่งสภาพร่างกายรับ ไม่ไหวหมดสติไปในที่สุด

มาถึงตอนนี้ หากต้องมาทำเรื่องบ้านนอกแตกคบเจ้านายเป็นแฟนยังหนักเข้าไป ใหญ่ ทายาทเพียงคนเดียว

ของเทพพิทักษ์ จะมาหมดสิ้นลงด้วยน้ำมือตนได้อย่างไร สำหรับขุนดอนแล้วเหลือไม่ถึงสองเดือน ก็ต้องไปฝึกภาคสนามกลาง

ทะเล เวลาไม่มากจะได้ไปเริ่มต้นใช้ชีวิตในโลกของการทำงาน อะไรที่มันจบได้ก็ให้มันจบไปซะ จบแบบนี้ดีสำหรับทุกฝ่าย

แล้วทำไมต้องให้มันยึดเยื่อเป็นปัญหาไม่จบสิ้น ในเมื่อทั้งขุนทัพกับตนไม่ได้มีความรักความผูกพันฉันคนรัก จะมาผูกติดกัน

ด้วยคำว่ารับผิดชอบแค่นี้ไม่สมควรอย่างยิ่ง

ถึงตอนนี้ขุนตอนเริ่มจะง่วงเพราะฤทธิ์ยา จึงตัดสินใจเดินไปล้มตัวนอนจนพลอยหลับไปในที่สุด

สมองที่ครุ่นคิดก่อนหน้านี้ถูกปล่อยวางทันที ในขณะที่อีกคนกลับหาความสงบไม่ได้ สภาพจิตใจมันร้อนรุ่มไปหมดจนต้องหา

ทางระบายหรืออะไรก็ได้มาดับความหงุดหงิดที่เกิดขึ้น คงไม่พ้นเครื่องดื่มมึนเมา กลายเป็นว่ามึนหล่อชั้นเทพกำลังนั่งชดเหล้า

ยังกะเติมน้ำเปล่าอยู่ในส่วนบริการของริสอร์ทอย่างไม่สนใจสายตาเชื้อเชิญของสาวสวยโตะข้างๆ ที่มากันเป็นกลุ่มเลยแม้แต่คนเดียว

ลองเป็นปกติธรรมดาสิคงไม่เหลือแล้ว แต่เพราะตอนนี้ในหัวมีแต่ภาพของคนทีเพิงปฏิเสธความหวังดีของตนอยู่เต็มไปหมด

ช่างน่าโมโหชะมัดเมื่อความหวังดีที่หยิบยื่นให้มันไม่ต้องการ ก็รับเอาความหวังร้ายไปแทนก็แล้วกัน.....??????

Part 6

นายบำเรอจำเป็น?

.
.
.
.
.

“เขี่ย! มึงลุกขึ้นมาเลยไอ้ตอน”

ขุนทัพกลับเข้ามาในห้องด้วยสภาพเมามายเอาเรื่อง พอมาถึงก็กระซากร่างที่กำลังหลับสบายบนที่นอนดึงให้ลุก

โดยไม่สนใจความรู้สึกของคนกำลังหลับสัณนิท ขุนตอนจ้วงเจียสะลึมสะลือตื่นมาด้วยสภาพอิดโรย

เพราะฤทธิ์ยาที่ทานไปเมื่อช่วงบ่าย

“ครับ คุณทัพ” แม้จะยังมึนงง แต่ก็เอ่ยปากถามขุนทัพไปตามความเคยชิน เพราะ
เข้าใจว่าขุนทัพคงมีเรื่อง

ต้องการให้ตนรับใช้อีกตามเคย

“มึงมาบริการกูเลย ในเมื่อมึงสำนึกบุญคุณก็ตอบแทนกูซะ” พุดจบเจ้าตัวถอดทั้งเสื้อผ้า
ออกจนตัวเปลือย

โขว์ร่างกายกายาเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อล่าสันแข็งแรง

“คุณทัพจะทำอะไร?” ขุนดอนถามทั้งที่พอจะเดาเจตนาของขุนทัพว่าต้องการอะไร แต่
ที่ถามเพื่อหวังรังสติ

ของขุนทัพเพราะตนได้กลิ่นเหล้าติดตัวคนเมาจนเข้าใจว่าที่ขุนทัพทำไปน่าจะเป็นเพราะฤทธิ์
แอลกอฮอล์เสียมากกว่า

“กูกำลังจะเอามึงไป เสือกถามมาได้” ขุนทัพพูดเสียงห้วน พร้อมกับยื่นมือหมายถึง
เสื้อยืดของขุนดอน

ถอดออกจากตัว ในขณะที่เจ้าของเสื้อใช้มือยื้อไว้ไม่ยอมให้ถอดออกง่ายๆ

“อย่าทำแบบนี้ หายเมาแล้วคุณจะรู้สึกแย่นะครับ ผมขอร้อง” ขุนดอนพยายามโน้มน้าว
ให้ขุนทัพหยุด

พฤติกรรมที่กำลังกระทำอยู่

“ใครเมา?” ขุนทัพเถียงกลับ โดยไม่ยอมรับว่าตนเมา

“ยังงี้ก็ช่างเถอะครับ เราไม่ควรให้เรื่องนี้เกิดขึ้นอีก มันไม่ใช่สิ่งที่ควรทำ” ขุนดอนคง

ยึดเสื้อเอาไว้อย่าง

เต็มทีจนเสื้อยืดขาดแฉกตามแรงดึงของทั้งคู่ที่คนหนึ่งยื้อไว้อีกคนกระชากถอด ผลสุดท้ายจึงขาดติดมือใหญ่ของคุณทัฬหีไป

อย่างไม่เหลือชิ้นดี

“แคว็ก! พุดอะไรของมึงกูไม่สนโว้ย! ในเมื่อไม่ยากเป็นแฟนก็มาให้กูเอาฟรีนี้แหละ” พุดจบโถมตัวเข้าหา

ขุนดอนพร้อมทั้งนำหนักตัวหวังกดทับร่างบนเตียงไว้ข้างใต้ แต่กลับไม่เป็นอย่างที่คาด

“พลั๊ก!” ร่างกายของขุนทัฬหีลัมพูพันดา แต่เป็นการลัมแบบไม่ต้องตื่นอีกเลยหลับเป็นตายด้วยพลังหมด

เพียงหมดเดียวที่ขุนดอนเสียเข้าปลายคางไปเต็มๆ เพื่อเป็นการหยุดคนเมาที่เอาแต่ใจ จึงตัดสินใจเลือกใช้วิธีนี้และก็ได้ผล

เสียดวย จากนั้นค่อยจัดวางให้ร่างใหญ่โตได้นอนอย่างสบาย ไม่ลัมหมัดฝ่าให้อีกต่างหาก เสร็จแล้วค่อยโทรสั่งอาหารมื้อค่ำ

เพราะเริ่มรู้สึกหิวขึ้นมาเวลาขณะนี้ปาเข้าไปห้าทุ่ม โชคดีดีที่ทางรีสอร์ตมีอาหารง่ายๆ ไว้สำหรับบริการลูกค้าถึงแม้ครัวจะปิด

ไปแล้วก็ตาม ทำให้ไม่ต้องทนหิวทั้งคืน หลังสั่งอาหารเสร็จเรียบร้อย ร่างสมส่วนซึ่งมีใบหน้าหล่อดुरुปลั๊กก็จัดการทำธุระ

ส่วนตัวในห้องน้ำในสภาพเสื้อขาดรุ่งหริ่ง พอกลับออกมาประจวบกับจังหวะโทรศัพท์ในห้องดังขึ้นพอดี

“กริ่งๆ!” ขุนดอนคิดว่าคงเป็นโทรศัพท์จากพนักงานเพราะตนสั่งอาหารเอาไว้จึงรีบยกหูรับทันที

“ครับ”

“ดอนใช่ไหม?” ผิดคาดมหันต์ เพราะเสียงปลายสายนอกจากจะไม่ใช่พนักงานแล้ว กลับเป็นเสียงของ

คุณท่านขุนพรหม ซึ่งน่าจะโทรทางไกลจากต่างประเทศทำให้ต้องรีบตอบรับไปอย่างไร

“ครับ ผมเองครับคุณท่าน” ในใจพยายามควบคุมน้ำเสียงให้เป็นปกติที่สุด หากคุณท่านต้องการคุย

กับขุนทัพขึ้นมา กำลังมองหาทางออกอยู่ว่าจะตอบไปยังไงดี ไม่อยากโกหกผู้มีพระคุณเลยจริงๆ เพราะตนทำให้ลูกชาย

หัวแก้วหัวแหวนหนีไปด้วยหมดเสียปลายคางเรียบร้อยไปแล้ว กว่าจะตื่นคงพุงนี้เข้าโนนแหละ

“ดอนอยู่กับเจ้าทัพหรือเปล่า?” ว่าแล้วคุณท่านต้องถาม แม้จะเตรียมใจไว้แล้ว แต่ก็อดรู้สึกผิดอยู่ดี

“ครับผมอยู่กับคุณทัพ คุณท่านต้องการคุยหรือครับ?” ขุนดอนลองเชิงถามออกตัวไปก่อน

“ไม่หรอก ลงอยากคุยกับดอนมากกว่า เราสะดวกคุยหรือเปล่า?” เสียงทุ้มนุ่มเจือแววเอ็นดูอยู่เป็นนิจ

ทำให้ขุนดอนปวดแปล็บในอกขึ้นมาทันใด เหมือนตนกำลังเนรคุณยังงี้ไม่รู้

“ครับ ผมสะดวกครับ” ตอบรับด้วยน้ำเสียงติดเกรงใจเป็นนิสัย

“อืมดอนฟังลงนะเรื่องของดอนกับเจ้าทัพ ลงรู้ความจริงหมดแล้ว ที่โทรมาคุยกับดอนก็เพราะลงกับป้า

ไม่อยากให้ดอนเอาพวกลงมาเป็นกังวล ทั้งหมดขอให้ดอนตัดสินใจด้วยตัวเอง ลงกับป้าเคารพการตัดสินใจของดอนไต่ยืน

ที่ลงพูดใช่ไหม?” ขุนดอนอึ้งไปทันที ความรู้สึกตอนนี้บอกไม่ถูก จู่ๆคุณท่านก็โทรมาบอกกับตนเอง ไม่ให้เจียบจนผิดสังเกต

จึงรีบตอบกลับไปว่า

“ครับ” ขานรับสั้นๆ ทำให้ปลายสายย่ำถามกลับมาเช่นกัน

“ครับนี้หมายความว่า ดอนมีคำตอบแล้วใช่ไหม?” เสียงถามปนเอ็นดูจากปลายสาย ยังคงสม่ำเสมอ

ไม่เปลี่ยนแปลง

“ครับผมมีคำตอบแล้ว คุณท่านกับคุณหญิงไม่ต้องกังวลนะครับ” ขุนดอนยืนยันหนักแน่น คำตอบที่บอกมา

เพียงเท่านี้ ปลายสายก็รู้แล้วว่าเด็กที่ตนรักและเอ็นดูเสมือนลูกตัดสินใจยังงี้

“เอาเถอะ ลงบอกแล้วทุกอย่างผู้ใหญ่เคารพการตัดสินใจของเรา ดึกแล้วลงไม่รบกวน ละคระฝากดูแล

เจ้าทัพมันด้วย” คำฝากฝังซึ่งท่านมักย้ำเป็นประจำตั้งแต่ขุนดอนก้าวเข้ามาอยู่ใต้ชายคาของเทพพิทักษ์ ก็รับหน้าที่นี้มาตลอด

โดยไม่เคยขาดตกบกพร่อง

“ครับ ผมสัญญาจะดูแลคุณทัพให้ดีครับ” พอสิ้นเสียงรับปากจากขุนดอนปลายสายก็วางหู ขุนดอนจะรู้ไหม

ว่าหลังจากวางหูแล้วผู้ใหญ่ทั้งสองท่าน ซึ่งอยู่อีกมุมหนึ่งของโลกกำลังถอนหายใจคล้ายกับหนักอกเป็นที่สุด เพราะแม้จะ

คาดเดากับวิธีการเลือกคำตอบของขุนดอนไว้ล่วงหน้าก็ตาม แต่ก็ยังแอบหวังจะมีทางทำให้ขุนดอนเปลี่ยนความตั้งใจ

เห็นทีคงจะยากเพราะนิสัยขุนดอนเป็นคนหนักแน่นมาก ที่นั่งมองตากันอย่างลำบากใจอยู่ตอนนี้คือ
ห่วงความรู้สึกของขุนทัพ

ลูกชายเพียงคนเดียวซึ่งเป็นคนดีพอเฟื่องและหัวแข็งเสียด้วย หากขุนดอนมีจุดยืนตรงกันข้ามแล้วละ
ก็ งานนี้ขุนทัพคงไม่ยอม

รามือง่ายๆเพราะรู้จักนิสัยลูกตัวเองดี

เก้าโมงเช้า ขุนทัพงัวเจียดขึ้นขึ้นจากที่นอนลุกขึ้นนั่ง ด้วยสภาพผมเผ้ายุ่งเหยิง แขน
ปวดคางอีกด้วย

ในขณะที่เนื้อตัวล่อนจ้อนไม่มีเสื้อผาติดกายสักชิ้น เหลียวมองไปรอบๆ ไม่เห็นแม้แต่เงาของอีก
คน พาลหงุดหงิดขึ้นมาทันที

อย่างไม่มีสาเหตุ อารมณ์เริ่มปะทุเลยเหวี่ยงใส่หมอนหน้าหล่อกที่กำลังโผล่พ้นประตูเดินเข้ามาในห้อง
ทันที

“ไปไหนมา?” ถามด้วยน้ำเสียงกึ่งตะคอก ทำให้ขุนดอนหันมาตอบหลังจากปิดประตู
ห้องเสร็จ

“ผมไปเดินเล่นข้างนอกครับ”

“หิ! มีความสุขจริงมึง กูไม่ได้พามาพักผ่อนแถมปวดคางขบแทนที่จะดูแลกู เสือกไป
เดินเล่น

สบายอารมณ์ซะงั้น” ขุนทัพยังคงว่าแฉกขุนดอนต่อ

“ขอโทษครับ คุณทัพลุกขึ้นอาบน้ำก่อนไหม เดี่ยวผมสั่งกาแฟร้อนให้” ขุนดอนตอบ
หน้านิ่ง

ไม่แสดงสีหน้าว่าไม่พอใจออกมาสักนิด ไม่ว่าขุนทัพจะว่าแฉกแค่ไหน

“กูปวดคางเมื่อคืนมึงตอยกูใช่ไหม?” เป็นคำถามที่ตั้งใจอยู่แล้ว เพราะขุนทัพพอจำได้

ว่า

โดนขุนดอนต่อย ก่อนตนจะน็อกไป

“ครับ ผมต้องการให้คุณพัก” ขุนดอนยังตอบหน้าตายไม่รู้สึกรู้สา แต่กิริยาแบบนี้ทำเอาขุนทัพเดือด

เป็นเจ้าเข้า

“สัด เตี้ยนี้มึงกล้ามมากนะถึงกับต่อยกูเนี่ย!” ขุนทัพลุกขึ้นยืนจังก้าอย่างเอาเรื่อง ไม่ได้สนใจเลยว่าตนไม่

ได้สวมอะไรเลยแม้แต่ชิ้นเดียว

“ผมขอโทษ” ขุนดอนไม่หลบ ยืนเผชิญหน้ายอมรับผิดอย่างลูกผู้ชาย แต่อาการนี้กลับยิ่งกระตุ้นต่อมโมโห

ของขุนทัพเข้าไปใหญ่ เพราะอีกคนกลับคิดว่าขุนดอนยโสโอหังมาก

“ดีรู้ว่าผิดก็ตักจะดีให้มึงจำไว้ด้วย ทีหลังอย่าสะเออะทำร้ายร่างกายกูอีก” พุดจบ ตรงเข้าหาร่างตรงหน้า

พร้อมกับกำปั้นหลุนๆ ฟงเข้าใส่ครึ่งปากครึ่งจมูกของขุนดอนแบบไม่ออมแรงสักนิด

“พลัก!” เป็นผลให้ร่างที่ยืนอยู่เขลาลาเหมือนนกปีกหักพร้อมกับเลือดกำเดาทะลักปากแตกไปตามแรงหมัด

ทันตาเห็น ขุนทัพพอเห็นเลือดกบปากกบจมูกของขุนดอนซึ่งกำลังยกมือขึ้นเช็ดเลือดอยู่นั้น แววดาไหววบชะงักขาที่จะก้าว

เข้าไปช่วยพยุลง เปลี่ยนเป็นหันหลังไม่พูดไม่จาเดินหนีเข้าห้องน้ำหน้าตาเฉย

หลังจากขุนทัพเดินหายเข้าห้องน้ำไปแล้ว ขุนดอนรีบเงยหน้าขึ้นก่อนจะตรงไปหยิบ

ทิชชูปนโตะทานข้าว

เช็ดเลือดที่ทะเล็กออกมา พยายามเช็ดจนหมดใช้ทิชชูไปไม่น้อย ก่อนจะหยัดทิชชูคารุญกกันไม่ให้เลือดไหลออกมาอีก

จากนั้นถึงค่อยบรรจุเช็ดเลือดที่หยดลงบนพื้นก้นหน้าก้นตาทำไปเจียนๆ ไม่พูดไม่จาในหน้าชาวไร่จุมกแดงก่ำ ริมฝีปากบวมเฝ้า

เพราะแรงหมัดมีร่องรอยปริแตกเลือดซิบ จากนั้นค่อยกลับมานั่งตรงเก้าอี้เย็บๆ จมจ่อมอยู่กับความคิดของตัวเอง

โดยไม่แสดงอาการบนสีหน้าแม้แต่น้อย

ในขณะที่ภายในห้องน้ำ อีกคนนอกจากจะสาละวกับการอาบน้ำไปด้วย ในหัวก็ประหวัดนึกถึงการกระทำ

ของตนที่ยับยั้งอารมณ์ไม่อยู่เผลอทำร้ายขุนดอนจนเลือดทะเล็ก ทำให้ยิ่งรู้สึกหงุดหงิดเข้าไปใหญ่ ไม่ได้รู้สึกสบายใจแม้แต่น้อย

ที่ได้ลงมือทำเช่นนั้น แทนที่จะสะใจกลับเสียใจจนกัดฟันกำหมัดต่อยก่าแพงห้องน้ำอย่างแรงระบายอารมณ์จนข้อนิ้วแตก

เลือดซิบ ก่อนจะเปิดประตูเดินออกห้องน้ำ

เสียงประตูเปิด ไม่สามารถดึงความสนใจของขุนดอนออกจากภวังค์ได้แม้แต่น้อย ต่างฝ่ายต่างไม่มองหน้ากัน

ขุนทัพเดินไปเลือกเสื้อผ้าในตู้ออกมาใส่ ในขณะที่ขุนดอนยังนั่งเป็นหุ่นตรงที่เดิมไม่ไหวติง หากจะสังเกตสักนิดจะเห็นมือขวา

ของขุนทัพบวมพองข้อนิ้วแตกเลือดซิบ โดยที่เจ้าตัวไม่คิดจะสนใจทำแผลเลยแม้แต่น้อย หลังจากแต่งตัวเสร็จก็หันออกคำสั่ง

กับขุนดอนด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้างเช่นเคยว่า

“โทรเรียกนิคมมารับด้วย กูจะกลับ” ห้วนสั้น ก่อนจะเปิดประตูหายออกจากห้องไม่

เหลียวหลัง ขนตอน

จัดการเดินไปกดโทรศัพท์ภายในต่อสายนอกเรียกนิคมคนขับรถให้มารับตามคำสั่งเจ้านายอย่างไม่รีรอ

กลับมาถึงคฤหาสน์ของเทพพิทักษ์ ทั้งคู่ต่างแยกย้ายเข้าห้องใครห้องมัน บรรยากาศระหว่างนั่งกันในรถ

ชวนอึดอัดไม่น้อย ทำเอานิคมเกร็งไปด้วยระหว่างขับรถเพราะทั้งคู่ต่างคนต่างมองออกไปนอกรถ ไม่มีใครสนใจที่จะคุยอะไร

กันเลยทีเดียวดีกว่าที่เคยเป็น แต่ก่อนแม้จะไม่ค่อยคุยอะไรกันมากเท่าไรแต่ก็ยังพอมีคุยบ้าง ไม่เหมือนตอนนี้ที่เงียบสนิท

จนสัมผัสได้ถึงความไม่ชอบมาพากลของทั้งสอง แต่ตนมีหน้าที่ขับรถไม่สมควรยุ่งวุ่นวายเรื่องของเจ้านาย เพราะถึงแม้จะรู้ว่า

ขุนทัพชอบกลั่นแกล้งขุนตอนประจำ แต่คนรับใช้ทุกคนต่างรู้ดีว่าขุนตอนอยู่ในฐานะเจ้านายคนหนึ่งของเทพพิทักษ์ ตามคำสั่ง

ของคุณท่านที่กำชับคนรับใช้ทุกคนให้ปฏิบัติต่อคุณตอนเท่ากับนายน้อยอีกคน ซึ่งไม่มีใครคิดฝ่าฝืนคำสั่งเลยแม้แต่คนเดียว

เพราะโดยรวมแล้วทุกคนต่างรักและเอ็นดูขุนตอนกันทั้งนั้น

ตั้งแต่กลับมาถึงบ้านก่อนเที่ยงจนขณะนี้ปาเข้าไปเกือบสามทุ่มแล้ว ทั้งคู่ไม่มีใครโผล่ออกจากห้องเลย

คนรับใช้ต่างก็ไม่มีใครกล้าถาม แม้จะรู้สึกเป็นกังวลไม่น้อยที่นายน้อยทั้งสองไม่ออกมาต้อนรับทานมื้อกลางวันจนเลยมาถึง

มือค่ำแล้วด้วยซ้ำ กระทั่งสามทุ่มขุนทัพก็เปิดประตูเดินออกจากห้องมาด้วยเครื่องแต่งกายหล่อนาสีชุดเที่ยวกลางคืน

รับรองเดินไปไหนคงได้สะดุดตาอีกตามเคย ก่อนจะตะโกนเรียกนิคมเสียงลั่น

“นิคม นิคม” เรียกคนขับรถประจำตัว ดังพอที่จะทำให้นิคมตาหีสตาเหลือกโผล่หัว
ออกมายื่นรอรับคำสั่ง

ไต่บันไดพร้อมกับขานรับให้ไวเช่นกัน

“ครับคุณทัพ จะออกไปข้างนอกหรือครับ”

“ฉันจะออกไปเที่ยว ไปเตรียมรถให้เวลาห้านาที่เสร็จแล้วเรียกด้วยจะนั่งทานของว่าง
รอที่ห้องนั่งเล่น”

พูดจบเดินลงบันไดตรงเข้าไปยังห้องนั่งเล่น ซึ่งคนรับใช้ที่เหลือต่างรู้หน้าที่ต่างเดินเข้าไปจัดของ
ว่างให้ทันที ไม่ลืมแอบยกหูขึ้น

ไปบอกขุนตอนตามคำสั่งไม่ว่าเวลาไหนถ้าหากขุนทัพจะออกไปข้างนอกคนใดคนหนึ่งต้องรายงาน
ขุนตอนทราบทุกครั้ง

เป็นเช่นนี้มานานจนทุกคนต่างรู้หน้าที่ดีไม่ต้องย้ำพูดเลยด้วยซ้ำ

ไม่ถึงห้านาที่ ขุนตอนเดินลงบันไดมาด้วยเครื่องแต่งกายสำหรับออกข้างนอก
เช่นกัน ยังคงหน้านิ่งดีมีน

เข้าไปนั่งในห้องนั่งเล่นหน้าตาเฉย ทำเอาขุนทัพคิ้วขมวดมุ่นจ้องหน้าหล่อที่ไม่แสดงอาการอย่าง
ไม่พอใจสุดๆ ก่อนจะเอ่ย

เสียงแข็งถามขึ้นว่า

“จะไปไหน?”

“ไปกับคุณครับ” ขุนตอนก็ตอบได้หน้ามีนมาก ทำเอาคนถามสบถขึ้นจมูก ก่อนจะ
เสียงแข็งเข้าไปว่า

“ให้ใครอนุญาตก็ไม่ให้ไป” ชักสีหน้าใส่แบบไม่พอใจให้เห็นชัดเจน แต่หาทำให้คน
ฟังรู้สึกไม่ยังคง

ทำหน้าตาย พุดกลับมอย่างกวนโมโหว่า

“ผมทำตามที่คุณท้พต้องการไม่ได้ ยกเว้นคุณท้พจะไม่ออกไปเช่นกัน” เท่านั้น
แหละ ชีดความอดทน

ของขุนท้พก็ฟังลงทันที

“ไอ้ดอน มึงจะมากไปแล้วนะ มึงเป็นใครถึงมาสั่งให้กูทำตามความพอใจของมึง กูจะ
ไปไหนเรื่องของกู

และมึงไม่ต้องตามกูไป ฟังรู้เรื่องไหม?” ขุนท้พจ้องหน้าขุนดอนตาแข็งอย่างเอาเรื่องสุดๆ

“ครับผมเข้าใจ แต่ผมทำตามที่คุณท้พต้องการไม่ได้ ถ้าคุณท้พจะออกไปคงต้องยอม
ให้ผมไปด้วย”

พอขุนดอนพูดตอบมา ขุนท้พหมดความอดทนลุกพรวดก่อนจะย่างสามขุมไปยืนค้ำหัวขุนดอน พุด
เสียงรูดไรรึพันว่า

“ตกลงมึงจะตามกูไปให้ได้ใช่ไหม?” ย้ำอีกครั้ง

“ครับ!” ขุนดอนยังคงตอบหน้านิ่ง ไม่มีหลบตา

“ดีกูเปลี่ยนใจแล้วมึงตามกูมานี้เลย สัด” พุดจบคว่ำหมับจับข้อมือขุนดอนลากขึ้น
บันไดตรงไปยังห้อง

นอนของตนเอง ต่อหน้าคนรับใช้ไม่น้อยที่ต่างยืนหดหุ้มองตามกันตาปริบๆ เพราะไม่มีใครกล้ายื่น
มือยุ่งเรื่องของเจ้านาย

โดยเฉพาะขุนท้พทุกคนต่างรู้นิสัยดีว่าขึ้นยุ่งได้ชะตาขาดไม่รู้ตัว หลังจากลากขุนดอนเข้ามาให้
ห้องเรียบร้อยแล้ว

ทั้งคู่ยืนจ้องก้ำจ้องตากันนิ่ง ก่อนขุนท้พจะเอ่ยปากขึ้นว่า

“ถอดผ้าออก” สั่งแกมตวาด

“ไม่ครับ” เป็นอีกครั้ง ที่ขุนดอนปฏิเสธไม่ทำตามคำสั่งของขุนทัพ พักนี้ขุนทัพรู้สึก ว่าขุนดอนชักชืด

คำสั่งของตนดื้อขึ้นเรื่อยๆ

“ไอ้ดอน มึงจะยั่วโมโหกูใช่ไหม ชอบให้กูลงมือว่าจัน กูบอกให้ถอดผ้าออกได้ยืน หรือเปล่า

ไหนมึงห้ามไม่ให้กูออกไป กูก็ไม่ออกแล้วนี่ไงมึงก็ทำหน้าที่บริการกูลิในเมื่อกูจะออกไปสนุกแล้ว มึงไม่ให้กูไป” ขุนทัพพูด

กับขุนดอนด้วยน้ำเสียงแกมบังคับ

“ผมไม่ได้ห้ามคุณทัพเพียงแต่ถ้าคุณทัพจะออกไปผมต้องไปด้วยก็เท่านั้น” ขุนดอนสวนกลับหน้าหนึ่ง

เล่นเอาขุนทัพหูแดงหน้าแดงหงุดหงิดขึ้นมาทันที

“มันก็เหมือนห้ามกุนั้นแหละ ในเมื่อกูไม่ให้มึงไปมึงรันจะไปให้ได้ จันมีวิธีเดียวมึงมา บริการกูแทนสิวะ”

ขุนทัพก้าวเข้าประชิดตัวขุนดอน ก่อนจะจับอกเสื้อเชื้ทด้วยมือสองข้างกระชากทีเดียวกระดุมร่วง หลุดกระจายเผยให้เห็นอก

ขาวเนียนตึงแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อพองาม ยังหลงเหลือรอยจางจากผลงานของที่ดินฝักไฝบนร่าง ตรงหน้าเมื่อสามวันที่แล้ว

“คุณทัพ ขอร้องละครับอย่าทำแบบนี้” ขุนดอนบอกด้วยน้ำเสียงแกมเว้าวอน

“มึงไม่มีสิทธิปฏิเสธกูไฉน ห้ามคิดลงมือกับกูเป็นอันขาด ขึ้นมึงกล้าทำร้ายกูอีกได้เห็นดีแนกจะตัด

สิทธิมึงทุกอย่างเลยทั้งเงินประจำเดือนทั้งเรื่องที่จะไปฝึกภาคสนามที่บริษัทฯ ของพ่อ รวมถึงอนาคตของมึงอีกด้วย มึงลอง

ลงมือแล้วเรามาดูกันว่ากูจะทำการที่พูดหรือเปล่า?” ขุนทัพจ้องตาขุนดอนนิ่ง เหมือนจะบอกเป็นนัยๆว่าตนอาจจริงหากขุนดอน

คิดจะลงมือทำร้ายตนแม้แต่คนเดียว ในขณะที่มือก็จัดการถอดเข็มขัด รูดซิปกางเกงยีนส์ของขุนดอนไปด้วย ขุนดอนได้แต่

ยืนนิ่งไม่มีการโต้แย้งอีกเลย นอกจากแววตาที่ไหวระริกให้เห็นว่าเจ้าตัวรู้สึกหวั่นไหว กับการกระทำที่ขุนทัพกำลังพยายาม

จะยึดเหนี่ยวให้กับตนอยู่ขณะนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ขุนทัพยกมาข่มขู่ นั้นหาไม่มีอิทธิพลกับขุนดอนมากมายเลยแม้แต่น้อย

แต่เหนือสิ่งอื่นใดหากตนยืนกรานแข็งขึ้นอีกผลลัพธ์ตามมาจะเลวร้ายยิ่งกว่าเดิม เพราะขุนดอนรู้ว่าขุนทัพคงหาทางประชด

ก่อปัญหาใส่ตัวแทน มันจะยิ่งเลวร้ายเข้าไปใหญ่ถ้าเกิดต้องไปมีเรื่องมีราวข้างนอกแล้วได้รับบาดเจ็บขึ้นมา เพราะตนรับปากกับ

คุณท่านไว้แล้วว่าจะดูแลขุนทัพอย่างดี เหลือเวลาไม่ถึงสองเดือนถ้าต้องทนกล้ำกลืนก็ถือว่าได้รับใช้ตอบแทนบุญคุณต่อกันแล้ว

สุดท้ายขุนดอนก็หลับตาปิดกั้นการรับรู้หลังจากที่ขุนทัพปล้ำร่างของตนลงยังเตียงนุ่ม หน้าที่นายบำเรอชั่วคราวเพื่อให้ขุนทัพ

ระบายความโกรธแต่สามารถหยุดพฤติกรรมที่จะหาเรื่องใส่ตัวข้างนอกได้ ขุนดอนสูดทนยอมเสียดีกว่าคิดว่าไหนๆก็เคย

ถูกระทำมาแล้วยอมทนอีกสักครั้งจะเป็นไร จึงไม่ปรปักษ์เอะอะไรออกมาอีก ปล่อยให้ร่างกายตกเป็นเครื่องมือบำเรออารมณ์

ของขุนทัพอย่างที่เจ้าตัวต้องการ

เช้าเก้าโมง ขุนดอนอาบน้ำแต่งตัวเรียบร้อย มายืนจ้องหน้าขุนทัพที่ยังหลับอุบนที่นอน สภาพเตียงไม่

ต้องบอกก็รู้ว่าเมื่อคืนเกิดสงครามอะไรขึ้น แม้จะไม่ดูเดือดเลือดพล่านเหมือนตอนโดนยา แต่ก็ใช้จะนุ่มนวลอ่อนโยน

ตอนนี้ขุนดอนยังรู้สึกขัดๆ สะโปกอยู่เลย

“คุณทัพครับ ได้เวลาไปเรียนแล้วครับ” ขุนดอนก็ยังคงเป็นขุนดอน

“อืมกูงว่ง ไม่ไปได้อะไรม?” เป็นครั้งแรกที่ขุนทัพทำตัวอแงเป็นเด็ก เพราะทุกครั้งขุนดอนไม่ต้องมาปลุก

เจ้านายก็จะแต่งตัวนั่งจิบกาแฟทานของว่าง ก่อนจะขึ้นรถไปมหาลัยด้วยกัน

“หยุดไม่ได้ครับ ใกล้เคียงแล้ว”

“จี้มึงนี่มัน เป็นเมียกูเลยไหม?” สบถอย่างไม่จริงจังไร้นึก ก่อนจะลุกเดินโงงๆเข้าห้องน้ำไปหน้าตาเฉย

ขุนดอนได้แต่ส่ายหน้าตามหลังคนเอาแต่ใจ

เมื่อรถสปอร์ตคันหรูมาถึงมหาลัย สองหนุ่มคู่ดูโอ้ก็ลงจากรถ เข้านี้ขุนดอนทำหน้าที่สารทึเช่นเคย

เพราะขุนทัพไม่ให้ใครชมขับรถให้ แถมเจาะจงจะใช้รถสปอร์ตราคาแพงเบาะสองที่นั่งโดยเฉพาะ ไม่รู้ว่าทำไมพิกนี้เจ้านายถึงชอบ

ทำอะไรตามความพอใจอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ถึงแม้ก่อนหน้านี้จะมีนิสัยแบบนี้แต่ก็มักแกล้งหน้าให้เตรียมตัวกันบ้างไม่ใช่รักพอใจ

ทำก็ทำเหมือนที่เป็นอยู่อย่างตอนนี้

พอหอบหิ้วกระเป๋าของหนุ่มหล่อร่างใหญ่มาถึงใต้อาคาร ขุนดอนก็ส่งของทุกอย่างให้กับเจ้าตัว

พร้อมกับรับคำสั่งตามมาทันที

“พักเที่ยงมารอที่นี่ ห้ามหายหัวเป็นอันขาด” กลับมาสวมบทคนออกคำสั่งกับคนรับคำสั่งเช่นเคย

“ครับ” เสียงขานรับของขุนดอน กลับไม่ทำให้ขุนทัพรู้สึกหงุดหงิดเหมือนอย่างเคย เจ้าตัวรับหันหลัง

เดินลี้วทั้งที่ใบหน้าอมยิ้มแก้มตุ่ย รู้สึกคำขานสั้นๆ ของขุนดอนฟังสบายหูชะมัดที่พูดแต่คำว่าครับ แปลว่ายอมทำตามที่ดิน

ต้องการไม่ต้องพูดยืดยาวให้น่ารำคาญหรือคอยแต่จะโต้แย้งอยู่นั่นแหละ

เที่ยงตรงหนุ่มหล่อร่างใหญ่เพิ่งหลบหลีกจากบรรดาสาวๆคู่ขาเก่าออกมาได้อย่างจ้ะหล่นกว่าจะหลุด

ตรงดิ่งมายังจุดนัดที่บอกให้รุ่นพี่หน้าหล่อคนรับใช้ส่วนตัวหรืออะไรก็แล้วแต่ให้อยู่รอดตน ก็รับมาอย่างเร็วจนมาพบกับภาพ

ที่ทำให้ความหงุดหงิดพุ่งปรี๊ดขึ้นมาทันที

สาวสวยสามนางพากันรุ่มล่อมขุนดอนพูดคุยหัวเราะต่อกระซิกกันอยู่ท่าเอาจนขุนทัพไม่สบอารมณ์สุดๆ เพราะดัน

จำได้ว่าเป็นกลุ่มสาวๆ ซึ่งเคยนั่งคุยกับขุนดอนในวันที่ตนแข่งรักบี้ก่อนจะเกิดเรื่องขึ้นนั่นแหละ ทำทางปล่อยตัวเป็นกันเอง

สบายๆ ใบหน้าเนียนยิ้มอย่างหล่อของขุนดอนพานทำให้ขุนทัพโมโหเข้าไปใหญ่ เร่งฝีเท้าตรงเข้าไปอย่างรวดเร็ว

“ไอ้ดอนกุ๊ว” น้ำเสียงไม่พอใจ ท่าเอาจนทุกคนชะงักการคุยที่กำลังออกรส หรือจะพูดได้ว่ามีแต่สาวๆ

จ้อกันไม่หยุด ขุนดอนเป็นเพียงผู้ฟังที่ดีเท่านั้นเอง

“ครับ” ขุนดอนตอบรับ ก่อนจะหันมายิ้มส่งลาสาๆ ซึ่งพากันมองตามร่างสูงสมส่วน
พาใจละลาย

มองตามตาปริบๆ อย่างอวรณ์

“โชคดีค่ะพี่ดอน ไ่ว่จ้อกันใหม่นะคะ” สาวนางหนึ่งยังมีแกล้งคาดหวังโอกาสต่อไป
ที่จะได้คุยกับรุ่นพี่

รูปหล่อตรงหน้าอีก แต่กลับไปจุดเพลิงโทสะให้กับขุนทัพเข้าโดยไม่รู้ตัว ทำเอาเจ้าตัวหน้าบอก
บุญไม่รับเดินลี้ไปเลย

ขุนดอนจำต้องก้าวตามอย่างไ่ว่เช่นกัน ทั้งคู่มาถึงรถคันหรูน่าเสียดายห้วนอย่างไม่สบอารมณ์ก็พูด
ขึ้นมาว่า

“ไปร้านxx กูจะแตกข้าวคุดแหม่งอยู่ได้” ทั้งท้ายสบถอย่างห้วนเสียอีก ขุนดอนมอง
หน้าเจ้านายนิ่งแต่ก็ไม่

พูดอะไรก่อนจะเปิดประตูรถขึ้นนั่งประจำตำแหน่งสารถี นึกแปลกใจเหมือนกันว่าขุนทัพเป็น
อะไร ปกติมือเที่ยงมักทานกับ

พวกเพื่อนหรือไม่ก็กินกับสาวคู่ควง วันนี้ดันจะไปกินที่ร้านนี้หรือนัดกับสาวไ่ว่ ระหว่างขับรถขุน
ทัพก็ถามขึ้นอีกว่า

“คนไไหนที่มึงเล็งอยู่?” ขุนดอนขำเลียงหางตามองเจ้านายก่อนจะหันกลับไปมองถนน
แล้วถามกลับมาว่า

“ผมเล็งใครครับ?” ท่าทางไม่ทุกขไ่ว่ร้อนเย็นเหมือนหิมะของขุนดอน พานทำให้ขุน
ทัพนึกอยากกระชาก

ใบหน้าหล่อมาบดจูบกดไ่ว่ได้ร่างให้ร่องครางเหมือนเมื่อคืนเสียจริง

“ก็สาวๆ พวกนั้นไง คนไหนที่มึงสนใจเป็นพิเศษ?” คราวนี้คนถามขยายความให้
กระจ่าง ขุนดอนมียกคิ้ว

นิดหนึ่งก่อนจะกลับมาหน้าหนึ่งเหมือนเดิม แล้วตอบกลับมาสั้นๆว่า

“ไม่มีครับ” ขุนทัพถึงกับหันไปมองใบหน้าด้านข้างที่ไม่ว่าจะมองมุมไหนเลือกหล่อไม่
มีที่ติ

แล้วพูดขึ้นมาอีกว่า

“มึงโกหกไม่มีเห็นไรกูเห็นมึงคุยอย่างมีความสุขยิ้มไม่หุบเลือกตอบไม่มี ร้อยวันพันปีมึง
เคยยิ้มให้ใคร

ที่ไหน” ขุนทัพไม่ยอมเชื่อในคำตอบของขุนดอน แยังกลับตามความคิดของตนไป ขุนดอนเลยหัน
กลับมาจ้องตาขุนทัพหนึ่ง

ก่อนจะเผยรอยยิ้มอย่างหล่อส่งให้คนตรงหน้าเล่นเอาขุนทัพอึ้งตาค้าง หน้าแดงหูแดงไปเลย
ทันที ไม่คิดว่าขุนดอนจะหันมายิ้ม

ให้दनกะทันหันอย่างนี้

“ผมก็ยิ้มให้คุณได้ ไม่ได้แปลว่าผมเล็งคุณนี่ครับ” แต่คำพูดตามหลังนี้สิ ทำเอาใบหน้า
ที่กำลังเห่อแดง

เจื่อนไปทันตาก่อนจะขมึงทั้งจนเกือบจะกลายเป็นเขียวด้วยความโมโหเมื่อถูกสุดหล่อซึ่งกำลังขับ
รถย้อนเข้าให้

“ไอ้ดอนอย่ายั่วกูโกรธ จำไว้ด้วยกูไม่อนุญาตให้มึงไปยุ่งสิ่งกับใคร” แล้วคำสั่งแบบ
เด็กๆ ก็หลุดออกจาก

ปากเจ้าตัวโดยที่คนพูดไม่สนใจด้วยว่าคนฟังจะคิดยังไง ขุนดอนถึงกับเลิกคิ้วขึ้นมาอีกครั้ง ก่อนจะ
ยิ้มถามกลับไปว่า

“ถ้าผมจะคบกับใคร มันก็เป็นสิทธิของผม” เป็นครั้งแรกที่น้ำเสียงของขุนดอนทุ้มหนัก ไม่มีแววล้อเล่นใน

คำพูดเลยแม้แต่น้อย ขุนทัพสะอึกไปชั่วครู่ก่อนจะเสียงแข็งเข้าไปว่า

“ไม่ได้ มึงเป็นของกูห้ามมองใครอีกนอกจากกู” คำสั่งอย่างคนเอาแต่ใจของขุนทัพทำเอาคนขับรถ

หน้าึง ถึงกับหักพวงมาลัยเลี้ยวเข้าชิดขอบทางทันใดก่อนจะหันมาจ้องตาคนพูดแล้วเอ่ยออกมาว่า

“ผมเป็นของคุณเมื่อไหร่ ผมไปตกลงกับคุณตอนไหน ที่ผ่านมาเพราะคุณอาศัยความได้เปรียบบีบบังคับผม

เองต่างหาก ขุนทัพฟังผมนะผมเป็นผู้ชายเหมือนกับคุณ ที่ยอมคุณเพราะไม่มีทางเลือกสำหรับผม ถึงเวลาผมก็ต้องการมี

ครอบครัวเช่นกัน คุณเองก็เหมือนกันความรู้สึกตอนนี้แค่นี้ก็สนุกพอคุณเล่นจนเบื่อคงเลิกสนใจผมเอง เพราะฉะนั้นระหว่างเรา

มันเป็นแค่เรื่องที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป คุณจะให้ผมเป็นฝ่ายรองรับอารมณ์ของคุณไปตลอดไม่ได้” ขุนดอนพูดเสียงเรียบแต่

หนักแน่น ขุนทัพก็ไม่ยอมแพ้แย้งกลับทันทีว่า

“กูไม่คิดจะเล่น มึงเองต่างหากที่ต้องการแบบนี้ กูให้โอกาสมึงคบกับกูแล้ว เลิกเล่นตัวเองนี่หว่า?”

ท่าทางยียวนกวนโมโหไม่มีผลต่อหนุ่มหล่อหน้าึงแม้แต่น้อย ตรงข้ามขุนดอนกลับมองเห็นแววตาของเด็กน้อยที่ต้องการ

เอาชนะและต้องการเหนือตนให้ได้ก็เท่านั้น

“คุณเป็นแฟนผมไม่ได้หรอกคุณทัพ ต่อให้ผมยอมคบกับคุณจริงเราก็คงไปด้วยกันไม่ได้ในเมื่อคุณเป็นแบบนี้”

ขุนดอนทิ้งท้ายไว้ก่อนจะหันกลับไปเข้าเกียร์เพื่อออกรถ แต่ขุนทัพไม่ยอมมือหนายึดจับมือของขุนดอนไว้ พร้อมกับพูดสวน

ขึ้นมาว่า

“ทำไมวะ? คนอย่างกูมันเป็นอย่างนี้ มีแต่คนเค้ายากได้กูเป็นแฟนทั้งนั้น มึงอย่ามาทำเป็นหยิ่งนะไอ้ดอน

หมาตัวไหนนอนตรงให้กูกระแทกไม่รู้ก็จริง ยังมีหน้ามาจองหงอนใส่กูอีกสัດ” คำพูดที่แสงงหูหลุดออกมาแล้วคำเล่า

แต่ขุนดอนยังคงนิ่ง ไม่มีสีหน้าแสดงอาการใดๆ เลยแม้แต่บ่อย ก่อนปากสวยได้รูปจะเอ่ยมาโดยไม่หันมองคนฟังสักนิด

“ถ้าคุณอยากให้ผมเป็นแฟนคุณจริง คุณยอมให้ผมทำกับคุณแบบที่คุณทำกับผมหรือเปล่าละ ผมอาจจะ

พิจารณาก็ได้ ผมไม่เถียงที่คุณมีคนรอเข้าคิวไม่น้อย แต่นั่นไม่ใช่ผม ผู้ชายทุกคนใช้จะยอมให้ใครกดได้เสมอไป” ขุนดอน

พูดจบ จับมือขุนทัพออกจากมือตนช้าๆ ก่อนจะเข้าเกียร์ออกรถมุ่งตรงไปยังจุดหมายทันที ทิ้งให้ขุนทัพอ้าปากค้างกับข้อเสนอ

ใหม่ที่สุดหล่อคนขับบอกมาให้ตนฟัง ด้วยความรู้สึกกลืนไม่เข้าคายไม่ออกอยู่ลำพังต่อไป????

Part 7

รู้ใจตนเอง

.
. .
. .
. .

ขุนดอนขับรถหน้าหนึ่ง ไม่แม้แต่จะชำเลื่องมองขุนทัพสักนิด ในขณะที่ขุนทัพเองก็นั่งหน้านี้ว้าวหมด

ในหัวดีกันวันไปหมดเพราะประโยคทั้งทวนของขุนตอนทีบอกไว้หากยอมให้เป็นฝ่ายกระทำบ้างก็จะพิจารณาคบกับขุนทัพบ

ในฐานะคนรัก เจื่อนไข่นี้เล่นเอาบรรยากาศการเดินทางไปทานมื้อกลางวันซึ่งคนคิดแผนเซอร์ไพรส์ถึงกับอึ้งไปตลอดทาง

เป็นไปพูดไม่ออกไปเลยทีเดียว

ในที่สุทธยุโรปคันทรุกีเข้าที่จอดของร้านอาหารชื่อดังย่านรัชโยธิน โดยสารถีน่านึงดุจเจ้าชายหิมะหลังดับเครื่อง

แล้วก็ไม่ยอมขยับอวัยวะร่างกายส่วนใดที่แสดงทีทำว่าจะลงจากรถ จนขุนทัพบจำต้องหันไปมองแล้วเอ่ยถามขึ้นว่า

“ทำไมไม่ลงหิม?” คำถามของขุนทัพบ ส่งผลให้ขุนตอนต้องหันมามองหน้าคนพูด ก่อนจะเอ่ยกลับไปว่า

“ผมรออยู่ในรถดีกว่า เชิญคุณทัพบเถาะครับ” ที่ขุนตอนตอบกลับไป เพราะมาจากความเข้าใจส่วนตัวซึ่งคิดว่าขุนทัพบ

คงมีนัดกับสาวคนใดคนหนึ่งเหมือนเคยและตนก็มักจะรอด้านนอกประจำ ไม่เห็นความจำเป็นที่ขุนทัพบจะต้องถามเลยด้วยซ้ำ

“มึงจะรอทำไม ในเมื่อกูพามึงมากินกับกู” ขุนทัพบพูดด้วยน้ำเสียงห้วนสั้นให้รู้ว่าตอนนี้เริ่มจะไม่พอใจขุนตอนขึ้นมาแล้ว

“คุณพามาหมากิน” ขุนตอนย้ำให้แน่ใจ

“เออติ กูจองโต๊ะไว้แล้วขอร่อยอย่าลีลาทำมาก” พูดจบ แอบหูแดงก่อนจะเปิดประตูก้าวลงจากรถไปทันที

ขุนตอนจากเดิมสีหน้านิ่งเรียบไม่แสดงความรู้สึกให้คาดเดาถึงกับอดยิ้มมุมปากไม่ได้ นึกขึ้นท่าทางเอาแต่ใจของขุนทัพบ

ที่ทำอะไรไม่บอกกันก่อน แล้วตนจะไปรู้ได้ยังไงว่าตั้งใจพามาทานด้วย เพราะตลอดสิบปีที่ผ่านมา ขุนทัพไม่เคยใส่ใจตนสักนิด

กลับนึกทำอะไรแบบนี้ก็อดรู้สึกดีไม่ได้ จึงตัดสินใจก้าวลงจากรถในที่สุด ส่วนคนร่างใหญ่หนาล่ำ ยังคงยืนหน้าแดงหูแดง

พอเห็นขุนดอนโผล่หัวออกมารีบก้มหน้าเดินนำเข้าไปในร้านทันที อาการเขินหรืออายก็ยากจะคาดเดาได้ ทำเอาขุนดอน

ส่ายหน้าซ้ำๆ อย่างนึกขำแถมเอ็นดูร้อยวันพันปีไม่ค่อยได้เห็นหนุ่มโขงร่างใหญ่ปานดีจะวางสีหน้าท่าทาง

คล้ายขาดความมั่นใจแบบนี้

ทั้งคู่มานั่งยังโต๊ะที่ขุนทัพจองไว้บรรยากาศเป็นส่วนตัวมาก หลังจากสั่งอาหารซึ่งเจ้าภาพรวบรวมตัดสินใจเองเสร็จสรรพ

โดยไม่ถามความเห็นขุนดอนซักนิด แต่ก็ทำให้ขุนดอนอดอมยิ้มอีกไม่ได้เมื่อเห็นรายการอาหารที่ขุนทัพส่งไปนั้นล้วนเป็นของ

โปรดของตนทั้งสิ้น เพิ่งรู้ว่าขุนทัพรู้ด้วยว่าตนชอบหรือไม่ชอบทานอะไรน่าแปลกใจไม่น้อย หลังจากบริการเดินกลับออกไปแล้ว

ปล่อยให้ทั้งคู่อยู่กับลำพังกลายเป็นต่างคนต่างมองกันนิ่งไม่มีใครเอ่ยปากพูดไรออกมา กระทั่งขุนดอนยอมพูดขึ้นมาก่อน

เพราะทนสบตากับสายตาคมวาวของขุนทัพที่มองตนไม่กระพริบโดยไม่พูดไม่จาต่ออีกไม่ไหว

"ขอบคุณครับ สำหรับอาหารมื้อนี้" คำขอบคุณของขุนดอน สามารถทำให้ขุนทัพเผยรอยยิ้มกว้างขึ้นมาทันที

ก่อนจะเอ่ยกลับมว่า

"เปลี่ยนจากคำขอบคุณ มึงมาเป็นแฟนกูเถอะ" คำพูดตรงๆ ที่ขุนทัพบอกมาโดยสายตาไม่มีแวล้อเล่นสักนิด

ถึงกับทำเอาขนดอนหน้าร้อนได้เหมือนกัน ต่อให้หน้านี้สมฉายาเจ้าชายหิมะฤๅษีไรใจก็เถอะ เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้

ก็ต้องมีความรู้สึกเป็นธรรมดา แทนที่ขนดอนจะตอบไปกลับอาศัยการเงยบไม่พูดซะดีกว่า

“ตอนนี้จะใจแข็งไปทำไม ถ้ากูไม่เข้าข้างตัวเองเกินไปมึงต้องรักกูบ้างแหละจริงเปล่า ไม่งั้นมึงจะยอมกูขนาดนี้หรือวะ?”

ขุนทัพยังไม่ถอย อาศัยเวลาที่มีค่าลุกคืบอย่างต่อเนื่อง จนขนดอนเริ่มจะหน้าขึ้นสีถึงกับตัดสินใจจ้องสบตาตอบขุนทัพอีกครั้ง

แล้วพูดขึ้นว่า

“คุณทัพไม่ได้เข้าข้างตัวเองหรือครับ ผมยอมรับคุณคือชายหนุ่มที่ผู้หญิงใฝ่ฝันได้มาเป็นแฟน แต่ผมไม่ใช่ผู้หญิง

ที่ผมยอมเพราะมันเป็นภาวะจำยอม ขอผมถามคุณหน่อยถ้าผมไม่ยอมแล้วคุณจะยอมเลิกเราไหมละครับ?” คำพูดของขนดอน

ทำเอาขุนทัพซึ่งกำลังอารมณ์ดีถึงกับหน้าซีดไปทันตาทีเดียว ไม่มีคำพูดโต้กลับมา นอกจากเจ้าตัวใช้วิธีเบือนสายตาเหมองไป

ยังต้นไม้ตกแต่งในร้านและจมอยู่ในภวังค์ความคิดของตนเองแทนเสีย ปล่อยให้สายตากมเข้มของขนดอนจ้องใบหน้าด้านข้าง

ของขุนทัพหนึ่ง โดยไม่มีใครพูดอะไรกันอีก

กระทั่งอาหารมาเสิร์ฟต่างคนต่างทานกันเงียบๆ เหมือนแต่ละคนอยู่ในโลกส่วนตัวของใครของมัน บรรยากาศยังกับไม่

ได้มาด้วยกันซะอย่างงั้น ก่อนขนดอนจะเป็นฝ่ายรวบข้อและขอตัวไปเข้าห้องน้ำ ซึ่งขุนทัพก็พยักหน้ารับรู้โดยไม่พูดไม่จา

กระทั่งร่างสูงสง่าสมส่วนของขนดอนลับตาขุนทัพจึงค่อยรวบข้อนยกน้ำขึ้นจิบไม่ได้รับรู้ถึงรสชาติอาหารเลยด้วยซ้ำ นั่งทานไป

จันทาได้นึกอยากรู้สึกนิมิตมันดีอย่างบอกไม่ถูก นอกจากความดีในอกโดยไม่สามารถกำจัดความรู้สึกนี้ออกไปได้

ความรู้สึกแบบนี้ทำให้ขุนทัพต้องนั่งทบทวนถึงสาเหตุว่าเกิดจากอะไร กระทั่งเริ่มเข้าใจถึงเหตุผลว่าตนได้รักขุนดอน

เข้าใจอย่างจิงแบบไม่ต้องหาคำอธิบายอีก เพราะที่ผ่านมาขุนดอนเพียงคนเดียวเท่านั้นที่อยู่ในสายตาตนเองมาตลอด

ไม่ว่าขุนดอนจะทำอะไรที่ไหน จะเดินจะนั่งจะยืนจะหัวเราะทุกกิริยาซึ่มซบอยู่ในความรู้สึกของตนตลอดมา ที่ตนปฏิบัติ

ตรงกันข้ามกับความรู้สึกแสดงความร้ายกาจทั้งวาจาและท่าทางเข้าใส่ โดยใช้ข้อผิดพลาดในวัยเด็กมาเป็นประเด็นที่แท้เพราะ

ตนกำลังสร้างกำแพงไม่ให้เกิดความรู้สึกดีกับขุนดอนนั่นเอง แต่สุดท้ายแล้วก็หนีไม่พ้นหัวใจตัวเอง ขุนทัพกลัวพูดได้เต็มปาก

ว่าการร่วมรักกับเพศเดียวกันยกเว้นขุนดอนแล้วคงไม่สามารถทำกลับผู้ชายคนไหนได้แน่นอน สองครั้งที่ผ่านมาพิสูจน์ได้แล้วว่า

ตนต้องการขุนดอนมากแค่ไหน ความรู้สึกส่วนนี้มันถูกกดไว้ในกันบังของจิตสำนึก

ย้อนไปถึงวันที่ตนต่อขุนดอนเพราะเห็นปิ่นแก้วกับขุนดอนในวันนั้น ไม่ใช่ไม่รู้ว่าเป็นแก้วเป็นคนเข้าหาขุนดอนเอง

แต่ที่โกรธจนโมโหลงมือทำไปเพราะความหึงเพียงคำเดียว ตนหึงขุนดอนที่ให้ความใกล้ชิดถึงเนื้อถึงตัวกับคนอื่นไม่ได้หึง

ปิ่นแก้ว สำหรับผู้หญิงทุกคนที่ผ่านเข้ามาที่แค่คุ้นเคย แต่ขุนดอนคือคนที่ขุนทัพทนไม่ได้ถ้าจะเห็นใกล้ชิดกับใครให้รอยยิ้มกับใคร

หรือให้ความสนิทสนมกับใครเป็นพิเศษมากกว่าตนนั่นเอง คงต้องยอมรับว่าตนรักขุนดอนไม่ใช่รักในแบบน้องชายรักพี่ชายหรือ

รักแบบเพื่อน แต่เป็นรักแบบคนรัก

ขุนทัพหลุดจากภวังค์ความคิด ก็ให้นึกห้วงขุนดอนขึ้นมาเพราะเห็นว่าไปห้องน้ำตั้งนานแล้วยัง

ไม่กลับมาเสียที

จึงตัดสินใจลุกตามไปดูยังห้องน้ำ พอมาถึงก็เดินสำรวจแต่ไม่พบขุนดอน ตัดสินใจเดินกลับมาที่โต๊ะยังไม่เห็นแม้แต่เงา

ของขุนดอนอีก หยิบโทรศัพท์โทรตามปลายสายว่างแต่ขุนดอนไม่รับสายรู้สึกร้อนรุ่มใจขึ้นมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ ตัดสินใจ

ควักแบงก์พันวางทิ้งไว้ที่โต๊ะห้าพัน ทั้งที่ราคาอาหารประเมินแล้วไม่น่าเกินสามพันด้วยซ้ำ ขุนทัพไม่ได้สนใจก่อนจะเร่งก้าวแถม

วิ่งเพื่อตรงไปยังที่จอดรถซึ่งอยู่ด้านหลังของร้าน พอไปถึงภาพที่เห็นขุนดอนกำลังถูกชายฉกรรจ์ไม่ต่ำกว่าสิบคนรุมล้อม

ในขณะที่บริเวณห้องด้านขวามีเลือดไหลเประเป็นเลือนนักศึกษาสีขาวจวนแดงฉานไปหมด หน้าตาหล่อเหลาซีดเผือด

นี่คือสาเหตุทำไมขุนดอนไม่รับโทรศัพท์ พอเห็นเช่นนั้น ไม่รอช้าร่างสูงใหญ่ปานตึกคว่ำกระถางตบฝ่ามือไล่มือได้

ตรงดิ่งเข้าไปหวิดใส่พวกที่รุมขุนดอนจนวงแตก เลือดชาดกันเลยเพราะกระถางดินหนักกว่าร้อยโลปะทะร่างกายพวกมัน

ทนได้ก็ไม่ใช่คนแล้ว

“ปึก! พลัว! บับ! ดอนไม่ต้องกลัว กูมาแล้ว” ขุนทัพฟาดกระถางตบฝ่าใส่คนร้ายจนกระถางแตกกระจายเรียกเลือด

จากพวกมันจนไม่เหลือสภาพ มือหนายังไม่ยอมปล่อยลำต้นฝ่าแม้ว่ากระถางดินได้แตกละเอียดไปแล้ว ยังอาศัยลำฝ่าเข้าทำ

ร้ายพวกมันพร้อมประเคนแข้งหนาเข้าใส่อย่างไม่ยั้ง ส่งผลให้กลุ่มพวกมันบ้างสลับหมือดบ้างนอนหงิกออนาถไม่เป็นท่า

กระทั่งบังเอิญสายตาคมวาวเอาเรื่องดันชำเลื่องเห็นหนึ่งในคนร้ายถือมีดเปื้อนเลือดอยู่ในมือ ไม่ต้องรอพิจารณาอะไรกันอีก

ร่างสูงใหญ่อย่างสามชุกเข้าหาฟาดต้นฝ่าเข้าใส่มือไอ้ชั่วจนมีดหล่น ก่อนจะตามด้วยทั้งอัดทั้งเตะทั้ง

กระทืบจนมันสลบจมกอง

เลือดใบหน้ายับเลือดอาบเพราะรองเท้าพื้นหนาของขุนทัพที่กระทืบอย่างไม่ยอมแรงจัดหนักไป
เต็มๆ

“มึงทำแฟนกูไอ้สัด ออย่าอยู่เลยไอ้เหี้ย ดับ! ดับ! พล็อก! โอ้ยๆอีก!” ขุนทัพรวใส่ไอ้คนที่ใช้
มีดแทงขุนตอนจน

มันไม่มีเสียงร้องนิ่งไปเลยไม่ตายก็สลบ ก่อนจะทิ้งลำต้นไฟ แล้วพุ่งเข้าไปประคองขุนตอนที่มือ
ยังคงกุมท้องห้ามเลือดซึ่งซึม

ออกมาไม่หยุด ทำเอาหน้าซีดเผือดเหงื่อเม็ดโป้งๆ ผุดเต็มขมับขาว

“ตอนเป็นใจบ้าง อดทนไว้ะกูจะพามึงไปหาหมอเดี๋ยวนี้เลย” พุดจบพยุขุนตอนแกมอุ้มแนบ
ร่างใหญ่โดยคนเจ็บ

ไม่พูดตอบสักคำ แกมยังยอมทำตามอย่างว่าง่ายพร้อมกับใช้มืออีกข้างล้วงกุญแจรถส่งคืนให้ขุนทัพ
เจ้าตัวรับกุสิจุจจัดการ

เปิดรถวางขุนตอนลงตรงเบาะนั่งไม่ลืมปรับเอนนอนให้ด้วย ก่อนจะปิดประตูแล้วขึ้นประจำตำแหน่ง
คนขับพาร่างข้างๆ ดิ่งตรงไป

ยังโรงพยาบาลทันที

ขุนทัพสามารถควบคุมสติได้เป็นอย่างดี ขับรถพาขุนตอนส่งห้องฉุกเฉินได้อย่าง
ปลอดภัย ขณะที่รอกหมอกำลังรักษา

ขุนตอนอยู่นั้น ก็จัดการโทรบอกทนายประจำตระกูลให้ช่วยจัดการกับกลุ่มคนร้ายที่นอนสลบที่
ร้านอาหารให้เรียบร้อยด้วย

พนันได้เลยว่าคงเป็นใครไม่ได้นอกจากพวกสมุนของไอ้พิชิต เพราะขุนทัพมั่นใจว่าทั้งตนและขุน
ตอนไม่เคยมีศัตรูที่ไหน

ไม่เคยมีเรื่องชกต่อยกับใครนอกจากมันคนเดียวเท่านั้น ถึงแม้ตัวไอ้พิชิตจะไม่ออกหน้าให้เห็นแต่
คงสั่งสมุนของมันสะกดรอย

ตามพวกตนเพื่อแก้แค้นคืน มันคงแค้นขุนตอนมากกว่าเพราะขุนตอนคือคนที่อัดมันสลบคาห้องพัก

ริสอร์ท แต่ตนไม่เข้าใจว่า

ทำไมขุนดอนถึงมาโดนมันรุมที่รถได้ทั้งที่ขอตัวไปเข้าห้องน้ำ เรื่องนี้คงต้องรอเจ้าตัวพินขึ้นมานั่นแหละถึงจะรู้ความเป็นมาของ

เรื่องราวได้ ระหว่างนี้ขุนทัพจัดการโทรบอกให้นิคมคนขับรถ จัดเสื้อผ้ามารับตนเปลี่ยนเพราะขุนทัพจะอยู่เฝ้าไข้ขุนดอนเอง

หลังจากที่รู้ว่าขุนดอนพ้นขีดอันตรายแล้วไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงแผลที่โดนแทงไม่ถูกจุดสำคัญ เพียงแต่คนเจ็บเสียเลือดมากต้อง

นอนโรงพยาบาลหนึ่งคืนเพื่อเติมเลือดด้วย โดยหมอได้ให้ยานอนหลับกับคนป่วยจึงหลับลึกโดยไม่รู้สึกตัว ขุนทัพสั่งห้องพิเศษ

ระดับวีไอพีให้ขุนดอนพร้อมกับโทรบอกนายท่านขุนพรหมและคุณหญิงแม่แล้วเรียบร้อย ทั้งคู่ตกใจไม่น้อยแต่เมื่อขุนทัพยืนยัน

ว่าตนสามารถดูแลขุนดอนได้โดยยืนยันหนักแน่นไม่ให้นางทั้งสองเป็นกังวล เพราะยังติดประชุมงานสำคัญอีกไม่สามารถกลับ

มาตอนนี้ได้ ท่านก็เบาใจจนพานอดดีใจไม่ได้ที่พวกท่านไม่ขัดขวางเรื่องที่ตนจะให้ขุนดอนเป็นแฟน พ่อกับแม่ตามใจเพียงแต่

ห้ามไม่ให้ใช้วิธีบังคับฝืนใจเด็ดขาด ทุกอย่างต้องเกิดขึ้นจากความยินยอมของทั้งสองฝ่าย มาถึงวินาทีนี้ขุนทัพตัดสินใจแล้วว่า

จะเอาชนะใจของขุนดอนให้ได้ ต้องสามารถทำให้ขุนดอนรักและยอมรับตนเป็นแฟนในที่สุดลองดูสิ เมื่อคิดได้ดังนั้นรอยยิ้ม

หล่อก็ผุดขึ้นมุมปากหน้าได้รูปสวยของหนุ่มหน้าเข้ม ในขณะที่สายตาอบอุ่นจ้องใบหน้าหล่อเหลาปานรูปสลักที่หลับสนิทบน

เตียงคนป่วย ก่อนจะอดใจไม่ไหวค่อยๆ โน้มศีรษะลงไปประทับจูบบนหน้าผากเนียนเบาๆ แล้วกระซิบข้างหูคนหลับว่า

“ดอน กูรักมึง” ไม่ลืมกดจมูกลงบนแก้มขาวที่มีเคราเขียวขึ้นจางๆ สุดเอากลิ่นหอมของแก้มขาวเข้าเต็มปอด ร่างกาย

นี่ใบหน้าหล่อนี้ตนครอบครองเป็นเจ้าของแล้ว จะไม่ยอมปล่อยให้หลุดมือไปเป็นอันขาด ไม่ว่าใคร
หน้าไหนก็ไม่มีทางมาแย่ง

ขุนดอนไปจากตนได้นอกเสียจากรอดตายไปก่อนเหอะ ขุนทัพตั้งปณิธานไว้ในใจมั่น ในขณะที่
สายตาอ่อนโยนฉายแววความ

รักอยู่เต็มเปี่ยมไม่ละจากใบหน้าหล่อของคนป่วยที่หลับไม่รู้เรื่อง ขุนดอนจะรู้ไหมนะว่าเจ้านายร่าง
ใหญ่นิสัยเด็กคิดยังงี้กับตน

แต่ถึงแม้จะรู้แล้วยังไงเล่าขุนดอนพร้อมหรือที่จะรับขุนทัพเป็นแฟน นั่นต้องขึ้นอยู่กับขุนดอนแล้ว
ว่าจะเลือกทางเดินอย่างไร

Part 8

นักล่าหัวใจ?

.
. .
.

“โอ้ย! อืม” เสียงครางของขุนดอน ทำให้ขุนทัพที่หลับปุ๋ยอยู่ข้างเตียงผลุนผลันตื่นขึ้นอย่าง
เร็ว รีบเข้าไปถามอาการ

คนป่วยเร็วปรือจนแลดูลูกกร้อกรนไปเลย

“ตอนๆ เป็นไงมั้งหิม เจ็บตรงไหนบอกกูดิ?” ขุนดอนนี้ว่าหน้าเม้มปากแน่นคงจะปวดแผลไม่น้อย
เพราะยาน่าจะหมด

ฤทธิ์แล้วถึงได้รู้สึกตัวตื่น ก่อนตาคนสวยจะจ้องหน้าขุนทัพหนึ่งที่เห็นเจ้านายหน้าตาตื่นออกอาการ
เป็นห่วงชะงักตัวเองเป็น

คนเจ็บเสียเอง

“อืมปวดแผลครับ แต่พอทนได้” ขุนดอนไม่อยากให้ขุนทัพวิตกกังวลไป รีบบอกไปแม้จะ
ยังปวดไม่น้อยแต่ก็บอก

ว่ายังพอทนได้เพื่อตัดความกังวลของขุนทัพแทน

“เธอจันมึงรอแป๊บนะ เดี่ยวหมอกี่มา” พุดจบกดกริ่งบนหัวเตียงเรียกพยาบาลทันที ระหว่างรอก็ถามถึงอาการขุนทัพ

ยังกะตนเป็นหมอมাত্রอาการเสียเองซะงั้น

“แล้วนอกจากปวดแผลแล้ว มึงเจ็บตรงไหนอีก หายใจสะดวกไหมหืม?” ท่าทางของขุนทัพที่แสดงออกถึงการกระทำ

และคำพูด ทำเอาคนป่วยที่กำลังหน้านิ่วคิ้วขมวดทนเจ็บต้องหน้าแดงก่ำ สาเหตุเพราะคนป่วยอยากหัวเราะคนทำหน้าที่

ยังกับหมอสอบถามอาการตนด้วยความเป็นห่วง แต่ก็กลั้นเอาไว้เพราะกลัวหลุดหัวเราะมาแล้วจะยิ่งทำให้ปวดแผลเข้าไปใหญ่

ใบหน้าเลยแดงก่ำอย่างเห็น

“แ่แล้วมึง ไข้ขึ้นกะทันหันซะแล้วกว่า หน้ามึงแดงฉิบหาย” กลับหันเข้าไใหญ่เมื่อขุนทัพสรุปเอาเองเสร็จสรรพ

กุสีกุจพุงเข้าห้องน้ำจัดการเปิดน้ำใสอ่างที่เค้าเตรียมไว้สำหรับเช็ดตัวคนป่วย เปิดน้ำเย็นผสมน้ำอุ่นนำผ้าขนหนูลงแช่

ยกออกมา จังหวะพยาบาลเปิดประตูเข้ามาพอดี

“สวัสดีคะ คนไข้รู้สึกตัวแล้วคงจะปวดแผลใช่ไหมห๊ะ?” พยาบาลยิ้มหวานให้กับขุนดอน ทำเอาขุนทัพหน้าหดเหี่ยว

สองนี้รู้สึกขัดใจกับท่าทีหนักระรืนของพยาบาลสาวอย่างไม่ทราบสาเหตุ รีบเข้าไปประชิดติดเตียงแล้วแย้งตอบ

ยังกะเค้าถามตนใจจัน

“เพิ่งรู้สึกตัวครับ ปวดแผลมากรบกวนขอยาระงับปวดให้ด้วยครับแล้วก็ยาแก้ไ้ด้วยนะคิดว่าไข้ขึ้นครับ” รายงานทั้ง

ในส่วนของคนป่วยและสั่งจัดยาอยู่กับตนเป็นหมอซะเอง ทำเอาพยาบาลสาวถึงกับอดยิ้มขำต่อท่าทีของขุนทัพไม่ได้ นึกชมอยู่

ในใจว่าทั้งคนไข้และคนเฝ้าไข้ช่างหล่อลากไส้กันทั้งคู่ นับครั้งได้ที่จะเจอผู้ชายหล่อไว้ที่ต้อย่างสองคนนี้

“ยาแก้ปวดพอจัดให้ได้ค่ะ คุณหมอบอกไว้แล้วว่าคนไข้รู้สึกตัวคงปวดแผลแน่ ส่วนยาลดไข้คงต้องรอหมอสั่ง

ก่อนนะคะ แต่ยังไม่เดี๋ยวดิฉันขอวัดไข้ให้แน่ใจอีกทีหากมีไข้จริงจะเรียนคุณหมอรอบให้หมอสั่งยาให้ค่ะ” ขุนทัพได้แต่

พยักหน้ารับ สายตามาววของขุนทัพ ทำให้พยาบาลสาวถึงกับหน้าแดงไปด้วยคนอะไรขนาดทำหน้าดุยังหล่อได้อีก

ตรงข้ามกับขุนทัพที่รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาทันทีเมื่อเห็นพยาบาลกำลังจะปลดกระดุมเสื้อของขุนดอนเพื่อนาปรอทวัดไข้สอเดเห็น

ไว้ได้จักกะแร้ จนต้องพูดดักขึ้นก่อนว่า

“เห็นไว้ได้ชอกคอแทนไม่ได้หรือครับ จะได้ไม่ยุ่งยากปลดกระดุมออกให้เสียเวลาด้วย” พยาบาลจำต้องหันมามอง

หน้าขุนทัพอย่างงงๆ ก่อนจะตอบกลับมาว่า

“ก็ได้เหมือนกันค่ะ คงต้องรบกวนคุณดูไว้ด้วยนะคะ กลัวผู้ป่วยขยับแล้วปรอทจะหลุดตก” จากนั้นจึงหยุดการแก้ไข

ที่ผูกปมบนเสื้อของขุนดอนทำการผูกกลับคืนให้เหมือนเดิม ออกราวๆ นั้นแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อนุ่ม จึงไม่ทันได้เผยออกมา

ให้เห็น เสร็จเรียบร้อยพยาบาลก็เห็นปรอทสอดไว้ได้ชอกคอของขุนดอนแทน ปล่อยให้คนป่วยที่นอนทำหน้านั่งจ้องมองการ

กระทำและการโต้ตอบไปมาของเจ้านายหนุ่มกับพยาบาลสาวอย่างไม่คิดจะพูดอะไรสักคำ หลังจากพยาบาลเดินลับออก

ประตูปะทุไป ขุนทัพรีบวางอาวุธที่มีน้ำอุ่นพร้อมผ้าขนหนูลงยังโต๊ะหัวเตียงก่อนจะเดินไปล็อกประตูห้องเสร็จสรรพ กลับมายืน

ข้างเตียงไม่พูดไม่จาลงมือแก้เชือกผูกปมเสื้อขุนดอนหน้าตาเฉย จนคนถูกกระทำต้องนึ่วหน้าด้วยความสงสัยอดไม่ได้เอ่ยปาก

ถามไปตรงๆ ว่า

“คุณทัพกำลังจะทำอะไรครับ?” คำถามขุนดอนไม่สามารถหยุดมือหนาแข็งแรงที่ปลดเชือกออกที่ละอันๆ พร้อมกับ

ปากหยักได้รูปสวยก็ตอบกลับมาอย่างไม่ไข่เรื่องที่ขุนดอนควรถามเลยขณะนี้

“ก็กำลังจะเช็ดตัวลดไข้ให้มึงไง มึงมีไข้ก็ต้องเช็ดตัวลดไข้สิวะถามแปลก” คำตอบของขุนทัพ ทำเอาขุนดอน

ไม่สามารถป้านหน้านิ่งได้อีกต่อไป ต้องขมวดคิ้วขึ้นทันทีแล้วสวนกลับไ้ว่า

“คุณทัพรู้หรือครับว่าผมมีไข้?” คราวนี้ขุนทัพหยุดมือค้างไว้ มองสบตากับขุนดอน ก่อนตอบหน้าตายว่า

“หน้ามึงแดงขนาดนั้นไม่ใช่เพราะตัวร้อนไขขึ้นแล้วจะอะไรอีกไม่ต้องถึงมือหมอก็พอดูเป็นเหมือนกัน” คราวนี้ขุนดอน

ซี้เกียจจะอธิบายเลยเฉเปลี่ยนคำถามว่า

“แล้วคุณทัพเคยเช็ดตัวให้คนป่วยมาก่อนหรือครับ?” เป็นคำถามพิชิตขุนทัพเลยก็ว่าได้ เหมือนโดนดีแสบหน้าเข้า

อย่างจัง เพราะตั้งแต่เกิดมาตนเคยเช็ดตัวให้ใครชะที่ไหน ตอนป่วยไม่สบายสมัยเด็กๆ ก็ได้ขุนดอนเป็นคนดูแลเช็ดตัวให้

คิดขึ้นมาแล้วกลายเป็นตนกลับเป็นฝ่ายหูแดงหน้าแดงซะเอง ขุนดอนพอดูออกว่าขุนทัพกำลังเขิน

อย่างแรง ที่ตมตามไป

แบบนั้น

“เออ! คิดว่าไม่ยากหรอก มึงยังเคยทำให้กูเลยตอนกูป่วย พอจำได้ละน่าไม่ต้องห่วง นอนเฉยๆ เอะกูทำเอง” พุดจบ

หันไปจัดการปลดเชือกมัดเสื้อคนป่วยของโรงพยาบาลต่อจนหมดก่อนแหวกسابเสื้อออกเผยให้เห็นกล้ามเนื้อตึงแน่นขาวเนียน

ของขุนทัพ จนถึงกับแอบกลืนน้ำลายโดยไม่รู้ตัว รีบเบือนตาหลบหันไปขยำผ้าขนหนูในอ่างน้ำอุ่นบนหัวเตียงแทน ให้รู้สึก

ประหม่าพิกลเมื่อรู้สึกได้ว่าสายตาดูคนมองตามการกระทำของตนไม่วางตา ปกติคนเค้าจะบิตผ้าขนหนูให้หมดเพื่อเช็ดตัว

แต่เพราะขุนทัพไม่เคยหยิบจับทำเรื่องแบบนี้มาก่อน จำผิตจำถูกแต่ก็ไม่กล้าถามจากการบิตเลยกลายเป็นขยำให้น้ำออกจาก

ผ้าขนหนูซึ่งผลลัพธ์มันต่างกันสิ้นเชิง เพราะผ้าขนหนูม้วนน้ำจนชุ่มแปะลงบนอกขาวผ่องของขุนตอนจนคนป่วยถึงกับสะดุ้งวาบ

แอบเกร็งร่างไม่รู้ตัว เพราะผ้าดันแฉะแปะลงบนตัวจากที่อุ่นมันเย็นทันทีจากอากาศภายในห้องที่เปิดแอร์ด้วยทำให้มันเปลี่ยน

สภาพ ถึงกระนั้นขุนตอนก็ยังนอนป็นหน้าหนึ่งจ้องทุกการกระทำของขุนทัพไม่พุดไม่จา เจ้าชายหิมะหน้าหล่อปานรูปสลักรอยากรู้

เหมือนกันว่าขุนทัพจะทำได้ดีแค่ไหนกับงานเช็ดตัวคนป่วย แค่เริ่มต้นก็สอบดกชะแล้ว

มือหนาใหญ่ที่จับบนผ้าฝืนบางค่อยลูบเบาๆ พยายามไม่ลงแรงให้หนักเช็ดไล่ไปตามหน้าท้องแกร่งก่อนจะวกกลับขึ้น

มายังเนินอกที่มีเม็ดทับทิมสีชมพูสวยประดับอยู่สองข้าง เผลอจ้องมองอดกลืนน้ำลายลงคออีกครั้ง พร้อมกับหูเหอหน้าตาแดง

เข้าไปใหญ่ลามไล่ไปถึงคอขาวของเจ้าตัวแล้ว ระหว่างคนป่วยที่ควบคุมตนเองได้กับคนเช็ดตัวซึ่ง

บัดนี้ใจเต้นรัวกระหน้า มือเริ่ม

จะวนอยู่แต่จุดอ่อนไหวนบนยอดดอกเข้าให้ จนคนป่วยทนเจียบต่อไปไม่ไหวเอ่ยปากขึ้นมาว่า

“ผมคิดว่าน้ำไหลลงแผลผมแล้วละ รู้สึกจะไปหมดเสียผมก็ด้วยขุนทัพไม่มิดน้ำทิ้งให้หมดก่อน
นำมาเช็ดบนตัว

ผมนี่ครับ” คำบอกด้วยโทนเสียงเรียบทึมของขุนดอนทำให้เจ้าตัวที่กำลังเพลนกับการลูบเล่นบนผิว
ขาวเนียนถึงกับได้สติรีบเอา

ผ้าออกจากเนินอกคนพูด ทั้งลงในอ่างอย่างรวดเร็วแล้วก็ลูบจุ่มเข้าห้องน้ำหยิบผ้าขนหนูผืนใหม่มา
ซับน้ำให้ขุนดอนมีก้มหน้าจูด

คงทั้งอายุทั้งรู้สึกแหย่ที่หวังดีกลับจะกลายทำให้คนป่วยลำบากเข้าไปใหญ่ จังหวะพยาบาลมาเคาะ
ประตูเพื่อเช็คปรอท ขุนทัพรีบ

ดึงสาบเสื้อของขุนดอนมาปิดเนินอกไว้ก่อนจะดึงผ้าห่มขึ้นคลุมทับอีกรอบแล้วเดินหน้าแดงไปเปิด
ประตูให้พยาบาลคนเดิม

ซึ่งอดชำเลื่องมองหน้าหล่อคมเข้มของหนุ่มร่างใหญ่ล่ำที่แดงก่ำแอบสงสัยว่าเป็นอะไร แต่ก็ไม่ได้
จ้องนานกว่าตรู่รีเข้าไป

ดึงเอาปรอทออกมาเช็คว่าคุณป่วยมีไข้หรือเปล่าสรุปไม่มีไข้ ความร้อนในร่างกายปกติ จึงหันมาบอก
กับคุณหมอก้ามะลว่า

“คนป่วยไม่มีไข้คะ และนี่ยาแก้ปวดเพื่อให้คนป่วยทานกินแล้วจะง่วงนอนนะคะ” พูดพร้อมกับวาง
ถ้วยยาเล็กๆทิ้งไว้ให้

บนหัวเตียงก่อนจะเดินกลับออกไป ใบหน้าเปื้อนยิ้มเมื่อเห็นหน้าหล่อร่าของขุนทัพที่แดงก่ำไม่เลิก

“คะคือ คำบอกว่ามีไข้ไม่มีไข้ ภูเขาใจผิดไปเองแล้วทำไมถึงหน้าแดงจังวะตอนแรก?” ขุนทัพ
ถามให้หายสงสัย

ขุนดอนจ้องตอบขุนทัพนิ่ง ก่อนปากสวยได้รูปขยับเอ่ยกลับมาว่า

“ถ้าฉันตอนนี้ขุนทัพคงเป็นไข้แล้วละครับ เพราะคุณทัพหน้าแดงมากลองเข้าไปส่องกระจกดูสิครับ” คำพูดของขุนดอน

พาเอาคนหน้าแดงยิ่งแดงเข้าไปใหญ่ ทำไมตนจะไม่รู้ว่าหน้าแดงเพราะอะไร เลยหาเรื่องเฉไฉ เปลี่ยนเรื่องคุยขึ้นมาหน้าตายว่า

“อย่าสนใจกูเลย ว่าแต่มียังเข็ดตัวไม่เสร็จเลยนี่ มากูทำให้” พุดจบขยับเข้ามาตลบผ้าห่มที่ติดคลุมเมื่อก็ออก

ก่อนจะแหวกสวาทเสื้อที่ตนดึงขึ้นมาปิดอ้าออกอีกครั้ง ขุนดอนเลยทักท้วงขึ้นว่า

“คุณทัพไม่ต้องเข็ดแล้วครับ ผมไม่มีไข้แล้วคงไม่ต้องลดไข้หรอก ตอนนี้เสื้อผมและถ้าจะกรุณาหาตัวใหม่มาเปลี่ยน

ให้ผมดีกว่า” คำร้องขอของคุณดอน ช่วยสร้างรอยยิ้มกว้างจนดาคมไหวระริกเกิดขึ้นบนใบหน้าหล่อเข้มของขุนทัพทันที

จนขุนดอนเองก็มองตะลึงงันไปเหมือนกัน เพราะไม่เข้าใจว่าที่ตนบอกไปทำไมขุนทัพต้องดีใจถึงปานนั้น ขุนดอนจะไปรู้ได้

อย่างไรว่าร้อยวันพันปีเคยมีสักครั้งที่ไหน ที่เจ้าตัวจะร้องขอให้ขุนทัพทำอะไรให้เหมือนที่พุดไปตะกี้ เพราะมันสำหรับขุนทัพ

กลับเป็นนิมิตหมายอันดีของการเริ่มต้นทางรักที่ได้คาดหวังไว้จึงได้เผยรอยยิ้มสว่างออกมาชะขนาดนั้น

สามวันเต็มๆ กับการดูแลปรนนิบัติของขุนทัพ ที่คอยเอาอกเอาใจเทคนัคนป่วยอย่างใกล้ชิด แม้เจ้าตัวจะห้ามปราม

เช่นไรก็ไม่สามารถทักท้วงคนดูแลได้สักครั้ง รันแม่กระทั่งป้อนข้าวป้อนน้ำทำยังกับขุนดอนขยับร่างกายไม่ได้เสียเลย ทั้งที่

มือไม้ยังเคลื่อนไหวเป็นปกติแต่ขุนทัพก็ไม่สนใจสักนิด ขุนดอนชี้เกียจะห้ามเลยปล่อยเจ้านายทำตามความพอใจอยาก

ปรนนิบัติก็ทำไปผิดบ้างถูกบ้างตามประสาคนชายที่ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยทำเรื่องเหล่านี้เลยแม้แต่

น้อย แต่ขุนดอนก็ไม่ได้นึก

ตำหนิเลยสักนิด เพราะรู้ว่าขุนทัพไม่เคยทำมาก่อน แถมยังอดทั้งกับพฤติกรรมที่ตีสั่งกากลับหลัง
ของเจ้านายจอมเหวี่ยง

อย่างเสียไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นถึงได้กลับตาลปัตรขนาดนี้ แอบมีเฟลอหยิกหนังท้องตัวเองดูว่า
กำลังฝันไปหรือเปล่า แต่ก็รู้สึก

เจ็บยืนยันได้ว่าเป็นเรื่องจริง เลยยังสับสนเข้าไปใหญ่แต่ก็ไม่ได้แสดงอาการสงสัยอะไรออกไป
ยังคงเก็บความรู้สึกไว้ภายใน

ใบหน้าหล่อเหลาร้ายได้อย่างสงบนิ่งเหมือนเคย แต่นั่นคือบุคลิกที่ทำให้ขุนดอนดูน่าหลงใหลยิ่งนัก
สำหรับคนที่ได้ใกล้ชิด

สัมผัส เหมือนหนังสือที่ชวนอ่านและวางไม่ลงเพราะคาดเดาเรื่องราวไม่ได้ นี่จึงกลายเป็นเป้าหมาย
ที่ทำนายสำหรับขุนทัพ

ให้พยายามค้นคว้าเข้าไปใหญ่ ตั้งใจอย่างเต็มที่ว่าตนจะเป็นคนเปิดประตูลับบานหัวใจของขุนดอน
ให้เปิดรับเอาตนเข้าไป

ในนั้นให้ได้

วันที่สี่หลังจากคุณหมอดตรวจแผลและให้พยาบาลทำความสะอาดล้างแผลเรียบร้อยแล้ว ก็พูดกับ
คนป่วยและ

ผู้เฝ้าไข้พิเศษว่า

“วันนี้หมออนุญาตให้กลับไปพักที่บ้านได้เลยครับ เพราะแผลคนป่วยไม่มีอะไรต้องน่าเป็นห่วง
ไม่เกิดการติดเชื้อ

และก็แห้งดีพอสมควรแล้ว รอครบเจ็ดวันค่อยมาพบหมอตามนัดเพื่อตรวจอีกครั้ง ส่วนไหมที่เราใช้
เย็บแผลเป็นไหมละลาย

ผู้ป่วยสามารถล้างแผลได้ตามปกติที่บ้านด้วยตนเองถึงกำหนดจะละลายหายไปเองไม่ต้องมาตัด
ไหม สำหรับญาติรับกวนให้ไป

ติดต่อขอชำระค่าใช้จ่ายพร้อมกับรับยาที่หมอสั่งให้เอากลับไปทานที่บ้านด้วย จากนั้นก็สามารถกลับได้เลยครับ” หมอหนุ่ม

พูดจบ ขุนทัพก็กล่าวขอบคุณหมอจนทั้งหมอและพยาบาลกลับออกไปกันหมดแล้ว จึงหันมาพูดกับขุนดอนว่า

“เดี๋ยวกูโทรบอกนิคมให้เอาเสื้อผ้าของมึงมาให้เปลี่ยนใส่กลับ แล้วกูค่อยไปจัดการค่าใช้จ่ายต่อ มึงอยู่คนเดียวได้นะ?”

คำถามทิ้งท้ายทำยังกับขุนดอนเป็นเด็กดูแลตัวเองไม่ได้ไปซะงั้น ขุนดอนจึงตอบกลับไปว่า

“คุณทัพไม่ต้องห่วงผมหรอกครับ รับกวนคุณทัพเป็นธุระให้ผมด้วย ครึ่งนี้คงต้องลำบากคุณทัพแล้วครับ” ขุนดอนพูด

จากใจจริง กลายเป็นตนกลับมาเป็นภาระให้ขุนทัพซะงั้น ทั้งที่หน้าที่ดูแลเจ้านายตนทำมาตลอดสิบกว่าปีที่ผ่านมา เพิ่งจะมี

ครั้งนี้แหละที่ต้องอาศัยขุนทัพจัดการให้ทุกอย่าง คนฟังถึงกับยิ้มไม่หุบก่อนเดินออกจากห้องไป มีหน้าหันกลับมาบอกอีกว่า

“ถือว่ามึงติดค้างกู ไว้กูจะทวงคืนทั้งต้นทั้งดอกเอง” พูดจบเปิดประตูออกไปอารมณ์ดียิ้มไม่หุบ คนที่เดินผ่านไปมา

ถึงกับหน้าแดงที่เห็นหนุ่มหล่อสงี่ยมให้ทั่วไปหมด นี่ละน่าเค้ถึงว่าอานุภาพความรักเปลี่ยนคนได้ ยิ่งกับมนต์วิเศษ

ขุนดอนกลับมาพักรักษาตัวอยู่ที่คฤหาสน์ของตระกูลเทพพิทักษ์ ภายใต้การดูแลเอาใจใส่อย่างดีเยี่ยมของขุนทัพ

ทั้งลงมือสั่งการเรื่องอาหารกาขับแม่บ้านคนรับใช้ให้ดูแลปรนนิบัติขุนดอนด้วยตนเองอย่างจริงจัง จนลูกน้องถึงกับหยิบนกขึ้นมา

พูดเป็นท้อปฮิตว่านายน้อยของคฤหาสน์กลับจากโรงพยาบาลครั้งนี้เทคแคร์ดูแลเอาใจใส่ขุนดอนเป็นพิเศษจนออกนอกหน้า

แต่ไม่มีใครคิดอคติกันเลยสักคนเพราะทุกคนต่างรักและเอ็นดูขุนดอนเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ต่างรอวันที่ขุนทัพจะดีตอบขุนดอน

มาโดยตลอด พอวันนี้มาถึงทุกคนจึงหน้าขึ้นพลอยรู้สึกยินดีไปด้วย ทว่ารู้ไม่ว่าที่คิดกันไว้มากกว่าที่พวกเค้าจะรู้ว่านายน้อยของ

เทพพิทักษ์หลงรักขุนทัพก็รีบเข้าไปหมดหัวใจ คงไม่มีโอกาสถอนตัวกลับได้แล้ว เพราะเรื่องของหัวใจมันพูดกันยาก

ส่วนคนที่ได้รับการดูแล แรกๆ ก็คิดจนหัวหมุนว่าขุนทัพเป็นอะไร พอหลังๆ ชักเริ่มเข้าใจแล้วว่าทั้งหมด

ที่ตนได้รับการดูแลเอาใจใส่ห่วงใยเป็นพิเศษนั้น สาเหตุมาจากอะไรดูได้ไม่ยากเมื่อเจ้านายเล่นขยับส่งสายดาบวิบวับให้ตนตลอด

เวลาเมื่ออยู่กันตามลำพัง ขุนดอนแกล้งตีมันไม่รู้ไม่ชี้หน้านิ่งได้คงเส้นคงวา ในขณะที่ในหัวตีกันวุ่นวายไปหมดเพราะไม่รู้จะนึก

หาทางแก้ไขยังไงแล้ว ยิ่งได้ใกล้ชิดและเห็นมม่นารักของขุนทัพฤๅใจก็อดหวนไหวไม่ได้เช่นกัน แม้จะยังคงแสดงสีหน้า

ท่าทางได้เป็นปกติ แต่ก็ต้องยอมรับว่าใจตนเต้นรัวกระหน่ำยามที่ขุนทัพเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้ แอบมีลวนลามตอดเล็กตอดน้อย

อย่างตีมัน ซึ่งตนก็ยังทำนิ่งปั้นหน้าไม่รู้ไม่ชี้ได้สนิท ท่าทีของอีกฝ่ายรุกทุกคืบทุกจังหวะที่มีโอกาสในขณะที่อีกคนยังคงรักษา

ระดับของตนไว้ได้ไม่เปลี่ยนแปลง แต่ขุนทัพก็ไม่ได้ย่อท้อเลยแม้แต่น้อย เพราะอย่างน้อยจังหวะของก้อนเนื้อที่เรียกว่าหัวใจ

ใต้ฝ่ามือตนซึ่งเต้นรัวแรงจนสัมผัสได้ว่าไม่เป็นปกตินั้นบอกอะไรกับตนได้บ้าง เพียงเท่านี้ก็ทำให้หัวใจของขุนทัพพองโต

ได้อย่างไม่ต้องการคำพูดหรือรอยยิ้มจากเจ้าชายหิมะเลยสักนิด กลับชอบเสียอีกที่สามารถหยอกแกล้งคนหน้านิ่งอย่างสนุก

ไม่นึกเบื่อ นับวันตนยิ่งมั่นใจว่ารักขุนดอนเข้าแล้วจริงๆ ไม่ใช่เพียงแค่ลุ่มหลงเล่นๆ แต่มันเป็นความรักแน่นอน เพราะไม่เคย

มีใครทำให้ตนเกิดอาการหัวใจพองจนล้นได้เหมือนตอนที่ใกล้ชิดอยู่ใกล้ได้สัมผัสขุนตอน เพราะ
จั่นสายตาเจ้าขุ้ไหวระริกريبรับ

จึงขยันทิ้งไปให้ฤๅษีหน้าตายที่คงทำเมินไม่รู้ไม่ชี้กับท่าทีของตนแต่แอบหูแดงจนเห็นชัด นี่จึงเป็น
เกมส์ของนักล่ากับราชสีห์

หน้าตายที่สง่างามซึ่งต่างไฉ่เชิงไม่หลุดฟอร์ม ต้องคอยดูกันต่อไปว่าใครจะยอมวางฟอร์มลงก่อน
กัน???

Part 9

เมื่อเจ้าชายหิมะละลาย

“ดอน คาสสามมารอกูที่ม้าหิน” คุณทัพสั่งขุนตอน หลังจากทั้งคู่มาถึงมหาลัยเหมือนเช่นทุกครั้ง
อาการบาดเจ็บของขุนตอนดีขึ้นไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงเกือบหายเป็นปกติแล้วด้วยซ้ำ

“ครับ” ขุนตอนยังคงขานตอบตามความเคยชิน ตารางเรียนคาสสามสี่ของทั้งคู่ว่างยาว ก่อนขุน
ทัพจะขึ้นเรียนคาส

ห้าหกต่อจนเลิก ในขณะที่ขุนตอนมีเรียนเข้าสองคาสก็เลิกแล้ว ช่วงนี้รอเอกสารส่งตัวของทางมหา
ลัยที่จะออกไปฝึก

ภาคสนามเพราะอีกสามอาทิตย์ก็ต้องไปอยู่กลางทะเลเพื่อฝึกภาคสนามซึ่งเป็นโปรเจคจบ

“เดี๋ยว! อย่าไปอ่อยใครล่ะ?” ขุนทัพยังมีแ่ใจหันหน้ามากำชับกับขุนตอนทิ้งท้ายอีก คนหน้าหนึ่งที่
หยุดฟังเกือบเหวอ

ไปเหมือนกัน ทันเห็นแววตาที่อึ้งไปแวบเดียว พักนี้ขุนทัพขยันททำให้ขุนตอนรู้สึกแปลกพิลึกเริ่มจะ
วางหน้าลำบากกับคำพูด

ของเจ้าตัวเสียจริง

แต่ถึงแม้ขุนทัพจะพยายามปล่อยหมดเด็ดขาดใส่เจ้าชายหิมะอยู่ประจำ เจ้าตัวก็ยังคงควบคุมตนเองได้ดีมีหลุดแค่

เล็กน้อยถ้าไม่สังเกตดีดียวาหวังจะได้เห็นอาการเหล่านี้เลย แต่เพราะขุนทัพผู้ซึ่งคุ้นเคยขุนดอนมาตั้งแต่เด็กทุกซอกทุกมุม

เห็นกันมาหมดแล้ว มีหรือแค่ฤๅษีไร้ใจแสดงอาการผิดปกติไปเพียงเล็กน้อยเจ้าตัวจะจับพฤติกรรมไม่ได้ เหนือนี้ก็เพียงพอแล้ว

สำหรับคนที่หวังผลตอบแทน กลับเป็นว่ายิ่งขุนดอนควบคุมตนเองมากเท่าไร ยิ่งทำลายให้ขุนทัพพยายามมากขึ้นเท่านั้น

ถ้าขุนดอนจะมีดาพิภพแล้วละก็ คงได้เห็นใบหน้าหล่อปานเทพพอลโล่เดินอมยิ้มแก้มตุ้ยขึ้นดึกไปพร้อมกับพวกเพื่อน

ซึ่งต่างพากันนั่งทำทางมีความสุขจนออกนอกหน้าของคุณชายประจำกลุ่มอย่างไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ

กระทั่งถึงคาบว่างตามนัด คุณชายก็พาเพื่อนสนิททั้งห้าคนโดยหนึ่งในนั้นมีหนุ่มคงกะพัน ซึ่งสนิทคุ้นเคยกับสองหนุ่ม

หล่อแห่งเทพพิทักษ์เป็นอย่างดีร่วมขบวนด้วย เจ้าตัวเองอดนึกแปลกใจไม่ได้เมื่อขุนทัพบอกให้ขุนดอนไปทานกลางวันพร้อม

กับพวกเค้าปกติเคยชวนชะที่ไหน และที่ทำให้ทุกคนแปลกใจเข้าไปใหญ่ เพราะทุกทีเห็นแต่ขุนทัพสั่งหนุ่มรุ่นพี่บริการอำนวยความสะดวก

ความสะดวกให้ตนจนชินตา แต่คราวนี้นอกจากจะไม่เรียกใช้แล้วยังดันถามความต้องการอีกฝ่ายขึ้นมาเฉยเลย

“มึงจะกินอะไรหิมะ?” เป็นสิ่งมหัศจรรย์ในรอบหลายปี ท่ามกลางสายตาพวกเพื่อนๆ ที่เห็นขุนทัพถามขุนดอนว่า

จะกินอะไร

“ครับ คุณทัพจะกินอะไรเดี๋ยวผมไปซื้อให้” ขุนดอนกลับย้อนถามขุนทัพกลับตามหน้าที่ซึ่งตนปฏิบัติอยู่เป็นประจำ

“ไม่ต้อง เดี๋ยวกูซื้อเองมึงแค่บอกกูมาจะกินอะไร?” นั้นยิ่งทำให้ทั้งกลุ่มที่นั่งอยู่ในโถะอั้งตา ค้าง ฟังสองหนุ่มหล่อ

สุดสอทแห่งมหาลัยเกียวกันไปมาอย่างไม่เชื่อสายตาเลยด้วยซ้ำ

กลับเป็นขุนดอนเสียอีกที่สัมผัสได้ถึงทุกสายตาที่จ้องมองเหมือนเห็นเรื่องประหลาด หากยังขึ้น โยโกโยรับรอง

ไม่จบแน่ พานจะทำให้รุ่นน้องในโถะมองกันเข้าไปใหญ่ เลยตัดสินใจลุกขึ้นยืนพูดหน้าหนึ่งแบบไม่รอให้ขุนทัพได้ปฏิเสธอีกว่า

“ถ้างั้นไปซื้อด้วยกัน คุณทัพถือมาคนเดียวไม่หมดหรอกครับ” จากนั้นรุ่นพี่อดิเตือนคณะสุด สมาร์ท ก็เดินออกไป

โดยมีคุณชายทัพเดินยิ้มปากแทบฉีกก้าวตามไปอย่างรวดเร็ว มหกรรมความแปลกประหลาดที่เกิดขึ้นนี้ ทำให้คนในโถะหันมา

มองหน้ากันเอง บางคนถึงกับยื่นมือไปตบแก้มเพื่อนในกลุ่มเบาๆ

“เพี้ยะๆ!” และไอ้คนโดนตบก็เบิรดกะโหลกกลับมาเช่นกัน

“ผลั๊วะ! สัตตบหน้ากูทำให้ยไรมึง?” นั้นแหละเหตุการณ์ที่ตามมา

“ไอ้พวายุ! กูตบเบาๆ พิสูจน์ว่ากูไม่ได้กำลังฝัน สัตตเสือกตบกบาลกูซะเต็มเหนียว” นี่คือนิธิพิสูจน์ของกลุ่ม

เพื่อนคุณชาย

“แม่งคิดเหมือนกูเลยวะ! ห่าคงมึงว่าไหมร้อยวันพันปีเคยมีเป่ล่าวะที่พี่ดอนจะเอ่ยปากสั่งไอ้

คุณชายทัพ แล้วมึงดูดิ

พอพี่ตอนลุกขึ้นมันดันเดินตามต๋อยๆเหมือนหมาเดินตามเจ้าของเลยมึง ตกลงโลกมันพลิกกลับ หรือพวกเรากำลังหลงเข้า

มาในแดนสนธยากันแน่วะ?” คงกะพันสายหน้าซำๆ เพราะเจ้าตัวก็หาเหตุผลมายืนยันในสิ่งที่เห็น ไม่ได้เช่นกัน

ส่วนขุนดอนจะรู้ตัวหรือไม่ว่าวิธีแก้ปัญหาโดยเสนอความคิดไปเดินซื้อข้าวด้วยกันนั้น เป็นทางออกที่ผิดวิสัยอย่างมาก

เพราะปกติคนเคยแสดงความคิดเห็นซะที่ไหน มีแต่ ‘ครับ’ รอรับคำสั่งเพียงอย่างเดียว กลับกลายเป็นเรื่องแปลกที่ทำให้ทั้งกลุ่ม

นั่งถกเถียงกันจนลืมซื้อข้าวไปแล้ว กระทั่งทุกสายตาหยุดมองภาพหนุ่มหล่อสุดสมารถแพ็กคู่ ซึ่งคนหนึ่งถือจานข้าวคนหนึ่งถือ

น้ำสองแก้วเดินตึกคู่กันมา แถมยังดึงเอาความสนใจให้ นักศึกษาในโรงอาหารพากันมองตามจนคอเคล็ด เป็นเรื่องผิดวิสัยจริงๆ

“อ้าว!พวกมึงไม่แตกข้าวหรือไงล่ะ ไม่มีใครลุกไปซื้อกันเลยวะ?” พอมาถึงโต๊ะคุณชายทัพ ก็คิ้วขมวดงงที่พวกเพื่อนๆ

ยังนั่งกันอยู่โดยไม่มีใครขยับ ทั้งที่ตนกับขุนดอนไปซื้อทั้งน้ำทั้งข้าวกลับมากันแล้ว

พร้อมกับวางจานข้าวลงบนโต๊ะ มีเลือนจานไว้ให้ตรงเก้าอี้คนข้างๆ อีกต่างหาก ในขณะที่รุ่นพี่หน้าหนึ่งก็วางน้ำไว้บนโต๊ะ

เลือนแก้วหนึ่งไปให้คุณชายทัพด้วยเช่นกัน ก่อนทั้งคู่จะพากันหย่อนตูดนั่งลง แต่ที่เวอร์ไปกว่านั้น ไล้คุณชายทัพมันดันเอาช้อน

กับส้อมที่ถือมาด้วย จัดการเขี่ยทำความสะอาดด้วยทิชชู้อย่างเรียบร้อย ก่อนจะยื่นให้ขุนดอนต่อหน้าต่อตาพวกเพื่อนๆ ที่กำลัง

จ้องจับพฤติกรรมการกระทำต่างๆ นับตั้งแต่ทั้งคู่เดินมาถึงที่โต๊ะอย่างไม่วางตา โดยไม่มีใครนึกตอบคำถามที่ค้างไว้กันสักคน

เหมือนตกอยู่ในมนต์สะกดไปแล้ว เหลือแต่สายตาที่ขยับเลื่อนไปกับการกระทำของทั้งคู่ พอคนหนึ่ง ยื่นอีกคนก็รับมาพร้อมกับพูด

ได้หน้าหนึ่งน้ำเสียงเรียบไม่เปลี่ยนแปลงอีกว่า

“ขอบคุณครับ” คำขอบคุณของขุนตอนที่บอกกับขุนทัพยังไม่น่าแปลกใจเท่าไร นั้นเป็นเพราะนิสัยของรุ่นพี่ซึ่งมัก

เกรงใจคนรอบข้างจนทุกคนคุ้นเคยดี ไม่ว่าใครทำอะไรให้แม้เพียงเล็กน้อย ก็มักได้รับคำขอบคุณ กลับมาอยู่ประจำ แต่ที่ทุกคน

ปากอ้าตาค้างไปเลยก็เมื่อไอ้คุณชายมันดันยิ้มอย่างหล่อแล้วตอบกลับไปว่า

“ไม่เป็นไร เต็มใจทำให้” อาการนี้ ทำเอาทั้งคณะอึ้งแตกไปแล้วจริงๆ มีบางคนแอบเอาเท้าสะกิดเขี่ยเพื่อนอยู่ใต้โต๊ะ

โดยที่ตัวยังนั่งนิ่งอึ้งสนิทอยู่ ความเจี๊ยบจนผิวดึงเกร่งทำให้สองหนุ่มพี่น้อง หยดมือที่ถือช้อนกำลังเตรียมจะตักข้าวเข้าปาก

ชะงักค้างต่างคนต่างเลิกคิ้วจ้องตาตอบเพื่อนทั้งโต๊ะเหมือนเพิ่งรู้ว่าตนถูกมองอยู่ และนั่นกลายเป็นการปลุกให้ทุกคนที่โดน

สะกดรู้ตัวด้วยเช่นกัน ว่าพวกเค้าเล่นจ้องทั้งคู่ไม่วางตาจนเกินไป ต่างรีบกลืนอาหารทางซึ่งออกตัวกันเลยทันที

“เออกว่าจะไปซื้อข้าวแดกก่อน กูด้วย อืมกูก็ด้วยวะเฮะๆ!” ไม่รอช้าพร้อมเพรียงพากันยกกันลุกออกจากโต๊ะ ทำทาง

ขอบกลในสายตาของสองพี่น้องเทพพิทักษ์ ยิ่งขุนทัพมีขมวดคิ้วเหมือนงงพฤติกรรมของเพื่อน ในขณะที่ขุนตอนยังคงหน้านิ่ง

มองตามหลังพวกขุนน้องที่คุ้นเคยอย่างไม่เข้าใจอาการแปลกๆ ของพวกนั้น

ช่างหารู้ไม่ว่า ที่พวกเค้าออกอาการแบบนั้นเกิดจากพฤติกรรมที่แปลกของทั้งคู่ต่างหาก แต่ก็ไม่

มีใครตั้งใจสงสัย

ขุนทัพยักษ์ไหลนิตหนึ่ง ก่อนจะหันมาส่งยิ้มหล่อใสตาขุนดอน ซึ่งคนที่โดนอีกฝ่ายยิ้มเจ้าชู้มาให้ จากหน้าหนึ่งเริ่มมีริ้วขมพู่

วิ่งขึ้นหน้าทันตาเห็น จนต้องจ้วงดักข้าวขึ้นเคี้ยวแบบไม่รู้ไม่ชี้ นั่นคืออาการเขินที่ขุนทัพได้ใจไปอีกเป็นพะเนิน

แม้ขุนดอนจะยังคงหน้าหนึ่งสนิท แต่หูแดงหน้าขึ้นริ้วฟองตัวเองชัดๆ งานนี้ขุนทัพชักแปลกใจทำไมกับข้าวร้านนี้อร่อย

เป็นพิเศษกว่าทุกที ทั้งที่ก่อนหน้านี้กินเป็นประจำ ไม่ยักรู้สึกว่ามันอร่อยมากมายเท่ากับวันนี้ เผลอกินไปยิ้มไปแอบมีสบตากับ

คนข้างๆ เป็นระยะ โดยที่หนุ่มหล่อหน้าหยกก้มหน้าก้มตากินไม่กล้าสบตาด้วยชะงัน เหมือนจะรู้ว่าขึ้นมองตอบขุนทัพตอนนี้

ตนคงได้หลุดฟอร์มหน้าระเบิดเป็นแน่ ให้ตายเหอะทำไมขุนดอนรู้สึกวากับข้าวร้านนี้อร่อยจนหยุดไม่อยู่จนต้องจ้วงเอออ

คำต่อคำแบบไม่ต้องเงยหน้าจากจานข้าวกันเลย ที่สำคัญไม่ได้ซื้อแกงเผ็ดสักหน่อย ทำไมมันถึงได้เผ็ดได้ร้อนจนวิ่งขึ้นหน้า

เล่นเอารู้สึกร้อนหน้าไปหมด ขึ้นไม่รีบกินให้ไวหน้าคงได้ระเบิดก่อนอืมแน

“ดอนมึงจะไม่เคี้ยวข้าวให้มันละเอียดสักหน่อยเหรอกหิม ไม่กลัวติดคอเลยดิ ภูเขาถึงเงยหน้ามามองรอบข้างบ้างก็ได้เนะ”

และก็เป็นขุนทัพ ที่นึกอยากแกล้งสุดหล่อหน้าหนึ่งขึ้นมาชะงัน ใช้คำพูดแซวใส่คิดว่าจะได้ผล แต่ขุนดอนยังคงนิ่งได้

คงเส้นคงวาจริงๆ ไม่มีโต้ตอบไม่หือไม่อือ

“เอานี้ น้ำ จิบชะหน่อยเดี๋ยวข้าวติดคอตายเหรอก” ขุนทัพยังคงไม่ยอมแพ้ นึกอยากเห็นเจ้าชายหิมะ

หลุดฟอร์มเสียจริงๆ

“ขอบคุณครับ” ขนดองก็วาง่าย คว้าน้ำที่คนพูดยื่นค้างไว้ขึ้นมาดูหน้าตาย แต่ต้องอึ้งค้างเมื่อสายตามองตรงไป

ปะทะเข้ากับสายตาของรุ่นน้องอีกห้าคนที่ถือจานข้าวยืนเรียงซ้อนกันอยู่ตรงหน้าไม่ไกล ระหว่างกำลังดูหน้าในแก้วไปด้วย

ต่างพากันมองมาที่ตนสองคนไม่กะพริบแถมทุกสายตามีแววล้อเลียนให้ด้วย ส่งผลแล้วครับเพราะฤๅษีไร้ใจเกิดอาการ

ที่ไม่คาดฝันขึ้น

“พรวดดด! แค่นี้!” ทั้งไอ้ทั้งสี่ล้าก ขนทัพเห็นเช่นนั้นรีบล้วงผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋ากางเกงออกมาเช็ดปากให้เฉยเลย

ท่ามกลางสายตาศึกษาที่พากันมองตาแทบหลุดจากเป้า ไม่นับห้าหนุ่มที่ถือจานข้าวยืนเป็นหุ่นไม่ขยับสักแอะ! ขนดองหน้า

แดงก่ำจนเห็นชัด จะห้ามก็กำลังไอโครกๆยังพูดไม่ได้ พยายามเอามือจับมือขนทัพที่ป่วนเปื้อนใช้ผ้าเช็ดปากเช็ดจมูก

ให้दनออก กับถูกมือหนาคว่าจับมือเจ้าตัวมากุมไว้นิ่งๆ ขณะยังคงสาละวนเช็ดให้ได้หน้ามีนมากโดยไม่สนรอบข้าง

แถมยังพูดให้ได้ยินอีกว่า

“จ้ะมึงอย่าดี๊อ บอกให้ระวังสำลักเข้าจนได้” คราวนี้ขนดองคงหลุดฟอร์มแล้วครับ เพราะจนปัญญาทั้งโดนด

ยังกับตนเป็นเด็ก ทั้งสายตารอบข้างต่างมุ่งความสนใจมาที่ทั้งคู่

ภาพหนุ่มหล่อร่างกำยำสูงใหญ่ กำลังใช้ผ้าเช็ดหน้าส่วนตัวคอยเช็ดปากจมูกให้หนุ่มหุ่นสมารถูปหน้าดูจลล

ใบหน้านี้ไม่ต้องพูดถึงสะกดคนทั้งโรงอาหารให้มองตาค้างไปแล้ว เมื่อหน้าหล่อแดงก่ำตามคสวยมี
ววน้ำตาคลอผลจากการ

สลักจนเป็นประกายวิบวับ ปากสวยได้รูปแดงแปร๊ดยังกะลูกชมพู ที่สำคัญมือเจ้าตัวยังถูกกุมไว้ใน
มือหนาเพื่อไม่ให้ร่วนวาย

กับการปรนนิบัติของหนุ่มหล่อร่างใหญ่นั้นเอง

ภาพนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร หิมะถล่มดินทลายภูเขาไฟระเบิดลาวาปะทุไหลล้นทะเลสลักจน
แดงฉาน บัดนี้เจ้าชายหิมะ

ผู้นำนี่เป็นนิวกำลังร้อนระอุจนละลาย ขุนดอนนี่เป็นหุ่นขี้ผึ้งไปแล้ว ทุกคนต่างจ้องตาเคลิ้มตาม
กันเป็นแถว โดยเฉพาะสาวๆ

แทบหลอมละลายตามองครึกครื้นหล่อของเทพพิทักษ์ไปด้วยนี้สิ ไม่มีใครเคยเห็นใบหน้าสีแดงจน
จะสุขของขุนดอนมาก่อน

ไม่มีใครเคยเห็นแววตาที่ส่งประกายระยิบระยับของเจ้าตัวมาเลยเช่นกัน ใบหน้าที่ว่านี่สุขุมดูชวน
หลงใหลมากแล้วนะ

แต่ให้ตายเถอะยังสู้ไม่ได้กับใบหน้าที่เห็นอยู่ขณะนี้เลยนะสิ พูดได้คำเดียวมันช่าง น่ารักอะ!

ขุนดอนจะรู้ไหมว่า ขุนทัพที่ง่วนกับการเช็ดหน้าทำความสะอาดให้ตนอยู่นั้น กำลัง
หัวใจพองโตจนแทบทะลุอกแล้ว

มือที่กุมมือขุนดอนไว้นั้นขึ้นไปด้วยเหงื่อ หน้าหล่อปานเทพอพอลโล่กำลังแดงเพิ่มขึ้นเช่นกัน

ในขณะที่ความรู้สึกของขุนทัพในตอนนี บอกได้คำเดียวว่าไม่มีอะไรในโลกนี้ น่ารักได้
เท่ากับใบหน้าของเจ้าชาย

หิมะดอนหลุดฟอร์ม?

พลังแห่งรักมักเปลี่ยนโลก

หลังวันพริกขี้หน้ครั้งใหญ่จากเหตุการณ์เขย่มหาลัยของสองหนุ่มในฉาทานกลางวัน ณ โรงอาหารวันนั้น

ทุกคนฮือฮาจนกลายเป็นทอล์คออฟเดอะทาวน์ไปเลย เมื่อหนุ่มใหญ่ฉายาคุณชายขุนทัพกลายเป็นฝ่ายแตกแคว

องครักษ์พิทักษ์ขุนไปชะแล้ว ไหมงมันกลับตาลปัตรกลับข้างเป็นอย่างนี้ไปได้

จากภาพที่แสนชินตาของนักศึกษาสำหรับพี่น้องดูโอคู่นี้ ยังคงเป็นแบบแพ็กคู่ไม่เปลี่ยนแปลง แต่ที่ทำให้

แปลกใจถึงกับพากันหยิบเอามาพูดจนเป็นข่าวสะพัดไปทั่ว ก็เพราะไฉนหน้าทีองครักษ์ซึ่งเคยเห็นหนุ่มรุ่นพี่คอยตามรับใช้ดูแล

คุณชายรูปหล่อร่างใหญ่เป็นประจำนั้น

บัดนี้กลับเป็นคุณชายขุนทัพดูแลพิทักษ์เจ้าชายหิมะไปซะงั้น ไม่แปลกก็พิลึกแล้วละ ในเมื่อคนที่คอยแต่จะ

ออกคำสั่งกระทั้งทุกวันนี้ก็ยังคงออกคำสั่งไม่เปลี่ยน เปลี่ยนแต่คำสั่งซึ่งมันกลายเป็นห้ามปฎิเสธทุกการกระทำที่ตน

บริการรุ่นพี่สุดหล่อไปเสียนี้

อีกนัยหนึ่งคือห้ามดื้อห้ามขัด ในขณะที่เจ้าชายหิมะผู้แสนเยือกเย็นหน้า
นี้ กลายเป็นเจ้าชายหิมะผู้ขยั้น

หน้าแดงหลุดมาดนี้เป็นประจำ ขำร้ายยังขัดไม่ได้อีกต่างหาก พอเอ่ยปากห้ามหรือปฎิเสธขึ้นมา
คุณชายขุนทัพจะต้องอึ้งเฉล

เพิ่มการกระทำพาเอาอายจนได้ ใครลองเจอรูปแบบบุรุษไล่สไลด์คุณชายขุนทัพแล้วทนไม่ชินได้ละ
ก็ คงฝืดบดดีดีเเอง

“ตอนเช็ดหน้าเสียหน่อย อากาศมันร้อนเหงื่อย้อยแล้วเห็นไหม?” เหมือนเป็น

ความหวังดี ที่ยื่นผ้าเย็นซึ่งแกะ

จากมือหมาดๆ ให้คนตรงหน้าต่อหน้าต่อตาพวกพ้องน้องพี่นักกีฬารักบี้ทั้งทีม ซึ่งยื่นเหงื่อโชกชด
น้ำกันเป็นแถว โดยคนพูดหา

ได้สนใจพวกมันต่างยื่นถือขวดน้ำค้างกันไปแล้ว

ปกติคนยื่นผ้าเย็นต้องเป็นรุ่นพี่ซึ่งเตรียมมาพร้อม ไม่นับน้ำแร่ไว้ดื่มช่วงพักซ้อม
ต่างหาก แต่ตอนนี้สิไอ้คน

ที่คอยแต่ออกคำสั่งยังคงออกคำสั่งเหมือนเคย เพียงแต่คำสั่งที่เคยแต่จิกหัวใช้ กลายเป็นสั่งให้เจ้า
ตัวบริการตนเองไปซะงั้น

“คุณทัพใช้เถอะครับ ผมไม่ร้อนเท่าไร? คุณเพิ่งซ้อมมาเหนื่อยๆ เช็ดหน้าเสียสิ
ครับ” รุ่นพี่หน้านี้ยังคงปฏิเสธ

อย่างมีเหตุผลอันสมควร แต่..

“จู่ๆบอกให้มึงเช็ดก็เช็ดสิจะตั้ย้อนกูทำไม มัวโอเอ้อยู่นั่นแหละ มานี่มะกูเช็ด
ให้” จบประโยค มือหนาที่จับผ้าไว้

ก็ไปอยู่บนหน้าคนที่กำลังอ้าปากจะคำน ซึ่งทำได้แค่อึ้งค้างยังไม่ทันพูดสักคำ เพราะเสียงกระซิบ
ข้างหูพอให้ได้ยินกันสองคน

“อย่าเลือกบิดหน้าหนีล่ะ ไม่งั้นกูจับมึงโชว์พวกแม่งเลยนะ ให้มันรู้ไปว่าใครจะอาย แค
เช็ดหน้าต้องเรื่องมากด้วย

ทำให้กูเสียหน้าพวกมันอีก ดันขัดคำสั่งกูอยู่นั่นแหละ” นี่ไง? คำว่าขัดคำสั่งทำให้คนที่กำลังจะ
ประท้วงต้องหยุดความคิดลง

จับพลัน เพราะสิ่งที่ขุนทัพต้องการให้คนทำมันคือคำสั่งไม่ใช่การขอร้อง แล้วอย่างนี้หน้าหล่อใสที่
กำลังถูกขยับเหงื่อโช

จะไม่ขึ้นสีจนแดงแปร๊ดให้คนที่มองมากันอึ้งตาค้างเฟลอร่าพันกับตัวเองว่า น่าร้ากอ๊ะ! ได้ยังงั้น
เล่า ก็เพราะท่าทางวางตัว

ไม่ถูกของคนที่แสนจะหน้าหนึ่งนอกจากหน้าแดงแล้วยังเอ๋อไปแล้วนี่สิ ทั้งที่หูแดงแปริตจนกล้าใช้คำว่า 'น่ารักอะ!'

ได้เหมาะที่สุดแล้ว

กลายเป็นกิจกรรมยามว่างของขุนทัพ ที่มักหาโอกาสลวนลามร่างกายขุนดอน ด้วยวาจาและการกระทำเสีย

แทบทุกครั้งถ้ามีช่อง เจ้าตัวไม่เคยรีรอที่จะลงมือทำเลยแม้แต่วินาทีเดียว เพราะใบหน้าของขุนดอน ตอนที่ออกอาการอย่าง

ที่กล่าวมามันช่าง น่ารักอะ!

ชีวิตประจำวันของสองหนุ่มในช่วงสามสัปดาห์สุดท้ายก่อนหนุ่มหล่อหน้าใส องค์กรพิทักษ์กายคุณชายทัพ

จะเดินทางไปฝึกภาคสนามกลางอ่าวไทย ขุนทัพไม่เคยปล่อยโอกาสที่จะแสดงออกทั้งคำพูดและการกระทำ ลงทุนทำตัวดี

ขุนดอนเป็นดังเม ทั้งที่แต่เดิมก็ติดกันแทบจะไม่เคยเห็นสองคนแยกกันอยู่แล้ว แต่ยังพอมีบางตอนที่คุณชายเค้ามียาวๆ

ดังไปทำกิจกรรมยามว่างอยู่บ่อยๆ

พฤติกรรมเหล่านี้ดันหายเข้ากลีบเมฆไปเฉยเลย จนใครๆพากันงงเป็นไก่ตาแตกไปแล้ว เมื่อเห็นคุณชายทัพ

ปฏิเสธสาวแสนสวยอย่างไม่ให้ความหวัง ไม่ว่าคุณเธอทั้งหลายจะพยายามผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาตามตื้อคุณชายไปหา

ความสนุกเหมือนเช่นเคย แต่ขุนทัพกลับปฏิเสธแทบไม่ต้องเสียเวลาคิด ถ้าอย่างนี้ไม่ผิดปกติแล้วละก็คงต้องเป็นสมองของ

คุณชายทัพได้รับความกระทบกระเทือนอย่างหนัก ถึงได้เปลี่ยนแปลงในระยะเวลาอันสั้นได้เช่นนี้

หลังเลิกเรียนทั้งคู่กลับมาถึงคฤหาสน์ของเทพพิทักษ์ ต่างคนต่างแยกย้ายเข้าห้องใครห้องมัน เพื่อทำธุระ

ส่วนตัวก่อนจะลงมาทานมื้อค่ำในเวลาทุ่มตรง ขุนทัพมองตามหลังรุ่นพี่ที่ถือซองเอกสารส่งตัวของ

มหาลัยติดมือเข้าไปในห้อง

ด้วยความรู้สึกยากเกินบรรยาย มะรีนนี่แล้วสินะที่ขุนดอนจะไปอยู่กับแท่นชุดเจ้าน้ำมันกลางทะเล นานถึงสามเดือน แค่อึดใจ

ของขุนทัพก็วูบโหวงขึ้นมาทันที สิบกว่าปีมานี้ไม่เคยเลยที่ทั้งคู่จะห่างกันเกินสองวัน นี่นับเป็นครั้งแรกที่ต้องห่างกันนาน

ขนาดนั้น ขุนทัพมองตามหลังของขุนดอนจนร่างสุดสมารถหายลับเข้าประตูไป

ส่วนขุนดอนพอเข้าห้องมาแล้ว กลับยืนเอาหลังพิงประตูแหงนมองเพดานสุด หายใจยาวๆไปหลายที แล้วจึง

หลับตาลงสงบนิ่งไม่ไหวติง ทำไมเจ้าตัวจะไม่รู้ว่าขุนทัพมองตามจนลับตา ทำไมจะไม่เข้าใจถึง เจตนาการกระทำที่ขุนทัพ

แสดงออกในช่วงสามอาทิตย์ที่ผ่านมา ทำไมจะไม่รู้แล้วว่าขุนทัพทำไปเพื่ออะไร?

ขุนดอนรู้ดี ดีเสียจนมันซึมเข้าไปในหัวใจที่เคยสงบนิ่ง กระทั่งตอนนี้หัวใจที่ตก ผลึกกำลังถูกดีให้ตะกอนขุน

ขึ้นมาจนแม้แต่เจ้าของมันเอง ก็ยากที่จะควบคุมให้มันกลับลงไปนอนนิ่งอยู่กันบึงอีกต่อไปได้ ไขว่ ขุนดอนจะไม่เห็นขุนทัพอยู่

ในสายตา ตลอดมาความรู้สึกที่มีให้ทั้งรักทั้งห่วง ล้วนเกิดจากความรู้สึกดีที่ได้รับไม่ตรีตอบเมื่อ ครั้งวัยเยาว์

ณ ลานวัดเมื่อสิบกว่าปีก่อน ตอนนั้นตนเป็นเพียงเด็กกำพร้าไร้เพื่อนสนิท สาเหตุ เพราะไม่ยอมเป็นเบ้ให้พวก

เด็กเกเรซึ่งมีหัวใจคือไอ้โจ้ ตนเลยไม่มีใครให้เข้ากลุ่มเหลือตัวคนเดียวที่ไม่มีใครยอมคบเป็น เพื่อนเหมือนเด็ก

ในวัยนี้พึงมีกัน แต่แล้ววันหนึ่งมิตรภาพเพียงไม่กี่ชั่วโม่ง ที่ได้รับจากหนุ่มน้อยลูกคุณหนูที่ไม่คิด รังเกียจฐานะซึ่งแตกต่างราว

ฟ้ากับดินของตนเลย ได้หยิบยื่นมิตรรอยยิ้มและความสุข มาพร้อมกับเสียงหัวเราะอย่างเต็มเปี่ยม ของขุนดอนเลยก็ว่าได้

ยามที่ทั้งสองได้เล่นรถยนต์วิทยุบังคับด้วยกัน ขุนดอนยังนึกถึงภาพคุณหนูผู้เชี่ยวชาญสอนตนใช้อุปกรณ์บังคับรถยนต์คันจิ๋ว

วิ่งฉิวปารดแข่ง ภาพความทรงจำเหล่านี้ไม่เคยเลือนหายไปจากหัวใจตนไม่ว่าเวลาจะผ่านมานานแล้วก็ตาม

ก่อนที่จะร่างสูงสมส่วนจะเดินมาเปิดลิ้นชักหัวเตียง หยิบเอารถยนต์แห่งตำนานออกมา พร้อมกับนั่งห้อยขา

ข้างเตียงจ้องสำรวจรถคันจิ๋วอย่างละเอียด หากจะตั้งคำถามว่าขุนดอนหยิบรถสปอร์ตเสมือนจริงคันนี้ขึ้นมากี่ครั้งแล้ว

คงต้องบอกว่าสุดความสามารถที่จะหาคำตอบได้ เพราะมันมากเกินไปจนนับไม่ถ้วน

สภาพของรถยังคงสมบูรณ์ดังเดิม แม้ก่อนหน้านี้จะเคยชำรุดมาบ้างเล็กน้อย เกิดจากการแย่งชิง

ซึ่งแลกมาด้วยหยาดเหงื่อหยดเลือดกันเลยทีเดียวได้ สุดท้ายก็ยังสามารถซ่อมแซมพร้อมใช้งานเหมือนเก่าโดยไม่บุบสลายเลย

สักนิด เจ้าตัวเล่นเซ็ดลงแว็กซ์ขัดเงาอยู่เป็นประจำ ประหนึ่งว่าของสิ่งนี้เป็นลูกรักเลยก็ว่าได้

ขุนดอนวางรถคันเก่งลงบนพื้น ก่อนจะหยิบเอาอุปกรณ์บังคับขึ้นมาเปิดสวิทช์ แล้วมือเรียวยาวก็เริ่ม

โยกคันบังคับสั่งให้รถสปอร์ตคันจิ๋ววิ่งฉิวไปทั่วห้อง

“บรีนน!! เลียด!! บรีนน!!” เสียงครางกระหึ่มของเครื่องยนต์ ได้ยินอย่างชัดเจน ดังสะท้อนไป

ทั้งห้องเมื่อเจ้าตัวกดเบิ้ลเครื่องติดต่อกัน ก่อนจะบังคับรถให้วิ่งมาหยุดอยู่ตรงปลายเท้า แล้วค่อยก้มลงไปหยิบมันขึ้นมา

เก็บลงที่เดิมอย่างทะนุถนอม

สิ่งแรกที่ขุนดอนตั้งใจจะนำติดตัวไปด้วย คือเจ้ารถสปอร์ตคันจิ๋วนาโชคันนี้ ที่ทำให้ชีวิตขุนดอนพลิกผัน

จนมายืนจุดนี้ได้ คงต้องขอบคุณไอ้ตัวจิ๋วเป็นอันดับแรก มิตรภาพและความทรงจำในอดีตกำลังจะกลายเป็นความรักที่มีอาจ

ปฏิเสธได้เลยว่าขุนดอนเอง 'รักขุนทัพ' เข้าแล้ว

ขุนดอนเป็นคนซื่อสัตย์ต่อความรู้สึกของตัวเอง เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะเป็นอาการเขินจนหน้าแทบไหม้

หัวใจที่เต้นรัวกระหน่ำอยู่ในอกยามเมื่อขุนทัพสัมผัสสวลนลามตอดนิตตอดนอย ความรู้สึกดังที่ได้บอกมานั้นคงไม่เกิดขึ้นแน่

หากคนไม่ได้นี้รักคนทำ ทั้งที่เป็นชายเหมือนกันอีกด้วยยิ่งเป็นไปได้ยากมาก เพราะฉะนั้นความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในหัวใจ

ดวงนี้ คงตีความเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้แล้ว นอกจากว่ามันคือความรักนั่นเอง

“ก็อ๊กๆ! ดอนกูเข้าไปได้ไหม?” เป็นมารยาทพื้นฐานที่ขุนทัพไม่เคยนึกใช้กับขุนดอนมาก่อนตลอดสิบปี

ที่ผ่านมา ยกเว้นช่วงสามอาทิตย์นี้ขุนทัพมักจะใส่ใจสิ่งเหล่านี้เป็นพิเศษ ขุนดอนหลุดออกจากภวังค์ส่วนตัวก่อนจะลุดไป

เปิดประตูให้คนเคาะ ซึ่งเป็นคนที่อยู่ในความคิดของตนตั้งแต่ย่างเท้าเข้ามาในห้องกระทั่งถึงขณะนี้

“ครับ คุณทัพมีธุระอะไรใช้ผมหรือครับ?” ขุนดอนก็ยังคงเส้นคงวาในการรักษาระดับปฏิบัติที่เคยมี

ขุนทัพมองสบตาคนสวยคนตรงหน้าในแววตาคนเข้มของเจ้าตัวฉายชัดถึงความรู้สึกแว่วอนอย่างไม่ปิดบัง ทำเอาขุนดอน

เริ่มจะวางหน้าไปไม่ถูกอีกแล้ว พักนี้ยอมรับว่าขุนทัพขยันรุกไล่ตนอย่างหนัก แทบจะไม่ปล่อยโอกาสให้หายใจหายคอ

กันเลยทีเดียว

“ถ้าไม่มีธุระกุมารหามึงไม่ได้สินะ?” น้ำเสียงแถมดัดพ้อที่ขุนดอนไม่อยาก

เชื่อสักนิดว่า คนอย่าง

ขุนทัพจะนำมาใช้กับตนได้อย่างหน้าตาย

“เปล่าครับคุณทัพสามารถไปได้ทุกที่ในบ้านหลังนี้ ที่ผมถามเพราะปกติ
คุณทัพไม่เคยมาเคาะประตู

เรียกผมด้วยตัวเองสักครั้ง” คำตอบของขุนดอนเหมือนไม้หน้าสามดีแสบหน้าขุนทัพแทบหงายตั้ง

“ก็คงทำตัวแหย่มากเลยสิ นี่คงเป็นสาเหตุที่มึงไม่ยอมเปิดใจให้กู สักที
สมควรแล้วละที่กูจะได้รับผล

ของการกระทำในอดีต” ขุนทัพพูดด้วยน้ำเสียงดัดพ้อแววตาเศร้าสร้อย ทำเอาขุนดอนหายใจ
ลำบากขึ้นมาทันที หารับมือกับ

ขุนทัพจอมปากร้ายชี้โมโหเอาแต่ใจ ยิ่งง่ายเสียยิ่งกว่าต้องมารับมือขุนทัพในโหมดสำนึกผิดเช่นนี้

“อดีตคือสิ่งที่ผ่านมาแล้ว ไม่มีอะไรให้ต้องเก็บมาใส่ใจหรอกครับ ขึ้นอยู่กับ
กับปัจจุบันมากกว่า

ว่าคุณทัพต้องการให้มันเป็นแบบไหน?” คำพูดแฝงปรัชญาของขุนดอน กลายเป็นแรงบันดาลใจให้
ขุนทัพเดินหน้าอย่างไว

“ถ้าหากมึงไม่ติดใจการกระทำของกูในอดีต แล้วทำไมถึงปล่อยกูยืนจนขา
แข็ง ไม่ชวนกูเข้าห้อง

ซักทีเล่าหึม?” ขุนทัพก็ยังคงเป็นขุนทัพ ไม่คิดจะปล่อยโอกาสให้หลุดมือ อย่างที่บอกตอนนีเวลา
เหลือน้อยแล้ว ถ้าไม่รีบ

ฉวยเอาไว้ ความห่างเหินที่ไม่มีข้อผูกมัดคงยากที่จะเริ่มต้นใหม่ให้หนุ่มหล่อหน้านิ่งยอมรับข้อเสนอ
ของตนเป็นแน่ ดังนั้น

อย่างไรเสียวันนี้ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ขุนทัพต้องเคนเอาคำตอบจากขุนดอนให้ได้

“ผมขอโทษ เชิญคุณทัพครับ” ขุนดอนจำต้องถอยหลบ ปล่อยให้ขุนทัพเดินเข้ามาในห้องก่อนจะปิด

ประตูดหลัง พอหันกลับมาขุนทัพนั่งห้อยขาบนเตียงไปแล้ว แถมมื่อยังชนเปิดลิ้นชักหัวเตียงหยิบเอาไอ้จิวลูกชายสุดที่รัก

ออกมาพลิกดูหน้าตาเฉย

“มึงยังเก็บรศันนี้ไว้อีกหรือ ภูนี้กว่ามึงทิ้งมันไปแล้วซะอีก?”

“ทำไมผมถึงต้องทิ้งมันด้วยครับ คุณทัพยกให้ผมแล้วในวันที่ผมเอาไปคืนคุณ” ขุนดอนรีบบอก

ทำอย่างกับว่าขุนทัพจะมาทวงคืน

“กูไม่ได้ว่าอะไรสักหน่อย แค่แปลกใจที่มึงยังเก็บมันเอาไว้” ขุนทัพ จ้องหน้าเจ้าของห้องนิ่ง

ไม่มีเพื่อนสายดาหนี้ ขุนดอนจึงพูดขึ้นว่า

“มันเป็นของเล่นชิ้นแรกในชีวิตของผม เป็นของที่ทำให้ผมมีความสุขทุกครั้งเมื่อหยิบขึ้นมาดูตอนที่

ผมต้องการที่พึ่งทางใจ” น้ำเสียงซึ่งบ่งบอกถึงความสำคัญของเจ้าจิวนี้ ฉายชัดว่ามันสำคัญกับคนพูดแค่ไหน

“มันคงสำคัญกับมึงจริงๆ แต่กูอยากรู้แล้วคนที่เค้าให้มึงละสำคัญกับมึงบ้างหรือเปล่า?” คำถามที่จู่ๆ

ก็โผล่ขึ้นมาโดยไม่ให้ตั้งหลัก ทำเอาขุนดอนถึงกับชะงักไปทันที ใบหน้าเรียบนิ่งเริ่มแดงเรื่อให้เห็น เพียงแค่นั้นหัวใจของ

ขุนทัพก็ขมขื่นขึ้นมาโดยไม่ต้องทำอะไรเลยด้วยซ้ำ

“เจ้าของมันคงเป็นอะไรที่ตรงข้ามกับความรู้สึกมันมากสินะ มันถึงได้
ลำบากใจที่จะพูดถึง” ขุนทัพ

ยังหาช่องเจาะทะลวงเข้าไปจนได้

“ผมว่าพนักนี้คุณทัพคิดเยอะไปหรือเปล่า พักผ่อนแต่หัวค่ำจิตใจจะได้ไม่
ฟุ้งซ่าน ตื่นมารับรองสดชื่น

แน่นอนครับ” กลับเป็นขุนดอน ทำเนียนเปลี่ยนเรื่องให้ห่างจากตัวขึ้นมาเฉยเลย มีหรือขุนทัพจะ
ยอมถอย

“กุคิดจริงกูยอมรับ แต่มันคงไม่หายไปจากใจกูหรอกตราบนานแสนนานที่ทำไม
รู้สึกอย่างนี้ ยังคงปากแข็ง

ทำเนียนไม่เข้าใจอยู่นั่นแหละ” ขุนทัพพูดโดยสายตาจ้องสบตาคนฟังไม่กะพริบ ขุนดอนรู้สึกหายใจ
ไม่คล่องเสียแล้วครั้งจะ

เบือนหน้าหลบ ก็ยิ่งฟ้องอาการตัวเองเข้าไปใหญ่จำต้องจ้องตาตอบ ทั้งที่หูเริ่มแดงจนเห็นชัด

“ตอนขอรับรองละ เปิดใจยอมรับกันได้ไหมอย่าสร้างกำแพงเลย มันรู้ไหมว่ากู
ทรมาน” มือหนารวบจับมือ

เรียวยาวของคนที่ยืนฟังนิ่ง จួយเอามากุมไว้แน่น เพื่อให้คนตรงหน้าดึงมือหนี สายตาที่จ้อง
ลึกเข้าไปในตาคนสวยของ

อีกฝ่ายบ่งบอกถึงความรู้สึกอย่างชัดเจน จนแทบไม่ต้องอธิบายออกมาเป็นคำพูดเลยด้วยซ้ำ

“คุณทัพกำลังสั่งผมหรือครับ?” ขุนดอนยังพยายามเลี่ยง

“มันจะคิดอย่างนั้นก็ได้ มันยอมทำตามคำสั่งกูไหมในเมื่อกูเคยรับรองแล้วมัน
ก็ไม่ยอม ถือว่าครั้งนี้กูสั่ง

มันก็แล้วกัน” ขุนทัพบีบมือที่กุมไว้แน่นคลึงด้วยเบาๆ โดยไม่ยอมละสายตาจากใบหน้าขุนดอน

แม่แต่น้อย

“ผมมีทางเลือกหรือครับ ในเมื่อคุณสั่งมาขนาดนี้?” ขุนดอนยังคงหน้า
นิ่ง กวนกลับด้วยน้ำเสียงเรียบทึม

ท่าเอาขุนทัพฉีกยิ้มกว้างจนตาหยี เมื่อได้ฟังคำตอบจากปากคนตรงหน้า

“ดอนมึงพูดจริงใช่ไหม นี่มึงไม่ได้ล้อเล่นใช่ไหม?” ขุนทัพตื่นเต้นผล่อ
ออกอาการเป็นเด็กๆ จับมือ

ขุนดอนที่กุมไว้เขย่าไปมาตุลกลพิลึก

“คำพูดผมดูไม่น่าเชื่อถือเลยหรือครับ?” ขุนดอนกลับย้อนถามขุนทัพได้หน้า
ตายเสียนั่น

“หึกรักมึงวะดอน ขอคุณที่ให้โอกาสกู” พุดจบลุกขึ้นรวบกอดร่างสูงสมส่วน
ตรงหน้า พร้อมกับกอดจุมก

สัมผัสแก้มหล่อใสอย่างไม่เกรงใจ จนขุนดอนต้องยกมือยันหน้าคนชอบเนียนไว้อย่างด่วน

“เดี๋ยวครับ! นั่นคือโอกาสผมยังไม่รับปาก คุณแค่ขอโอกาสผมก็ให้ตามคำสั่ง
แล้วนี่ครับ รอผมกลับจาก

ฝึกๆเสียก่อนเราค่อยมาคุยเรื่องนี้กันอีกที ถ้าคุณทัพยังยืนยันคำเดิมไม่เปลี่ยน ผมจะพิจารณาเรื่อง
ของเรา ระหว่างที่เราห่าง

กันไป ถือเป็นการพิสูจน์ความรู้สึกของคุณทัพด้วยนะครับ ว่าคุณคิดกับผมอย่างที่พูดจริงหรือเปล่า
ถ้าแค่หลงผิดไปชั่ววูบ

คุณยังมีโอกาสหันหลังกลับไปทางเดิม” ขุนดอนพูดจบ ขุนทัพจ้องเข้าไปในตาคนคู่สวยที่อยู่ห่างไม่
ถึงคืบ พร้อมกับยืนยัน

รับคำเสียหนักแน่นว่า

“ตกลง!สามเดือนนี้กูจะพิสูจน์ให้มึงเห็นว่ากูจริงจังมากแค่ไหน เพราะฉะนั้น มึงไม่มีข้ออ้างที่จะบิดพลิ้ว

กูอีก กลับจากฝึกมึงต้องเป็นแฟนกับกูโอเคไหม?” ขุนดอนจึงตอบตาม침 ไม่เห็นแวว หลกหลิกเลยแม้แต่หน่อย

มีแต่ความแน่วแน่ที่ฉายชัดจนไม่สามารถปฏิเสธได้ว่า ขุนทัพจริงจังในคำพูดมากมาย

“ตกลงครับผมว่าเราแยกย้ายไปอาบน้ำเถอะ ใกล้เคียงมือเย็นแล้ว ผมหิว” ขุนดอนขึ้นตัวออกจาก

อ้อมแขนแกร่งของขุนทัพอย่างเนียนๆ ถึงแม้ขุนทัพจะรู้ทันขุนดอน ที่พยายามหาข้ออ้างออกจาก สถานการณ์เปลี่ยงพล้ำ

ต่างหาก แต่ก็ยอมโอนอ่อนให้โดยดีเพราะเท่าที่รับรู้กลับมานั้นถือว่ามากเกินไปเกินกว่าที่คิดไว้เสียอีก จึงไม่อยากให้ขุนดอนรู้สึกว่

ตนคอยแต่จะเอาเปรียบ จากนั้นไปคงต้องแสดงออกทั้งคำพูดและการกระทำ เพื่อสร้างความเชื่อมั่น ให้กับเจ้าชายหิมะว่

เทพพิทักษ์ขุนทัพคนนี้ รักจริงหวังแต่งไม่ได้ต้องการสิ่งใดจากคนในอ้อมแขนนอกเสียจากหัวใจ ของเจ้าตัวแค่นั้น เพราะฉะนั้น

อยากได้หัวใจขององค์รัชพิทักษ์ขุนมาครอง ก็ต้องใช้ใจแลกได้เพียงอย่างเดียว

“ก็ได้ครับ จันทพาไปอาบน้ำก่อนนะเดี๋ยวเราค่อยเจอกันที่โต๊ะอาหาร ดอนอย่าข้ ะครับทัพคิดถึง”

สรรพนามเรียกขานระหว่างกันเปลี่ยนไปทันที นั่นคือบทเริ่มต้นก้าวแรกแห่งการพิสูจน์ ซึ่งขุนดอน อดยิ้มสว่างขึ้นไม่ได้

ยามเมื่อขุนทัพกลับมาแทนชื่อตัวเองเหมือนสมัยเด็กๆ ซึ่งตอนนั้นขุนทัพเรียกตนว่าพี่ดอน และเรียก แทนตัวเองว่าทัพ

มันคงไม่ผิดใช่ไหม? ถ้าพลังแห่งรักจะเปลี่ยนคน ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วขุนดอนก็ยินดีที่จะใช้พลังนี้ ดัง

เอามิตรภาพและความทรงจำ

ที่สวยงามกลับคืนมาอีกครั้ง รออีกสามเดือนก็คงถึงเวลาที่จะเริ่มต้นมิตรภาพรูปแบบใหม่เสีย
ที มิตรภาพนี้จะเกิดขึ้นด้วยพลัง

แห่งรักของเราทั้งคู่ ที่จะนำพาเราสองคนไปด้วยกันตราบสิ้นลมหายใจของกันและกันในวันข้างหน้า
ซึ่งเมื่อถึงวันนั้นก็คงไม่

เสียดายเวลาที่ผ่านมาแล้วเพราะได้ทำหน้าที่สมบูรณ์ครบถ้วนแล้วสำหรับชีวิตที่ได้เกิดมาครั้งนี้ของ
สองหนุ่ม

‘เทพพิทักษ์’

อวสาน.